

Redacció i Administració:
València, 244,1.
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Els bisbes expresen
unànimament llur de-
sig i voluntat de ser
ajudats per un cler-
gat cèlibe, de buscar
aspirants per a aque-
ta vocació i de posar
en obra sense pauses
tot el necessari per a
aconseguir resultats
en aquest camp.
Del Sínode Holandès.

N.º 25

Semana del 16 al 22 de Marzo del 1980

30 Ptas.

Eleccions al Parlament:

Els líders catalans parlen
sobre qüestions religioses

**Joan Reventós
(PSC-PSOE):
"Afirmem
l'autonomia
del fet religiós"**

**En el proper
número,
"Especial
diòcesi de
Tarragona"**

Seguint el camí iniciat amb la publicació del primer número dedicat a una diòcesi catalana —la diòcesi de Vic—, estem preparant pel proper número unes pàgines monogràfiques de dicades a l'Església tarragonina.

Esperem que, semblantment al que succeix amb el número dedicat a la diòcesi vigatana, els nostres lectors tarragonins acolliran amb entusiasme l'esforç realitzat tant per la redacció de Barcelona com pels nostres corresponents i col·laboradors de Tarragona.

Amb l'entrevista que Josep Maria Pàmies ha realitzat al líder del partit PSC-PSOE Joan Reventós, donem per acabada la sèrie dedicada a recerca religiosa a casa nostra mereix als capdavanters d'algunes de les forces polítiques en les quals està dipositat el futur de Catalunya.

Creiem que en aquest sentit CATALUNYA CRISTIANA ha fet un bon servei al poble catòlic de cara a l'hora de depositar el seu vot el proper dia 20. Aquest servei només una publicació com la nostra el podia portar a terme. Hi estavem obligats i per això ho hem fet.

Afinant Els fins i els mitjans

"No es pot jutjar una orientació política pels objectius que proclama voler aconseguir i que potser busca també reanar el subí ser busca també realment, sinó sols segons els mitjans que aquesta orientació política emprà per a la seva realització". Aquest pensament d'Heisenberg m'ha vingut a la memòria en aquests dies en què ens disposem a elegir els homes i dones que regiran durant quatre anys, els afers polítics de la Catalunya altra vegada autonòmica.

Es clar que ningú no pot sortir avui a la palestra política amb un programa negatiu ("No farem escoles, no deixarem apujar els sous, no donarem facilitats a les empreses, no tindrem contemplacions amb les llibertats, no tindrem en compte les conviccions religioses i ètiques dels ciutadans, etc."). I, no obstant, el que distingix, a l'hora de la veritat, un partit d'un altre és precisament quins d'aquests valors estan disposats a sacrificar per a obtenir els objectius positius que proclamen.

Els fins pertanyen a l'ordre de les intencions, i aquestes solen ser bones, malgrat que, com diuen, l'infern n'estigui empedrat. Són els mitjans els que constitueixen l'entreteixit de les realitzacions i per tant de la política. Sols un partit i uns homes que ofereixin garanties de regir-se per una norma ètica, sobretot a l'hora dels mitjans, ens poden oferir confiança. Tinguem-ho present abans de decidir el nostre vot.

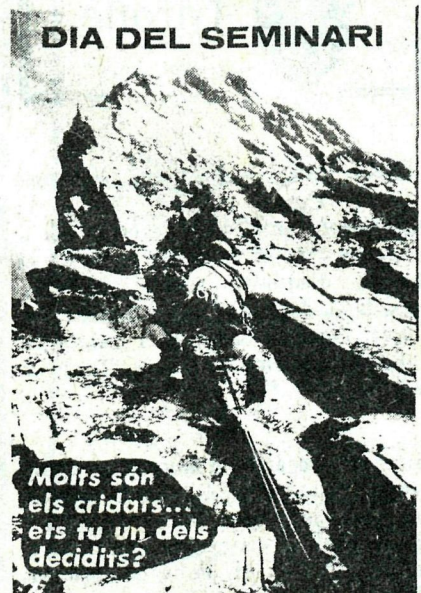
J.E.J.

En un procés on emmarcar el mètode de treball

La diòcesi d'Urgell, cara al futur

SEU D'URGELL. — Com compromet els laics en l'acció de l'Església?

Aquesta era la pregunta que vol respondre el Consell del Presbiteri del Bisbat d'Urgell en la seva darrera

Molts són
els cridats...
ets tu un dels
decidits?

En la festa de sant Josep a Barcelona i en algunes altres diòcesis de Catalunya se celebra el "Dia del Seminari".

Avui el Seminari és una casa on es pretén de viure en cristià i descobrir el pla de Déu en cada noi. Només així poden els joves aprofundir quina pot ser la seva "realització" en el món que els tocarà de viure.

19 de març, sant Josep

El quadre de Miquel Estève, pintor valencià, ens presenta sant Josep amb el mateix aspecte en què l'ha venerat sempre el poble de casa nostra: un artesà de la fusta que es guanya honradament el pa amb el seu treball per a mantenir la família de la qual ell n'és el cap visible.

San Martin de Unx 107 vocacions en 725 habitants

PAMPLONA. — El poble navarrès de San Martin de Unx, actualment amb 725 habitants, compta amb 107 vocacions. Això suposa un 14,75 per cent de la població. A la relació nominal que ofereix el setmanari figuren setanta-quatre religiosos, trenta sacerdots, tres germans i un bisbe.

A. Mirabet

Bisbes catalans

Día 20, eleccions

Els bisbes catalans s'han pronunciat ben clarament sobre les properes eleccions i l'actitud que hem de prendre els cristians. En el n.º 20 varem publicar el text íntegre del comunicat que ens varen adreçar. Avui volem tant sols recordar-ne un paràgraf clau. Diuen "Conceptuem urgent l'obligació de votar; ningú, sense motius greus, no es pot desentendre d'aquest servei al bé comú".

A l'Índia

Els bisbes donen treball a cent mil persones

ERNAKULAM. — Els bisbes catòlics de Kerala, regió a l'extrem sud-est de l'Índia, han decidit oferir col·locacions a 100.000 persones durant el proper any, en la construcció d'estatges i escoles. L'ocupació serà oferta sense referència a l'estat social de la persona o de la seva religió.

Els bisbes anunciaren el projecte en una carta pastoral en la que demanaven als cristians de totes les denominacions que s'uneixin i treballin junts per la justícia social i la visió cristiana de la vida.

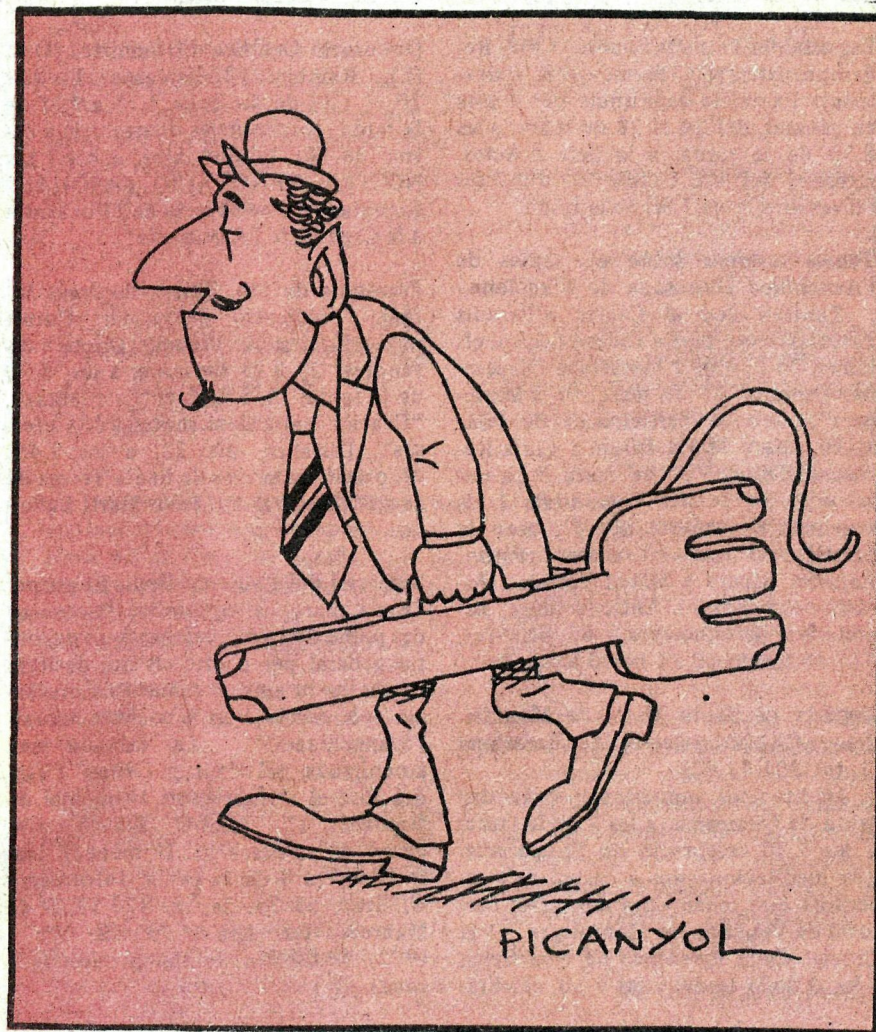
Barcelona

La Diòcesi prepara la "Diada de Germanor"

BARCELONA. — L'Església Diocesana de Barcelona celebrarà, a totes les parròquies i centres de culte el vinent dia 20 d'abril la "DIADA DE GERMANOR".

Aquesta celebració s'emmarca en la línia d'actuació empresa per la Diòcesi per a l'auto-finançament econòmic, els objectius principals del qual per al present any són la creació de noves parròquies, oferir uns eficaços serveis diocesans, disposar de persones al servei de la pastoral justament retribuïdes i atorgar a les parròquies una economia suficient que permeti una major dedicació als problemes i assumptes dels fidels.

Un Fons Comú Diocesà suficient econòmicament es necessari a fi que el nou ordenament econòmic possibiliti l'acompliment dels objectius per a disposar d'una Església auto-financada, suficient i solidària.

El lector escriu

Folch i Torres i mon agraïment

Arran del centenari del naixement d'en Josep M.ª Folch i Torres s'han despertat en mi els tendres records de la meua infantesa, ja que aquesta va anar lligada amb la insuperable producció literària de l'enyorat mestre. Amb ell vaig aprendre l'amor a les coses ancestrals de la nostra terra i també la llum de l'esperit català que em marcà per tota la vida. Per això avui em plau retre aquests records com homenatge al qui fou per a mi com un pare, un professor i un gran mestre.

Llavors (jo devia tenir nou u deu anys) un cosí meu —molt més gran que jo— em va pregar que li fes un dibuix tret d'una miniatura, i em prometé que si reeixia en l'afer em faria subscriptor d'"En Patufet".

El dibuix encomanat resultà un èxit i, al cap de poc temps, rebia el primer exemplar amb una emoció tan gran en veure l'adreça amb el meu nom i en lletres de motlle; des de llavors vaig seguir la publicació fins al seu final. Com em delectava cada setmana llegint-ho! i com em recreava amb els dibuixos dels Cor-net, Mallol, Apa, Llaveries, Opiso i, sobretot, amb els d'en Junceda, que tant bé plasmava les expressives figures de les "Pàgines viscudes". Més endavant, féu vibrar mon esperit la seva "Biblioteca Gentil" plena de tendreses i d'una moral tan remarcable, que guià nostra joventut pels camins d'una vida lluminosa.

Fa uns anys (és una anècdota) amb uns companys vam anar a la vila de Verdú en missió d'estudi; allí ja ens esperaven amics catalanistes del món de les lletres, polítics i religiosos. Després de l'afer, i

quan havíem acabat de dinar —que jo en diria de germanor—, un company em pregà que recités una poesia de la meua humil producció; en acabar l'amfitrió tot abraçant-me va dir-me emocionat: "Jove, tot això té regust de Folch i Torres...". Ell havia begut de la mateixa font.

La major part de llurs obres teatrals, les vam viure al nostre poble amb tota intensitat; cal remarcar que la major part foren representades pel nostre quadre escènic i, molt particularment, "Els Pastors" per les festes nadalenques.

Deixo, doncs, a la consideració del lector aquest record que, tal vegada, els semblarà anacrònic; però no puc negar que per a mi té un valor immarcescible i em suposa complir amb un deure de gratitud al forjador de la nostra joventut amb els seus "Pomells" i la seva obra tan intensament humana que tant es necessita ara per endreçar la nova Catalunya.

Ramon Vilaseca i Solé
(La Floresta)

Més amunt de la Plana

Les activitats en el camp pastoral de la diòcesi de Vic arriben una mica més amunt de la Plana. També a Ripoll —que pertanyem a aquesta diòcesi— tenim l'esperit ple d'il·lusions esperançades.

Creiem, doncs, amb aquesta esperança, que hi haurà al seu Setmanari de CATALUNYA CRISTIANA una segona part per tal de continuar parlant dels altres cristians de la diòcesi de Vic.

Teresina Maideu
(Ripoll)

Les pel·lícules "S" un negoci sense escrúpols

Llegeixo l'article de Martín Descalzo sobre les pel·lícules "S" i m'identifico plenament amb ell.

Quan una cosa ens remou de temps i no sabem expressar-la per escrit perquè no som de l'ofici, si trobem una persona que ho diu tal com nosaltres ho hauríem volgut dir, sembla que ens treu un pes de sobre.

Sí, Martín Descalzo, tens tota la raó i més, i tots estem apesats i aixefats i semblen una minoria insignificant que no sabem fer valdre els nostres drets.

Jo crec que el primer crit de protesta que tu ja has començat el podríem donar desde la primera plana de la nostra CATALUNYA CRISTIANA amb un gran crit: Prou ignominia!

Que sàpiguen que som aquí i que estem disposat a defensar-nos.

Es difícil entendre que un govern compost d'elements de la mateixa cantera d'abans de la monarquia, hagi fet aquest viratge tan imprevisible.

Això em fa recordar quan al col·legi del filòsof Jaume Balmes, adreçat als protestants. Literalment castellà: La veritat és una e invariable. Vosotros variáis. Luego no sois la verdad.

Es una pena, però és així.

Jo crec que aquesta qüestió l'haurien de tenir en compte els partits polítics, ja que aquest camí condueix inexorablement a la degeneració de la societat i a un empobriment de la raça. I un país així fa de molt mal governar.

I de fet aquest negoci, com tots, és obra del capital. Naturalment del capital sense escrúpols i sense entranyes.

Fins i tot en aquest punt, ens hauríem de plantejar, els catòlics, com hem d'enfocar el nostre ideari polític.

Quins partits donen suport a aquest capital.

Quines sorpreses, segurament.

Quanta raó continua tenint Balmes.

J. M. Miró

Els malalts mentals i la Seguretat Social

He llegit a "La Vanguardia" una carta al director en relació a la problemàtica dels malalts mentals i la seguretat social, i comparteixo totalment l'opinió del seu autor. Per tal motiu, agrairé a CATALUNYA CRISTIANA, ja que em trobo en les mateixes condicions, que publiqui sencera l'esmentada carta a fi que arribi als organismes corresponents el ressò d'unes veus angoixades que denuncien la situació injusta en què es troben els malalts mentals.

Senyor Director:

La meua filla Mercè Balda, de 19 anys, pateix un síndrome esquizofrènic greu, però la seguretat social no dispensa assistència als malalts mentals.

El metge psiquiatre que va visitar-la a la seguretat social, va dir que en aquest centre no podia tractar la malalta perquè no disposa dels mitjans necessaris per al seu guariment. La malalta, doncs, va anar voluntàriament a la seva consulta particular; començà el tractament el 24-12-79. Aquest psiquiatre porta a terme el tractament de forma gratuïta per consciència i ètica professional. El millorament de la malalta és molt positiu des de llavors.

He anat a l'Institut Nacional de Previsió, al ministeri de Treball i a

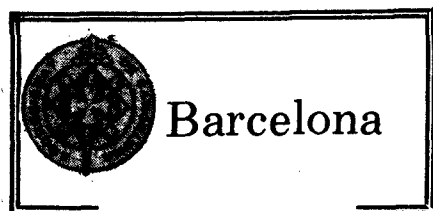
tots els centres, tant estatals com municipals. Fins i tot al ministeri de Sanitat i Seguretat Social, tot enviant la documentació referent al cas; al director general de serveis socials a Madrid, sol·licitant que es facin càrrec de les despeses del tractament que es fa a la malalta. Considero que després d'estar pagant l'assegurança obligatòria de malaltia durant trenta anys, tinc dret que l'esmentat centre social es faci càrrec del cas.

Amb aquesta carta adreçada a l'opinió pública, vull denunciar la situació injusta en què es troben els malalts mentals. L'assegurança obligatòria de malaltia es desenten totalment d'aquest malalt. En el meu cas, si no fos pel psiquiatre que s'ha lliurat plenament amb un gran esperit humanitat i una responsabilitat professional encominable al guariment de la meua filla, la malalta que pateix hauria anat empitjorant; i tal vegada, en la seva desesperació, ella s'hauria llançat per l'ull de les escales de la residència sanitària de la Vall d'Hebron (Barcelona), com ja ha passat amb algun malalt així (ho sé pel personal sanitari que ho ha presenciat).

Les centrals sindicals convoquen vagues per nimietats i per prestigi polític, però... ¿per què no en convoquen una d'abast estatal amb un únic objectiu: el de reclamar que s'inclouguin a l'assegurança obligatòria de malaltia tots els malalts mentals d'Espanya, amb tota mena de mitjans tècnics i humans necessaris a llur servei. Només els pares saben el dolor i soriments que creen aquests malalts en l'ambient familiar.

"Un pare desesperat"
G.F.
(Barcelona)

Avisos i comunicats

Barcelona

Pasqua jove a Montserrat. La Renovació Carismàtica, organitza pels joves, una celebració de la Pasqua, a Santa Cecília de Montserrat els dies 3, 4, 5 i 6 del proper mes d'abril. Per informació i inscripcions us atindrà el servei de la Renovació Carismàtica catòlica, C/. Balmes, 221, 2, 3. Barcelona —6. Tel. 271.94.30.

Església del Perpetu Socors. (P.P. Redemptoristes, C/. Balmes, 98, Barcelona). Exercicis espirituals per a tots en general, del 24 al 28 de març, a les 8,30 de la tarda, a la Sala d'Actes. Exercici del Via Crucis, els dimecres i divendres, a les 7,30 de la tarda.

Taules rodones sobre els temes de l'Assemblea Diocesana de Barcelona. Tindran lloc al Centre d'Estudis Pastoral dos taules rodones sobre els temes 7è i 8è de l'Assemblea Diocesana: Dimarts, 25 de març, "Els Marginals", amb la participació de Pilar Malla, Josep Maria Palom i Lluís Recolons. Dijous, 27 de març, "La paròquia, les petites comunitats i els moviments evangelitzadors", amb la participació de: Francesc Pardo, Raimon Ribera i Mateu Terrats. Horari: de 8 a 9,30. Entrada lliure. Secretaria: Rivadeneyra, 6, 4t. Tel. 317.48.58. de 10 a 1 i de 5 a 7.

Església de Santa Maria de Montalegre. (C/. Montalegre, 5- Barcelona —1, tel. 301.43.47)

Meditacions quaresmals, cada dissabte de Quaresma, a les 7 de la tarda; a les 7,30 celebració de l'Eucaristia. Les meditacions són a càrrec dels sacerdots que tenen cura del servei pastoral de l'església de Montalegre. Via Crucis: Cada divendres de Quaresma, a les 6 de la tarda; a les 6,30, celebra-

ció de l'eucaristia. Conferències quaresmals: Senyores, dies 24, 25 i 26 de març, de les 10 a les 12,30 del matí, pel Rvd. Dr. Ezequiel Cabaleiro Martínez; empleades de la llar, dies 24, 25 i 26 de març, de 5,30 a les 7 de la tarda, pel Rvd. Dr. Lluís Frigola Anglada; noies estudiants i professionals, dies 24, 25 i 26 de març, de 7 a 8,30 de la tarda, pel Rvd. Dr. Josep Maria Pujol Bertrán, per a tots els fidels, dies 31 de març, 1 i 2 d'abril, de 7 a 8,30 de la tarda, per l'Excm. Dr. Josep Maria Guix Ferreres, Bisbe auxiliar de Barcelona. Confessions: Dies feiners, de 9 a 12 del matí, i de 5 a 8,30 de la tarda. Festius, des d'una hora abans de la celebració de l'Eucaristia.

Orientació Catòlica d'Oficinistes (O.C.O.). Rambles, 122-Barcelona. Els dies 20,21 i 22 de març, de 7,15 a 8,15 de la tarda, conferències quaresmals a càrrec de Mn. Miquel Albà, sobre "LA NOSTRA RENOVACIÓ PASQUAL" Seguidament, celebració de l'Eucaristia a la Capella de l'Associació.

Paròquia de Sta. Teresa de Jesús Infant. Predicació quaresmal: Curset monogràfic sobre l'oració. Dijous i divendres, 20 i 21 de març, a les 8,30 de la tarda: "L'oració en l'actualitat", "Oració: naturalesa, necessitat i efectes". Dissabte, dia 22, a les 7,45: "L'oració en la vida de Santa Teresa de Jesús". Dirigirà: Dr. Jesús Martí Balles-ter.

Seminari del Poble de Déu. El proper 16 de març, la comunitat "Seminari del poble de Déu", celebrarà un encounter general per a tots els qui desitgin participar-hi amb el tema: "La presència dels cristians en la societat actual: l'evangelització". La trobada serà amenitzada pel "Grup Gènesi". Tindrà lloc al Conservatori Municipal de Manresa, C/. Miquel Blanch, s/n. (prop de la plaça St. Domènec). Hora: de 5 a 8 de la tarda. Informació C/ Bruc, 63 2o. 2a, te. 874.55.29 de Manresa, tel. 886.04.73. de Vic i (972) 74.00.87.. de Camprodon (Girona).

Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar. El D. Narcís Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, celebrarà una Eucaristia per a matrimonis el dissabte dia 22 de març, a les 7 de la tarda, a la paròquia de St. Josep Oriol, C/. Diputació, 145 (Entre Urgell i Villarroel).

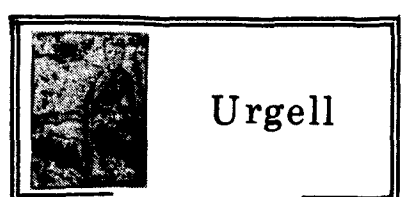
A aquest acte, tot i que resta obert a tots els matrimonis, hi estan especialment invitats tots els que formen part de moviments familiars i també els que treballen el tema de la família de l'Assemblea Diocesana.

Fòrum Vergés. Preparació per a la Pasqua. (C/. Rosselló, 228). Del dilluns 24 al divendres 28 de març: Meditació de la Paraula i Eucaristia, de 8 a 9 del vespre. Reflexions de vida cristiana, de 10,15 a 11,15 de la nit; a càrrec de Jordi Maria Escudé, S.J. Dimecres, 26 de març, a les 8 del vespre.

Casa d'Exercicis de Sarrià. Recés espiritual per a religiosos, dia 23 de març, a càrrec del P. Josep Maria París, S.J.; recés per a matrimonis, del 14 al 16 de març, dirigit pel P. Enric Rifà, S.J. Per informació: Tel. 213.88.62.

Institut de Teologia i Humanisme. (Sala Penyafor, C/. Bailen, 10, tel. 246.33.00). Escola de Catequesi Bíblica: "La monarquia i el profetisme a Israel", dies 25, 26, 27 i 28 de març (de dimarts a divendres), de 8 a 9,30 de la tarda, a càrrec del professor Vicenç Borragán.

Institut d'Humanisme i Teologia. "La Religiositat i els joves, avui", és el títol de dues conferències que, per a joves i formadors, donarà a la Sala Penyafor, el P. Joan A. de Tudela O.P., els dies 17 i 18 a les 8 de la tarda. Els dies 24, 25 i 26 de març, a les 10 de la nit, el P. Vicenç Borragán O.P., donarà unes conferències quaresmals per a matrimonis, sobre el tema: "Benaurances evangèliques i matrimoni cristià". Tindran lloc a la Sala Penyafor, C/. Bailén, 10. Tel. 246.33.00.

Urgell

Els dies 3, 4 i 5 d'abril tindrà lloc, al col·legi "Pius XII" de Tremp, la ja tradicional celebració jove de la Pasqua. Totes les accions del Moviment de Joves Cristians d'Urgell són obertes a tots els nois i noies de la diòcesi.

Girona

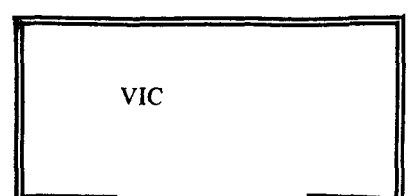
Recessos de Quaresma per a capellans. El P. Cebrià Piferrer, monjo de Montserrat, dirigirà els recessos per a capellans que es faran el dilluns i el dimarts d'aquesta setmana a cinc llocs de la diòcesi: Pineda de Mar, Figueres, Girona, Banyoles i Caldes de Malavella. El tema central és "Teologia de la Pasqua".

Grups de pregària i d'amistat. El diumenge següent, dia 23, hi ha la trobada comarcal a la Cellera de Ter, a les 4,30. Hi participaran els grups de La Cellera, Anglès, En Bas, St. Feliu de Pallerols i Olot.

Pasqua Jove-80. S'està preparant la celebració de la Pasqua Jove, que s'escou enguany els dies 5 i 6 d'abril.

El tema d'aprofundiment i celebració es resumeix en el lema "CELEBRE LA VIDA!". S'han format unes comissions preparadores, integrades per joves de totes les nostres comarques.

Des d'aquí fem una crida a tots els joves a partir de 16 anys, a viure i a difondre des d'ara aquesta experiència pasqual que aplega el jovent de tot el bisbat.

VIC

Jornades de reflexió

MANRESA. Tindran lloc aquestes jornades a la Cova de Sant Ignasi i seran destinades a classes liberals i professionals de Manresa i comarca. Seran del 24 al 28 de març, amb l'horari de 8 a 12 de la nit. Hi va inclòs el sopar. També hi poden assistir matrimonis. Seran dirigides pel P. Cristòfol Sarrià, S. J., de la Casa d'Escrip-tors Jesuïtes de Madrid. Per a més detalls i inscripcions, cal dirigir-se als tels. 874.09.33 i 873.20.84.

Un obsequi

Catalunya Cristiana

que dura tot l'any

C. Valencia, 244, 1.º,
Barcelona 7.
Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84,
215.28.05, 215.24.33

VINT-I-CINC NÚMEROS

El número d'avui del nostre setmanari ofereix a l'editorialista tres temes de comentari obligat i de caire ben distint: la contesa electoral, el "Dia de seminari" per a moltes diòcesis catalanes i el mateix número vint-i-cinc, número jubilar.

Comencem per aquest darrer, CATALUNYA CRISTIANA ha assolit ja el seu quart de centenar de números i amb el proper haurà estat puntual a la cita amb els seus lectors durant mig any. No podem deixar passar aquest fet sense fer el petit balanç que correspon en aquests casos. Les Casandras que mai no manquen ens han augurat que no durarem un any. Ja tenim guanyada la meitat de l'aposta. El nostre i vostre setmanari, s'ha guanyat a pols un lloc entre la premsa del nostre país, una ciutadania que li és reconeguda sense regateig i que agraïm. Modestament i al costat d'altres publicacions de caires i orientació distintes ha contribuït a donar a l'Església catalana un òrgan més de comunicació i d'informació, normalitzant així la vida col·lectiva, i sobretot ofereix setmanalment una eina d'apostolat i de predicació del missatge cristià vehiculat per la paraula impresa. L'acollida amb què és rebut, des d'horitzons ben diversos i l'augment constant de les vendes són el millor premi a l'esforç dels que, d'una manera o altra, fem possible la seva aparició setmanal. Malgrat la migradesa dels mitjans amb que comptem creiem que estem fent una digna i ben feta, millorable sens dubte, som els primers a estar-ne convençuts i no defallirem fins a assolir el grau de perfecció, en tots els ordres, que es mereixen els nostres lectors.

Aquest número dedica un espai considerable al "Seminari". És a dir a la institució que a cada diòcesi s'ocupa de conduir fins al presbiterat els joves que hi aspiren i s'hi preparen. No revelem res si diem que es tracta d'un afer roent. La minva de preveres al servei dels fidels és alarmant. Ho és pels diferents factors que es conjuguen en el resultat negatiu: el factor natural de les defuncions, el de les desercions, el de la manca de nous candidats i el factor ambiental, impalpable, de la desorientació sobre què és i què no és ser prevere avui. Els bisbes catalans s'han explicat a bastament i, ací allà, hi ha signes d'un incipient redreçament. La diòcesi de Lleida, per exemple ha reobert el seu seminari. Restauracionisme? No ho creiem pas així. És de savia rectificació. Recentment una església local, la neerlandesa, s'ha plantejat amb coratge la problemàtica subjacent a la manca de vocacions en el seu país i hi ha dedicat dotze de les quaranta sis conclusions del Sínode. Creiem no ho diem sols nosaltres, que són alligadorades per a d'altres esglésies, concretament la conclusió 26: "... aquesta formació només pot ser assegurada per veritables seminaris, o bé seminaris que assegurin íntegrament la formació, com és el cas de les universitats, o bé seminaris universitaris que tinguin tots els atributs d'un seminari..." No es pot demanar més claredat i més precisió.

El nostre deure, però, no ha mirat, ben modestament per cert, d'ajudar una mica els seus lectors en la tasca difícil de formar-se un criteri. No hem pretès, ni de lluny, tocar tots els punts que dibuixen l'horitzó polític. S'equivocaria qui s'hagués limitat a llegir nos, els aspectes més específicament polítics, així com els socials, econòmics i nacionals d'aquestes eleccions, els lectors del nostre setmanari els hauran vist exposats en la propaganda dels partits. Nosaltres hem intentat fer parlar alguns polítics sobre alguns aspectes religiosos que rarament són tractats en la propaganda política, i res més. I et aquest aclariment, ens plaü dir com mirem amb alegria que Catalunya pugui elegir de nou el seu parlament i confiïm que el nostre poble demostrara una vegada més el seu seny secular elegint els millors.

Eleccions al Parlament: Els líders catalans parlen sobre qüestions religioses (y 5)

Joan Reventós(PSC-PSOE):

"Afirmem l'autonomia del fet religiós"

Acabem la serie d'entrevistes als líders polítics catalans amb en Joan Reventós, del PSC-PSOE, com li pertoca per estricte ordre alfabètic. Joan Reventós contesta de forma directa i decidida no deixant de badna cap qüestió ni problema. Heus ací les seves paraules.

"DARRERA CADA AVORTAMENT HI HA SEMPRE UN DRAMA HUMÀ"

— Ens trobem en un país, Catalunya, de profunda tradició cristiana, encara que avui pugui semblar que no és així. Quina és l'actitud del vostre partit davant el fet religiós? Hi poden haver cristians convençuts en el vostre partit?

— El fet religiós i el fet polític són dos nivells de coses diferents, per a una persona que viu el fet religiós d'una manera integral és evident que el fet polític pot passar a ser una vessant d'aquest cosmos seu particular. Fora, però, del tot il·legítim que des d'un partit polític hom vulgués integrar el fet religiós, intentar definir la religió des de la política; i això fóra un error greu tant si aquesta integració fos en vistes a cobrir-la com a instrumentar-la.

Per part del nostre partit, doncs, ens limitem a afirmar l'autonomia del fet religiós i, en tot cas, la necessitat de preservar-lo per part dels poders públics en tant que manifestació individual i col·lectiva de la persona humana.

Pel que fa a l'interior del nostre partit, els nostres estatuts proclamen el ple respecte al pensament i a les creences personals dels militants. A les nostres regles hi ha molts cristians i acostumen a figurar entre els militants més actius i generosos. Alguns d'ells m'han explicat com viuen el seu combat polític per a la llibertat i la justícia com una concreció més de la seva exigència cristiana integral.

— La família és la primera cèl·lula de la societat, encara que avui és contestada. El matrimoni, el divorci, l'avortament... Heus ací unes qüestions polèmiques. Què pensa el vostre partit de la família, del divorci, de l'avortament i del reconeixement social dels fills naturals?

— Sóc un home casat, amb set fills, que no m'ha passat mai pel cap la idea de divorciar-me i que sento angonya pel tema de l'avortament. Però no crec que em preguent tant per la meua vivència concreta d'aquests fets ni per la dimensió religiosa que tenen per als creients, sinó, més aviat, per la seva dimensió de fets socials.

En aquest sentit, és evident que caldrà possibilitar la creació de serveis per a la família que li possibilitin una existència més racional i més lliure (planning familiar, etc).

Pel que fa al divorci, és evident que és una figura legal que ha d'existir, en la mida que existeix també el contracte matrimonial. A part això, és evident també que el divorci dona sortida a moltes situacions de fet que fóra injust de condemnar a la permanent irregularitat. En molts casos, cal convenir que és la via per a crear una nova família quan l'anterior s'ha trencat. Pel que fa a l'avortament, haig de dir que la Generalitat no té competències en aquesta matèria. Personalment no estic a favor, de l'avortament perquè darrera de cada cas hi ha sempre un drama humà. Crec, però, en la maternitat i la paternitat responsables i que caldrà respectar sempre la lliure decisió dels pares. En aquest terreny i per tal d'evitar les situacions límit, és imprescindible abordar una campanya d'informació i d'assessorament per a tothom.

Pel que fa als fills naturals, haig de dir que aquest és un fet legal que en qualsevol cas no pot perjudicar el fill. Caldrà arbitrar mesures perquè això sigui realment així.

"ESCOLA: CORRESPONSABILITAT DE MESTRES I PARES"

— Escola pública-escola privada. Heus ací una qüestió llargament debatuda. Heus ací un camp de batalla. Què en pensa el vostre partit de l'escola privada? Ha d'estar subvencionada? Han de desaparèixer els col·legis religiosos?

— Ni un sol socialista està en contra de l'existència d'escoles privades o d'escoles religioses.

Entorn d'aquest tema s'ha orquestrat una veritable farsa. Allò que és intolerable és que els diners públics es destinin en unes proporcions desmesurades a la subvenció de l'escola privada, fins i tot la de luxe, quan hi ha encara tants i tants nens que no tenen escola i que no s'en

podran pagar cap de particular. És absolutament immoral.

També és intolerable que, aixecant la bandera de la llibertat d'ensenyament, es legítimi els patrons de les escoles privades a decidir l'ideari de l'escola. Front a això, igual que a l'escola pública, els socialistes propugnem la corresponsabilitat de mestres i pares.

De fet la ley de centres i tot l'ensenyament que ha produït consisteix en una gran operació de control ideològic de la docència per part de la dreta, que de fet ja l'ha controlada fins avui. Un control que, a l'escola pública, passa pel nomenament per l'Estat d'un director plenipotenciari i que a l'escola privada passa per legitimar el patró també com a amo ideològic, al marge de la voluntat dels pares.

Els socialistes no volem aquesta escola. Els socialistes volem, en primer lloc, escola per a tothom i això vol dir gratuïta per als qui no es poden pagar la privada: és a dir escola pública. I, pel que fa als continguts estem en contra del control estatal —en el cas de la pública— i patronal —en el cas de la privada— i estem a favor —en tots dos casos— del control mancomunat dels continguts ideològics per compte de pares i mestres. La cerimònia de la confusió de la dreta en favor dels seus privilegis i de la continuïtat del seu control sobre l'aparell docent és una operació que, per les seves implicacions socials, revesteix una immoralitat sense precedents de molt de temps ençà.

"VOLUNTAT DE DIALOG AMB L'ESGLÉSIA"

— L'Església, formada per bisbes, sacerdots i religiosos, és una realitat inserida en el món civil. Quina és l'actitud del vostre partit davant d'aquesta realitat?

— La voluntat de diàleg permanent i la voluntat de convergir en objectius comuns en pro del progrés i de la llibertat de la persona humana.

— Si el vostre partit surt guanyador a les eleccions al Parlament quina serà la vostra relació amb el Vaticà i amb la Conferència Episcopal Catalana?

— Al Vaticà hi tinc un bon amic que m'ha fet d'enllaç permanent amb la Santa Seu des de fa anys. Amb l'Església catalana no és ja tan propi parlar "relacions", perquè la coincidència amb personalitat destacades de la mateixa ha estat constant al llarg de tants anys de resistència i de combat per Catalunya i per la llibertat. Cas d'accedir a la Presidència de la Generalitat, la Conferència Episcopal Catalana seria un dels primers contactes que em plantejaria de fer.

Josep Maria Pàmies

Catalunya Cristiana

Redacció i administració: carrer de València, 244, 1r, Barcelona-7. Telèfons: 215.27.39, 215.27.84, 215.28.06, 215.24.33.

Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar.

Sots-director: Francesc Malsosa. Redactor en cap: Antoni Plaia i Mateu.

Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamissans. Compaginació: Eugènia Vidal. Col·laboradors habituals: Esteve Busquets i Molas, Climent Forner, Albert Pera, Pere Tena, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Josep M. Gavín, Josep M. Aragonès, Josep Faulí, Enric Planas, Vicenç Nolla, Xesc Soli, Guillem del Món, Pinçanyol.

Documentació: Ferran Camps. Publicitat: Carlos Carrero. Administració: Joan Manuel Checa. Composició: Agustí Condal. Coordinació: Oriol Camps i González.

Impremta: EMSA. Carrer de Lúria, 35. Barcelona, 9. Dipòsit legal: 14.387.

"Reventós es confesa"

1.- D'on sou fill?
— De Barcelona.

1.- Assistireu a una escola religiosa?

— Sí, Institut Tècnic Eulàlia. Col·legi Sant Ignasi (Jesuites de Sarrià).

3.- Quin record guardeu de la primera comunió?

— El vestit, que tenia un coll molt dur.

4.- Quin home religiós us ha impressionat més?

— Alguns amics meus que gaudeixen d'una profunda vivència religiosa.

5.- Quina virtut admireu més?

— La lleialtat.

6.- Quin vici detesteu més?

— La hipocresia.

7.- Heu fet mai exercicis espirituals?

— Sí. D'estudiant, als jesuïtes.

8.- Quin record en guardeu?

— La foscor de la sala. Era en temps de post-guerra.

9.- Quin record teniu del vostre casament?

— Un record íntim i personal.

10.- Com nasqué la vostra vocació política?

— En sentir el fibró de l'opressió del meu país, quan encara no havia acabat el batxillerat.

11.- Celebreu el Nadal? Feu el pessebre a casa vostra?

— Sí, sí. La meua muller és catòlica practicant.

12.- Què penseu de Jesucrist?

— Representa una aportació determinant en la història de la humanitat. A partir d'ell i malgrat certes derivacions posteriors, el concepte Déu deixava de ser incompatible amb la majoria d'edat de la persona humana.

13.- Els vostres fills us han fet mai cap pregunta religiosa?

— Poques vegades.

14.- Sou partidari de celebrar festes religioses?

— Naturalment. A partir de la seva significació estrictament religiosa, són ingredients de la nostra tradició i indestructibles de la nostra identitat cultural.

15.- Quin home religiós destacàreu avui?

— Joan XXIII.

16.- Què representa Montserrat per a Catalunya?

— Una senya d'identitat del nostre poble.

17.- Teniu devoció per algun sant en particular?

— No.

18.- Heu llegit algun llibre religiós?

— Sí, molts i sovint.

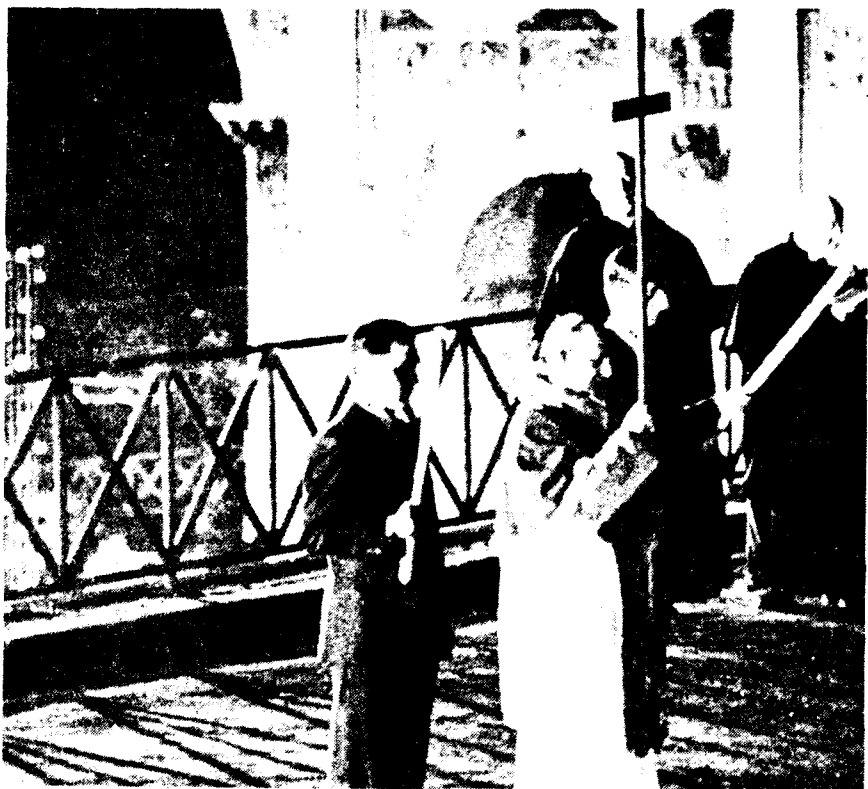
19.- Què en penseu de la mort?

— Un fet irreversible que em costa d'acceptar. L'acato, però protesto.

20.- I del més enllà?

— Sóc agnòstic.

La creu de Pau VI

"Pau VI secret" es el títol d'un nou llibre de Jean Guitton, publicat per Desclée de Brouwer. El filòsof acadèmic de França realitza un retrat minuciós i no mancat de sorpreses del finat Papa, de qui fou amic durant més de vint-i-set anys. La figura d'aquest Papa, d'excel·lència intel·ligència i ple de contrastos, pot quedar recollida i expressada en el relat d'un passeig pels jardins de Castelgandolfo una tarda d'estiu. Pau VI alimentava amb molles de pa a les seves "dames", les carpes d'un estany, però aquestes fugiren espordides al veure el vestit fosc de Jean Guitton. El Papa, agenollat a la vora de l'aigua, exclamà de cara al seu amic vingut de París: "Aparta't, fas por a les meves carpes".

L'incident de Mons. Lefebvre, el bisbe rebel d'Ecône, va constituir "la

més gran creu" del seu pontificat, segons revelà el mateix Pau VI al filòsof francès. No el considerava sincer i temia que en un esperit "tan poc coherent" una submissió fos seguida d'una declaració contrària. Guitton s'ofertí per anar a Ecône com a mitjancer, en nom del Papa, i Pau VI demanà al seu amic que seguís sent el que era: "un filòsof autònom, responsable, però solitari".

En aquests dies, precisament, s'ha sabut que la "multinacional vèterocatólica", que sosté la idea de Lefebvre, ha adquirit una casa que pertanyia als jesuïtes i la està transformant en una casa d'exercicis espirituals. Però es creu que el veritable objectiu és la creació d'un seminari.

Aquesta arribada silenciosa dels "lefebrians" no ha suscitat especials comentaris, només una mica de curiositat i estupor.

Presència dels religiosos a Roma

S'ha celebrat a Roma un congrés sobre la presència i missió dels religiosos i religioses a la diòcesi, a la llum del document de la Santa Seu "Criteris per a les relacions entre els bisbes i els religiosos a l'Església", del 14 de maig del 1978. Les reunions tingueren lloc al Pontifici Ateneu Antonià, dirigit pels franciscans, del 2 al 6 de gener, sota la presidència del cardenal Ugo Poletti, Vicari del Papa. Hi participaren quasi un miler de persones, d'entre elles, els bisbes auxiliars i diversos representants del Vicariat, gran nombre de superiors i superiores de les 1.614 comunitats religioses de la Urbs, alguns rectors, el consell presbiteral, els rectors dels Ateneus Pontificis, una nodrida representació de laics, etc. A part de les relacions generals, el treball es desenvolupà en quinze grups diferents.

Temàtica del Congrés

El cardenal Sebastiano Baggio, Prefecte de la Sagrada Congregació

per als Bisbes, va parlar sobre la missió peculiar dels religiosos en una metròpoli com Roma. En una meditació centrada sobre el tema "La corresponsabilitat de l'Església. Cos místic de Crist", el cardenal Eduardo Pironio, Prefecte de la Sagrada Congregació per als Religiosos i Instituts Seculars, va parlar sobre la col·laboració recíproca entre tots els sectors del Poble de Déu, tot recordant que el clergat diocesà i els religiosos són expressió d'una Església única, i una sola és la família de Déu, si bé amb diferents carismes: en la base de la col·laboració hi ha la fidelitat al propi carisma. En la relació introductòria, Mons. Clemente Riva, bisbe auxiliar del cardenal Vicari, va presentar la situació concreta dels religiosos avui a Roma. L'arquebisbe Agustín Mayer, o.s.b., secretari de la Sagrada Congregació per als Religiosos i Instituts Seculars tingué una relació sobre el document esmentat vers les relacions entre el bisbe i els religiosos. El pare Giacomo

Martina, s.j., professor de la Pontificia Universitat Gregoriana, va fer la història de la inserció dels religiosos a l'Església local. El pare Marcel Gendrot, s.m.m., superior general dels monfortians, va comentar la funció de les cases generals, els membres de les quals ja col·laboren a les parròquies, a la vegada que amb freqüència cedeixen llurs locals a la pastoral diocesana. La religiosa Regina Casey, presidenta de la Unió Internacional de Superiors Generals, va parlar del mateix tema referint-se a les cases generalícies de religioses. El pare Andrea Boni, o.f.m., professor de l'«Antoniano», va tractar sobre la realitat teològica-eclesial dels religiosos, i va explicar el significat de l'excepció.

Estadística

Segons l'anuari de la diòcesi de Roma pel 1980, hi ha a la ciutat les 4.600 religiosos de 150 ordes i congregacions, i 480 cases o comunitats. Les religioses són prop de 17.000, de 630 famílies religioses i quasi 1.200 cases. En total, unes 22.000 persones de vida consagrada. De les gairebé 300 parròquies, 152 (més de la meitat) estan encomanades als religiosos (prop de 800 sacerdots; els del clergat secular són sols 400). En les escoles també hi ha molts religiosos, uns 160. Més de la meitat de la població romana —al menys 1.600.000 persones— està educada per religiosos. En el camp de l'assistència social, les religioses tenen una presència massiva. Només cal recordar les 212 cases per a apostolat social especialitzat. En el sector universitari hi ha 17 universitats i 789 escoles on els religiosos eduquen uns 115.000 alumnes a l'any.

El dia 4 al matí, els congressistes foren rebuts en audiència per Joan Pau II.

Documents

Qui disminueix a l'home?

«En aquesta nostra època ens trobem amb una crítica, sovint radical, de la Religió, molt concretament del cristianisme... Si Crist assigna a l'home l'amor a Déu, que ell no veu, això vol dir que el cor humà n'és capaç; que és creat a mesura d'aquest amor. El manament d'estimar Déu més que totes les coses revela una escala de possibilitats interiors de l'home. Però passa que també aquest manament és objecte d'una crítica destructiva. Hom tolera, i fins generalment aprova, l'amor a l'home; però l'amor a Déu, per diversitat de raons, és refusat. La major part de vegades com expressió atea de la visió del món. És interessant de veure i ponderar les conseqüències d'una tal crítica que afecten l'home, ell mateix. Efectivament, si Crist, per mitjà del seu gran manament ha revelat la plena escala de les possibilitats interiors de l'home, és cas d'haver-nos de respondre a la pregunta següent: ¿refusat aquest gran manament, per ventura no disminuïm l'home?» (L'Osserv. Rom. 4-XI-79, d'una homilia del Papa.)

És culpa de l'abundància?

«Avui una invasió de materialisme imposa el seu domini sobre l'home en multiplicitat de formes i una agressivitat que no perdona ningú. Aquells principis sacratíssims, que un dia foren la guia segura del comportament d'individus i de la societat, han estat completament eliminats per unes falses teories relatives a la llibertat, al caràcter sagrat de la vida, la indissolubilitat del matrimoni, el sentit genuí de la sexualitat humana, l'actitud justa en relació amb els béns materials oferts pel progrés. El consumisme ha guanyat a molta gent fins a l'extrem que la identitat de l'home sovint és definida en raó del que hom poseeix. La prosperitat i l'abundància tendeixen a fer creure al poble que tot el que l'abundància permet és lícit, o sigui que el camí de l'egoisme és obert i pot avançar-hi qui pugui.» (Homilia. L'Osserv. Rom. 30-IX-79.)

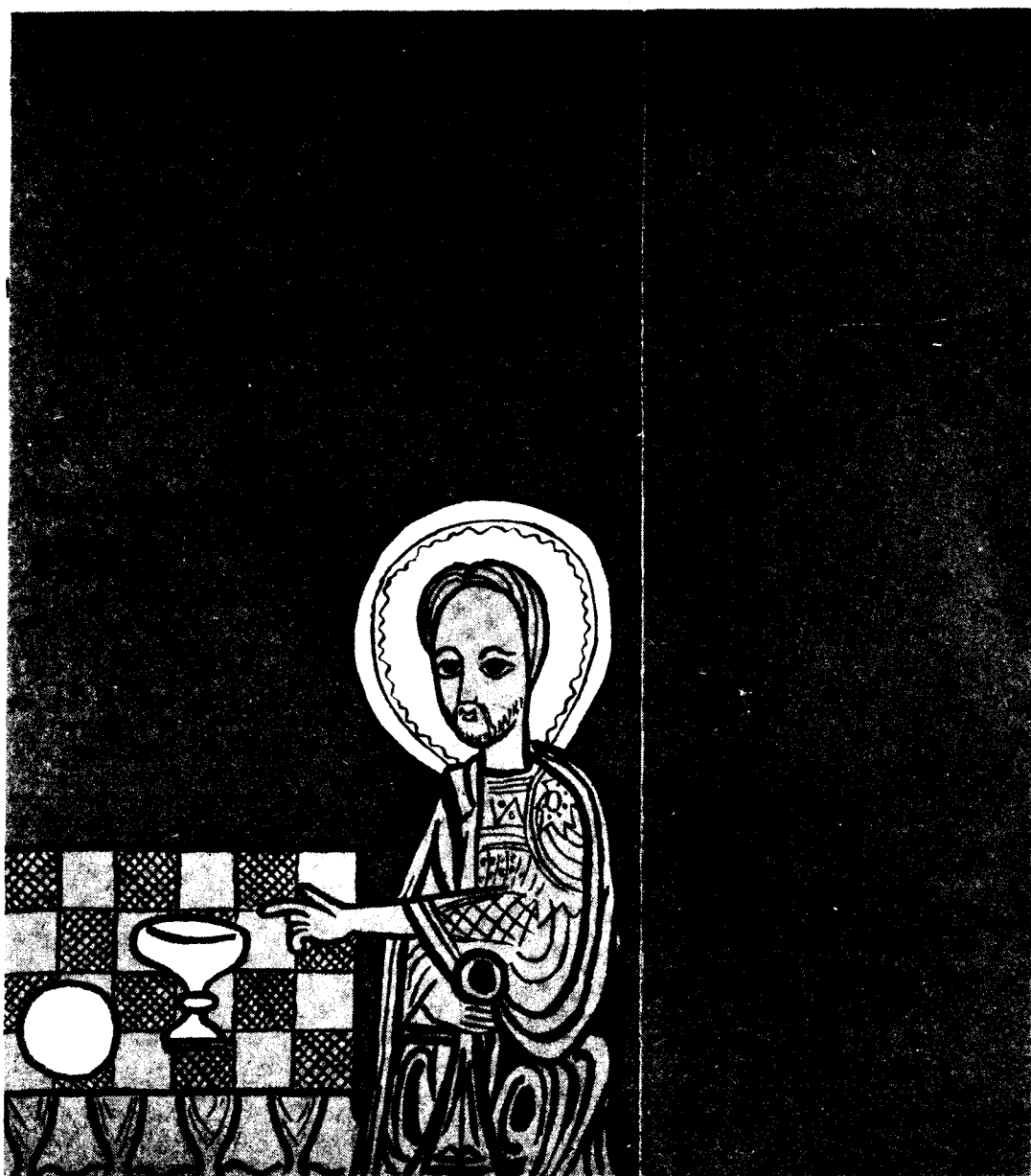
D'existències insignificants no n'hi ha

«Desitjo adreçar una salutació particular i una paraula d'encoratjament als participants a la reunió nacional del moviment "Pro Sanctitate". Fills caríssims, quin ideal més alt us aglutina i anima! Voleu difondre en el món la consciència de la vocació universal a la santedat. Hi ha cristians —i no són pocs!— per als quals el Crist té una importància només que marginal.

A penes acoloreix certs moments de la seva vida. A les opcions fonamentals, i per a influir-les, no hi arriba mai. És urgent ajudar aquests germans nostres a descobrir la joia de saber-se personalment estimats per Déu i cridat per Ell a participar en Crist, de la plenitud de la seva mateixa vida.

D'existències insignificants no n'hi ha. Cada vida, viscuda en l'afany de correspondre amb amor a l'amor infinit de Déu, pot ser una obra mestra meravellosa.» (L'Osserv. Rom. 19-XI-79.)

V. N.

LOCALITATS

ESPARREGUERA: PATRONAT DE LA PASSIO
Tel. 777 15 85 (de 15 a 16 i de 20 a 22).
Tel. 777 15 67 (de 17 a 20 hores).
(Els encàrrecs seran enviats contra reembossament).

BARCELONA: INFORMACIÓ GENERAL I
ENCÀRRECS: Provença, 207. 1.º Tel. 253 78 93
MERCERIA SANTA ANNA: Avda. Portal de l'Àngel, 26
(de dilluns a divendres, de 10 a 12'30)
CENTRE DE LOCALITATS: Plaça de Catalunya, 9.
Tel. 317 43 89

Continuem publicant la profunda catequesi de Joan Pau II sobre el llibre del Gènesi, que tracta de la naturalesa de l'home i la dona.

L'home i la dona han estat creats per al matrimoni

El llibre del Gènesi posa en relleu que l'home i la dona han estat creats per al matrimoni: "...per això deixarà l'home el pare i la mare, i s'unirà a la seva esposa, i seran tots dos una sola carn" (Gèn 2, 24). D'aquesta manera s'obre la gran perspectiva creadora de l'existència humana, que es rena constantment mitjançant la "procreació" que és "autoreproducció". Aquesta perspectiva radica en la consciència de la humanitat i també en la comprensió particular del significat **esponsalici** del cos, amb la seva masculinitat i feminitat. Home i dona en el misteri de la Creació, són un do mutu. La innocència original expressa i a la vegada determina l'**ethos** perfecte del do.

Sols la nuesa que converteix en "objecte", és font de vergonya

Vàrem parlar d'això en l'anterior trobada. A través de l'**ethos** del deo es perfila en part el problema de la "subjectivitat" de l'home, que és un subjecte creat a imatge i semblança de Déu. En el relat de la Creació—particularment a Gèn 2, 23-25—, "la dona" certament no és només "un objecte" per a l'home, o a l'inrevés, és font de vergonya. El fet que "no sentien vergonya" vol dir que la dona no era un "objecte" per a l'home, ni ell per a ella. La innocència interior com a "puresa de cor", feia impossible, en certa manera, que l'un fos reduït per l'altre, de qualsevol manera, al nivell d'"objecte". Si "no sentien vergonya" vol dir que estaven units per la consciència del do, tenien mútua consciència del significat **esponsalici** del seus cossos, en el qual s'expressa la llibertat del do i es manifesta tota la

riquesa interior de la persona com a subjecte. Aquesta mútua compenetració del "jo" de les persones humanes, de l'home i de la dona, sembla excloure subjectivament qualsevol "reducció a objecte". En això es revela el perfil subjectiu d'aquest amor, del que es pot dir, tanmateix, que és "objectiu" fins al fons, en tant que es nodreix de la mateixa "objectivitat" mútua del do.

La innocència original i el pecat

L'home i la dona, després del pecat original, perden la gràcia de la innocència primitiva. El descobriment del significat "**esponsalici**" del cos deixarà de ser per a ells una simple realitat de la Revelació i de la gràcia. Tanmateix, aquest significat restarà com a penyor donada a l'home per a l'**ethos** del do, inscrit en la profunditat del cor humà, com a ressò llunyà de la innocència primitiva. D'aquest significat **esponsalici** es formarà l'amor humà en la seva veritat interior i en la seva autenticitat subjectiva. I l'home, —encara que a través de la vergonya—, es descobrirà continuament en això, ell mateix, com a guardià del misteri de subjecte, és a dir, de la llibertat del do, capaç de defensar-la de qualsevol reducció a una actitud de pur objecte.

Tanmateix, per ara, ens trobem als llindars de la història terrena de l'home i la dona enara no els han travessat vers la ciència del bé i del mal. Estan immersos en el mateix misteri de la Creació, i la profunditat d'aquest misteri amagat en el seu cos és la innocència, la gràcia, l'amor i la justícia: "I Déu va veure que tot el que havia fet era molt bo" (Gèn 1,31). L'home apareix en el món visible com l'expressió més alta del do diví, perquè porta en ell mateix la dimensió interior del do. I amb ella porta al món la seva particular semblança amb Déu, amb la que trans-

La catequesi del Papa

La dona no és un "objecte" per a l'home

cedeix i domina també la seva "visibilitat" en el món, la seva corporeïtat, la seva masculinitat o feminitat, la seva nuesa. Un reflex d'aquesta semblança ho és també la consciència primordial del significat **esponsalici** del cos, penetrada pel misteri de la innocència primitiva.

El misteri de la vida divina de la qual l'home participa realment

Així, en aquesta dimensió, es constitueix un sagrament primordial, entès com a signe que trameta efectivament en el món visible el misteri invisible amagat en Déu des de l'eternitat. I aquest és el misteri de la veritat i de l'amor, el misteri de la vida divina, de la qual l'home participa realment. En la història, és la

innocència primitiva la que comença aquesta participació i és també la font de la felicitat original. El sagrament, com a signe visible, es constitueix en l'home, en tant que "cos", mitjançant la seva "visible" masculinitat i feminitat. En efecte, el cos, i només ell, és capaç de fer visible el que és invisible: el que és espiritual i el que és així diví. Ha estat creat per a transmetre ala realitat visible del món el misteri amagat des de l'eternitat en Déu, i ser així el seu signe.

Sagramentalitat del món

Per tant, en l'home creat a imatge de Déu s'ha revelat, en certa manera, la mateixa sagramentalitat de la Creació, la sagramentalitat del món. En efec-

te, l'home, mitjançant la seva corporeïtat, la seva masculinitat i la seva feminitat, es converteix en signe de l'economia de la veritat i de l'amor, que té la seva font en Déu mateix i que ja fou revelada en el misteri de la Creació. En aquest ampli teló de fons entenem plenament les paraules que constitueixen el sagrament del Matrimoni, presents en el Gènesi 2,24: "per això deixarà l'home el pare i la mare, i s'unirà a la seva dona i seran tots dos una sola carn". En aquest ampli teló de fons, entenem a més a més, que les paraules del Gènesi 2, 25: (estaven ambdós nusos, l'home i la dona, sense avergonyir-se), a través de tota la profunditat del seu significat antropològic, expressen el fet que juntament amb l'home entrà la santedat en el món visible, creat per a ell. El sagrament del món, i el sagrament de l'home en el món, prové de la font divina de la santedat, i simultàniament està instituit per a la santedat. La innocència primitiva, unida a l'experiència del significat **esponsalici** del cos, és la mateixa santedat que permet a l'home expressar-se profundament amb el propi cos, i això precisament a través del "do sincer" d'ell mateix. La consciència del do condiciona, en aquest cas, "el sagrament del cos": l'home se sent, en el seu cos d'home, de dona, subjecte de santedat.

La crida a la glòria

Amb aquesta consciència del significat del propi cos, l'home, com a home i dona, entra en el món com a subjecte de veritat i d'amor. Es pot dir que el Gènesi 2, 23-25 relata com la primera festa de la humanitat, en tota la plenitud originària de l'experiència, el significat **esponsalici** del cos: i és una festa de la humanitat, que deriva de les fonts divines de la veritat i de l'amor en el misteri mateix de la Creació. I tot que, molt aviat, sobre aquesta festa originària s'estenguí l'horitzó del pecat i de la mort (cf. Gèn 3), tanmateix, ja des del misteri de la Creació en treiem una primera esperança: és a dir, que el fruit de l'economia divina de la veritat i de l'amor, que fou revelat des d'"el principi", no és la mort, sinó la vida, i no és tant la destrucció del cos de l'home creat "a imatge de Déu", sinó més aviat la "crida a la glòria" (cf. Rom. 8, 30).

Crònica de Roma

La força pacificadora de l'Església

ROMA. (Del nostre corresponent). — L'Assemblea Plenària de la Comissió Pontifícia "Iustitia et Pax", Dicasteri vaticà al qual correspon aprofundir els aspectes pastorals, doctrinals i apostòlics relatius a la pau i la justícia, acaba de tancar les seves portes després d'una setmana d'intens estudi amb una ferma decisió, posar en marxa i en evidència la força pamolt cificadora de l'Església, a través d'uns mitjans que van més enllà dels de les Assemblees internacionals la però, sobretot, amb la força de l'Esperit i amb el punt de referència de la "Populorum progressio", text clàssic, quines profundes intuïcions encara esperen llur desenvolupament.

El tema central de l'Assemblea no diu tot l'abast de la mateixa: "Església i desenvolupament dels pobles", però arriba oportú al moment en què la ONU es prepara a llançar, la propera tardor, una nova estratègia pel nou decenni de desenvolupament —el tercer—. I l'Església que des de fa 20 anys ha estat present i sensible al tema, ara no pensa mantenir-se en una simple actitud d'esguard, observació o reserva. I més en uns moments en què el desenvolupament està sofrint una crisi reial de valors i punts de referència, en mentalitat i en la manca de solidaritat pràctica.

L'Església no pensa proposar solucions tècniques —no és la seva competència— però sí insistir en el seu servei a l'home i a la seva dignitat, al bé comú de la humanitat amb el seu gest i la seva paraula. Sense oblidar el problema urgent de la pau i del desarmament.

L'Assemblea, que ha estat presidida pel Cardenal Gantin, no ha deixat de banda un examen introspectiu sobre la metodologia i sobre les darreres experiències de

la Comissió pontifícia. Encara que no es tractava d'auto-contemplar-se, d'aquesta anàlisi es desprèn l'ingent esforç que l'Església ha estat realitzant en la problemàtica concreta de la justícia i dels drets de l'home, davant ideologies de tot signe.

També s'han subratllat altres punts importants, entre ells que cal esmentar: recerca de les vies en les que es podrà fer concretament present la dimensió espiritual i religiosa del programa del desenvolupament; el paper i el lloc que hauran de tenir les comunitats cristianes en llur activitat directament adreçada al desenvolupament; les condicions realistes per a la formació dels cristians en base a llur patrimoni doctrinal, de la incessant confrontació amb les realitats i estructures humanes que exigeixen una transformació. I per acabar, els diversos nivells d'intervenció de l'Església i les seves exigències específiques. L'any vinent es compliran 90 anys de la publicació de l'encíclica "Rerum novarum", amb la que el Papa Lleó XIII va començar a situar l'Església catòlica al cap de l'esforç de la humanitat en la lluita per una justícia d'acord amb la dignitat de l'home. Un ensenyament social, l'últim desenvolupament del qual és en l'ensenyament de Joan Pau II, al queningú nega una singular sensibilitat sobre tots aquests temes.

Les conclusions són clares i realistes. Recullen aquests punts esmentats amb ampli esperit ecumènic i desig de compromís amb uns ambients i uns països ja profundament conscients de la necessitat d'ésser ells mateixos els qui han de modificar les estructures que mortifiquen llur dignitat i els promotors del seu propi desenvolupament.

E. Planas

La Biblia

8 VOLUMENES 2.560 PAGINAS
MAS DE 2.500 ILUSTRACIONES EN COLOR.
PRECIO 19.000 Ptas.
SUSCRIPCIONES: 500 Ptas. mensuales
(Se publica un volumen cada 3 meses y medio)
PIDANOS INFORMACION RECORTE Y ENVIE EL CUPON
APARTADO N.º 172
SAN FELIU DE LLOBREGAT (Barcelona)

Nombre y apellidos
DIRECCION
POBLACION TELEF.

COLLEGI-SALVADOR

Centre seglar mixte

Parvulari, EGB i BUP

Homologat (exàmens a la mateixa escola)

Mitja pensió, externat, internat i acompanyament amb autocar

Zona alta de la ciutat, molt saludable

C. Teodoro Roviralt, n.º 1 (torre)
(tocant a Avinguda Tibidabo).
Telèfons 247.01.10

PAS A PAS CALÇAT ESPORTIU

Bata Bata Bata

CONCESSIONARI GALLES
Condesa sobradíel, 3
apartado 1105
Barcelona 2

Bisbats i moviments

Manresa: Ajut als futurs matrimonis

La celebració del sacrament del matrimoni, suposa un itinerari de las parelles, tant en l'aspecte humà de la vida, com en la seva dimensió de fe.

Per poder atendre millor a cada parella, s'ha pensat establir un servei d'acolliment. Servei atès per uns matrimonis que estan a l'abast de les parelles que demanen casar-se per l'Església.

A fi de poder fer al serei sense presses, i ser el més enriquidor possible per les parelles, es demana que els promesos es presentin al despatx interparroquial almenys tres mesos abans del dia fixat per celebrar el casament.

Pasqua jove a Santa Celília

Tindrà lloc a Sta. Celília de Montserrat des del dijous dia 3 d'abril a les 5 de la tarda, fins el diumenge després d'esmorçar. Es una trobada a nivell de Catalunya i oberta a tothom. Per més informació Julià Franch. Tel. 873.38.84. Les inscripcions cal fer-les aans del 15 de març.

Curset de planificació familiar

Al curset sobre planificació familiar celebrat a Barcelona els dies 23-27 de gener, de la diòcesi hi assistiren tres sacerdots, els rvdts. R. Font, R. Vilardell, J. Vilà i J. Tarragó, la senyora Tereal Real, de Menarguéns, i dues infermeres de La Seu d'Urgell, les senyoretes Joana Comella i Lourdes Boronat.

Organyà. Pantetema

Els joves Cristians d'Urgell, el dia 3 de febrer, re resuniren a Organyà per reflexionar sobre "Acció social i política a les nostres comarques". Hi assistiren joves de les comarques de l'Alt Urgell i Cerdanya, i d'Andorra. Hi assistiren Mn. Ramon Font i el senyor Isidre Vela, de Càritas, particularment invitats per a dirigir la taula rodona.

Trobat un "martyrium" a Sorba

El controvertit projecte del pantà de Sorba, del qual no se sap amb certesa si es convertirà o no en realitat, sobre el riu Aiguadora, negaria una rica plana de jaciments arqueològics i monuments que testimonien els successius problemes de la zona. D'entre tots ells, però, cal destacar una construcció religiosa cristiana datada del segle VI: el "martyrium" de Sant Eudald de Sorba.

La descoberta d'aquest "martyrium" mereix el qualificatiu d'extraordinària, puix és l'únic trobat fins ara a Catalunya. És també l'únic de la península que es conserva íntegre, i el més antic edifici cristià a Catalunya.

Llar de Sant Josep, de la Seu

Les religioses de la Llar de Sant Josep de La Seu d'Urgell ens demanen que, a través d'aquesta publicació, agraïm la generositat de tots els col·laboradors de La Seu d'Urgell i d'Andorra en l'anterior campanya per a la calefacció de l'esmentada casa, que aqüll més d'un centenar d'ancians.

Un grup de senyores de La Seu d'Urgell cada hivern organitza una campanya per aquesta finalitat ienguany han recollit un total de 566.000 ptes., de les quals 150.000 són donatiu d'una sola mà anònima. Durant els mesos d'hivern la Llar de Sant Josep té unes despeses diàries de 8.000 ptes. de calefacció.

Nomenaments de rectors als Bisbat de Girona

El Bisbat de Girona ha publicat els següents nomenats de capellans per a diversos càrrecs parroquials:

Mossèn Salvador Bassas i Francí, regent de la Parròquia de Santa Coloma de Farners i ecònom de Sant Pere de Cercada. Mossèn Jesús Prat i Frigola, ecònom de Santa Llogaia del Terri. Mossèn Marcellí Carrera i Rey, ecònom de Salija. Mossèn Lluís Adròer i Duran, ecònom de Rabós de Terri. Mossèn Joan Auladell i Rovira, ecònom de Borrassà. Mossèn Martíà Brugada i Clotas, diaca per a formar part de l'Equip de Sant Cristòfor les Font i Batet. Mossèn Josep Maria Melcior i Pujol, vicari de la feligresia de Sant Andreu del Coll.

Un temple de Tarragona que estava en perill

Obres de consolidació a l'Església de la Sangre

TARRAGONA. - S'estan realitzant unes importants obres de consolidació a l'Església de la Sang, situada a la típica Plaça del Rei de Tarragona. La popular església, punt d'origen de la processó de Setmana Santa, des de feia uns anys, presentava unes clivelles que feien tèmer per la conservació de l'edificació.

Efectuat un estudi de la situació de l'església, la Congregació de la Sang, presidida pel Dr. Pere Batlle, acordà portar a terme les obres escaients amb una inversió d'un milió de pessetes. Aquestes despeses seran finançades mitjançant una operació de crèdit, la col·laboració del congregants i l'emissió d'accions.

D'entre les obres que s'estan realitzant-se cal esmentar el reforçament

dels murs, restauració de la teulada, reposició dels esgrafiats, repintat de tot el temple, millores complementàries, etcètera. S'ha previst acabar les obres per Setmana Santa, raó per la que, en els darrers dies, s'han accelerat els treballs per part dels operaris.

Cal tenir en compte que l'església de la Sang, com s'ha dit, es d'on surt la processó de Setmana Santa de

Tarragona, doncs la Congregació de la Sang és l'encarregada d'organitzar el tradicional Sant Enterrament a la ciutat.

Amb aquestes obres a l'Església de la Sang, la Plaça del Rei de Tarragona recobrarà un nou aspecte, doncs d'aquesta manera es completarà la tasca d'urbanització i conservació d'aquest indret del casc indret del casc antic de la ciutat. Cal remarcar que l'Església de la Sang, la Parròquia de la Trinitat, el Museu Arqueològic i el Pretori romà, configuren l'entranyable Plaça del Rei.

Construcció d'un centre cultural a Riudecanyes

S'ha presentat al Consistori Municipal de Riudecanyes la sol·licitud de permís d'obres per a la construcció de l'estatge social de la Fundació Loaiza-Vidiella. L'edifici es construirà a una zona residencial de la vila, i comptarà amb una sala d'actes per a 200 persones, biblioteca dependències administratives, etcètera.

La Fundació Loaiza-Vidiella dedica els seus recursos al foment de la cultura catalana. Els germans Loaiza-Vidiella varen dedicar les seves inquietuds i afany a ésser fidels als valors culturals del país, constituint amb el seu patrimoni, la fundació que porta el seu nom.

Ara, després de col·laborar amb diverses activitats d'àmbit cultural nacional, s'ha projectat la construcció del Centre Cultural de Riudecanyes. La fundació així ho va acordar en el decurs de la seva reunió celebrada al Monestir de Montserrat.

Amb aquest motiu, les entitats municipals i socials han ofert a la institució tota mena de facilitats i col·laboracions per tal de fer realitat una obra tan transcendental per a Riudecanyes.

Josep Sabaté
(Foto. Segú Chinchilla)

Les famílies cristianes a Catalunya el 1936 (II)

Quan el poble catòlic fou arraconat de la vida pública

Quan s'escriguí la Història del Cristianisme català, dintre de la Història de la Catalunya moderna, en el capítol dels anys 1936-1939, les nostres famílies cristianes ocuparan un lloc d'especial protagonisme.

Ens referim al Poble cristià com a tal POBLE. No parlem de persones aïllades, ni de polítics amb pactes o compromisos. Parlem de la gent del carrer, de la gent que anava a "missa", dels pares de família senzills, honestos, pacífics i que mai no havien portat una pistola a la butxaca (i tantes pistoles que els varen apuntar, després, en aquells anys de terror, violències i tortures).

Parlem de les famílies de pagès, dels pobles i de les ciutats que eren fidels al Papa, als bisbes i a llur parròquia. Que volien que els seus fills fossin educats en escoles catòliques, i tal com Déu mana. Que valoraven els sacraments. Que consideraven la unitat de l'E com a signe essencial del Catolicisme. Que procuraven d'adaptar la seva vida a la llei de Déu i als preceptes de l'Església; a aquella Església catalana de pau i concòrdia, ala que mai ningú no podrà acusar, en veritat, d'haver excitat al poble de la guerra civil.

Les nostres famílies foren les pitjors víctimes en la terrorífica

revolució que s'implantà a Catalunya, a partir del 19 de juliol, i que va intentar de matxucar, d'esparracar i de destruir l'essència de l'ànima cristiana de Catalunya.

La política "popular" (?) arraconà el poble cristià, com a POBLE de la vida pública, i el destruí com a societat. Quedà desconnectat per falta de premsa, que els hi van usurpar els partits governamentals. Sense ràdio. Sense organitzacions, que totes foren prohibides i vexades. Sense dirigents, ja que els bisbes, sacerdots i tota una legió de pares de família i joventut haïen hagut de fugir per a salvar-se d'una mort segura i ignominiosa. Snse centres de reunions, ja que les esglésies foren saquejades i cremades, i convertides, després, en magatzems o cases sindicals, savalt-se només uns escasos Santuaris que la Generalitat va incautar per raons arquitectòniques o d'art, però que restaren tancats al culte públic.

Durant aquells anys de persecució religiosa i de guerra civil, les nostres famílies cristianes prengueren les mateixes consignes dictades per un "SENY" interior, que com una saba pura fluïa del fons de l'esperit religiós de Catalunya, ja que quedaren dispersades com ovelles sense pastor.

Pel poble cristià, aquella "Ca-

talunya" havia deixat d'ésser CATALUNYA. Amants de la nostra llengua (ni els infants podien resar el "pater noster" en veu alta), defensors del patrimoni religiós rebut dels avantpassats, creien que una Catalunya que havia suprimit oficialment la Creu, a sang i a foc, i tot el què l'esperit cristià representava, no podia ésser mai la seva Catalunya.

C'ap de les nostres pacífiques famílies cristianes estava compromesa amb l'alçament militar, però en veure atacat vilentament principis, persones, monuments i sentiments cristians, i prohibit el nom de Déu, privadament i públicament, no els quedà altra alternativa per a salvar les seves vides, la vida dels seus amics i de les persones que els mereixien gran reverència, per a recuperar les llibertats religioses i la futura educació dels seus fills, que abominar els homes de govern que a Catalunya i sostenien aquell cúmul d'injustícies. I desitjar, des del fons del seu cor, la derrota de l'exèrcit, en guerra, que sostenia aquell sistema polític. I a amagar, alimentar i ajudar als perseguits, i als desertors que es negaven a fer la guerra, i que volien exiliar-se. Fou una reacció lògica i humana!

Francesc d'A. Picas

CATALUNYA CRISTIANA es féu ressó en el seu moment dels solemnis actes de la consagració del nou temple. Avui és el seu arquitecte, el senyor Francesc de P. Cardoner, el qui ens explica les seves característiques tècniques.

Pel seu fort contingut artístic, amb línies marcadament gaudinians; el sentit funcional i plenament pastoral que faran més eficaç i viva la celebració de la fe de la nostra comunitat cristiana; per tots els elements de culte que ajudaran notablement a una participació activa, volem assenyal·lar breument les principals característiques.

Nau del temple

La nova nau, quasi quadrada (16 per 15 metres) unida al temple vell i ampliable a través d'una gran portalada corredora de rica fusta d'ember, té una capacitat de 300 persones assegudes.

La planta de l'Església, si bé té tres naus, aparenta i resulta tenir-ne una, ja que el sostre és un sol, i el formen 4 paraboloids a diferents plans per millorar les condicions acústiques, lluminoses i plàstiques, sostingut sols per tres columnes per banda, formada cada una per 4 paraboloids, forma gaudiniana, que arrenquen formant un quadrat, i a mida que pugen, van girant.

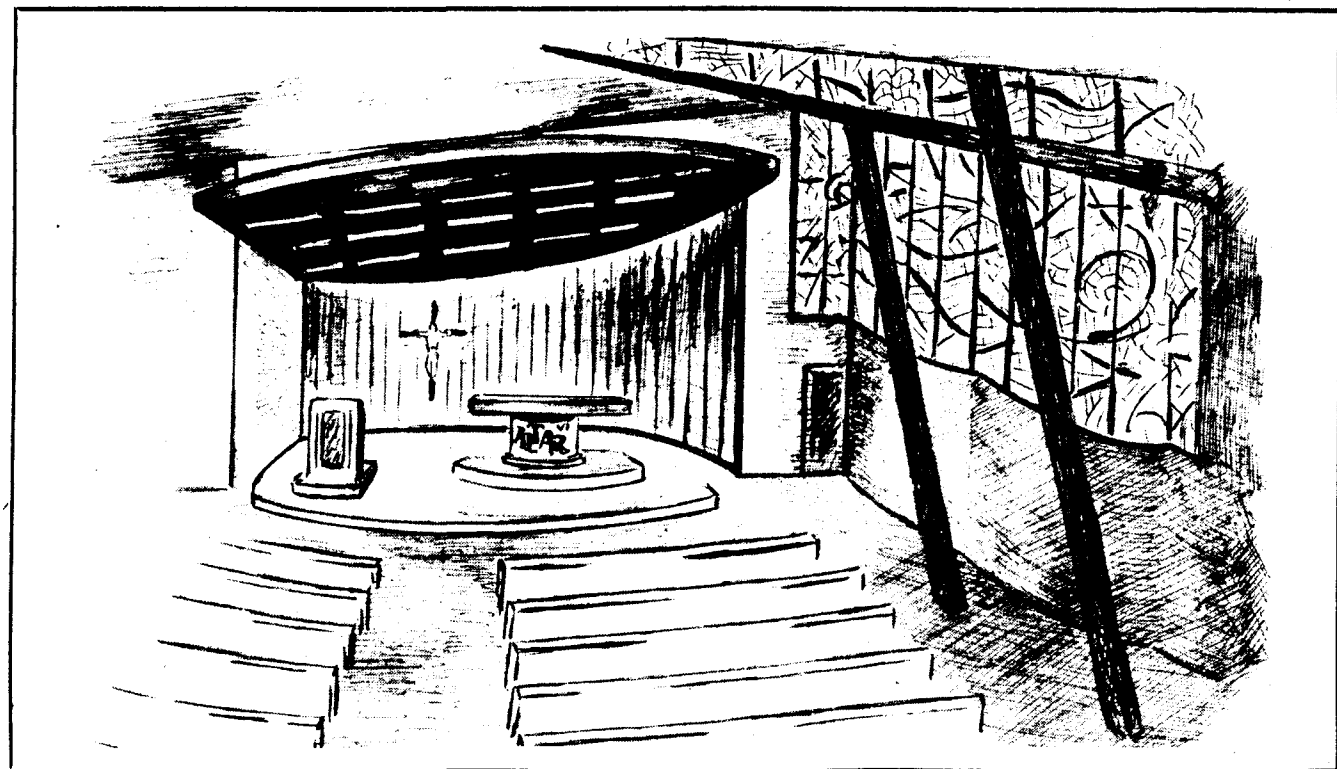
Aquesta nau que per la seva construcció té un marcat sentit acollidor de la comunitat de fidels i centre tot l'interès en el Santuari o Presbiteri, fa una rampa baixant de 40 cm. d desnivell, a fi de donar major visual als assistents, i un major acolliment al voltant de l'altar. L'accés, des de la placeta de l'Església, es fa a través d'una hermosa portalada de pedra, amb porta de pi enmotllurada i enriquida amb unes reixes de gran valor artístic, obra del mestre seraller, Anton Guerra de Lleida.

Presbiteri

La Planta del presbiteri així com el seu baldaquí insinuen la forma d'una barca o NAU, simbolitzant la nau de l'Església; i permet crear dos AMBITES CULTURALS: el de la PARAULA de DEU i el de l'EUCARISTIA.

En el centre de la zona està instal·lat l'AMBO de la PARAULA, enriquit amb una ceràmica al·lusiva a la seva funció: "LA PARAULA ES FEU HUMANA".

A la dreta, el segon àmbit cultural: l'ARA o TAULA de l'EUCARISTIA. Una llosa de 2 metres de llarg per 18 cm. de gruix, 1 metre d'ample, d'are-

Amb una colla de innovacions...

El nou temple de Valfogona de Balaguer, on la tècnica es posa al servei de la Fe

nica local, i en forma semielíptica. Obra del mestre picapedrer, D. Francesc SALA, de PONS, que ha invertit 250 hores en el seu treball artístic.

El peu de l'altar, la peça més rica de tot el temple (en simbolismes, escultura i color) és un CENOTAFI. Tota la seva cara és una franja de color i relleu, que presenten 4 grups esculturals plens de simbolisme, rel·ligats amb dues frases: ALTAR DE DEU I JO SOC LA VIDA. VENIU A MI TOTS. Al costat de l'altar el SAGRARI, i cobert amb un vitrall lluminós que ens fa llegir l'invitació de Crist: SEMPRE ESTAREI AMB VOUS.

Al centre, en mig dels dos àmbits (Eucaristia i Paraula de Deu) una Creu de gran tamany, amb l'imatge del Crist Crucificat de 1,20 m. però triomfant sobre la Creu. Obra de l'escultor Germà Gil, i tallat en fusta d'alba.

Gran vidriera o acces de tota la llum

Agafant molta part del parament de llevant hi ha la gran vidriera, un gran vitrall de 40 m. quadrats de superfície, de gran colorit i que centra dos temes: prop del presbiteri, Sant Miquel, patró de l'Església i del poble, en lluita contra el mal, venent al dimoni, la llum que triomfa sobre les tenebres.

Al costat oposat, una font d'aigua natural que rega tota unes valls, plenes d'arbres i vegetació; i el seu riu passa pels peus d'un volcà vomitant foc.

En el paganism acostumen a veure el Sant Miquel cristià, com un continuador del culte pagà de la fecunditat de les aigües, i d'un culte a l'aigua que brolla de les roques, i dona vida a les plantes i a l'home; tot com a obra divina, reminiscència pot-

ser del riu del paradís perdut, amb l'arbre del bé i del mal.

El sol de llevant cada dia, quan surt, dona vida i color a aquest gran vitrall, i penetra en la nau a través de dues superfícies allargades i triangulars, que fan que caigui la llum sobre l'altar.

Fonts del baptisme

Per a nosaltres, els cristians, l'aigua significa la gràcia divina que, pel baptisme, vivifica tot el que toca i apaga el volcà, millor dit, transforma les flames del odi en flames d'amor, en foc diví.

Per això en armoniosa connexió amb aquest simbolisme del vitrall, s'han col·locat les fonts baptismals, o pica baptismal, sota el vitrall de Sant Miquel, prop de l'Altar.

Miquel és missatger de la llum que venç la fosca i anuncia la llum eterna, com en el baptisme. Aquí, alls seus

peus, està situada la pica baptismal, a continuació del Presbiteri, la primitiva, de pedra, de nou restaurada i reinstal·lada, recuperant la seva part original, i posant com a peu UNA CURRA de pedra artísticament treballada, i eina de treball, un dia, dels nostres camps, cedida pel feligres D. Miquel Orrit; símbol del valor del treball de la persona humana.

El colom, sota el fons del triangle trinitari, tallat i esculpit en la pedra, en signe de la presència de l'Esperit de Déu, en aquest sagrament de la Naixença cristiana.

"LLOC DEL PERDO"

Al darrera de la nau, a la dreta, s'hi ha construït de manera molt digna, acollidora, pastoral, d'acord amb les "conciliaris", el nou "Confessionari", amb el signe de "lloc del perdó".

Serà el lloc de la reconciliació amb el Pare.

Construït amb rica fusta d'ember, formant tres cossos independents i aïllats interiorment, amb accés propi cadascun, portes de vidre per garantir una confidència íntima i dialègic, presidit per recorda sempre el "PERDONAT", amb l'inscripció "LLOC DEL PERDO".

A més de la manera tradicional a l'Església d'administrar i celebrar la Penitència, s'introdueix una nova aportació: un departament o petita saleta, confortable, amb independència del confessor, que permet el diàleg i la conversa "tu a tu" adreçada entre persones, guardant aquesta delicadesa privada i còmoda en la consulta o diàleg.

Una creu de ferro, majestuosa i lluminosa, al vent del poble

Presidint en l'exterior el nou temple, s'hi ha col·locat una gran Creu, de 5 metres de llarg, construïda amb perfils laminats. Símbol de la industrialització, i lluminosa, amb vidres maons de colors, simbolitzant amb llurs colors el Crist lacerat i sagnant, triomfant en la Creu.

Aquesta creu, d'uns 1.000 kg. de pes, estat recolzada sobre el vell contrafort de pedra de l'Església primitiva, ja que l'estat del campanar, necessitat d'una seriosa consolidació, no va permetre de col·locar-la allí, per on estava projectada i feta, presidint tota la vida del poble.

Francesc de P. Cardoner i Blanc
Arquitecte
(Dibuix Manel Vilsaló)

BANYOLES. - Des de fa tres anys, cinc-cents adolescents i joves han passat a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles un cap de setmana -del dissabte a la tarda al diumenge- a fer "Convivències". Les dirigeix Mn. Lluís Vilà, president de la Casa Missió amb un grup de monitors. Les xifres de tres anys i de cinc-cents nois i noies tenen un pes. El grup responsable contesta a CATALUNYA CRISTIANA.

-Definiu les "Convivències".

- Dos dies escapats de reflexió i de pregària en un clima d'alegria i d'amistat dins un marc que no és l'habitual de la família, col·legi colla i poble.

- Destinataris.

- En iniciar-se, es projectaren per a nois i noies de 12 a 14 anys. S'amplaren aviat per als de 15-

Un cap de setmana destinat a preparar-los per l'apostolat

Convivències per a joves a Banyoles: Una experiència ben profitosa

16. Enguany hem iniciat les de joves de 17 a 20 anys. Són obertes a tots els nois i noies de la diòcesi compresos en les edats esmentades, però tenim una cura especial de promoure-les en ambients que no tenen les mateixes avinences que d'altres per a trobar-se i reflexionar sobre la seva vida cristiana. Pensa en els pobles rurals. En realitat, però, es nodreixen de tots els ambients.

Integrarlos en movimiento d'església

- Preteneu fer un moviment?

- No. Procurem que s'integrin en moviments ja existents o esperonar-los a què ells mateixos implantin a la seva parròquia aquells moviments més adients a la seva realitat sociològica o personal: MIJAC, Escoltisme, Grups de Catequesi, Grups independents, etc. Tanmateix, l'amistat compartida aquell parell de dies sol deixar ganes de trobar-se de nou per a refer-la. Així, ens reunim amb alguns grups per a fer revisió de

vida i aprofitem totes les ocasions per a retrobar-nos. Mira, amb motiu de la popular "Marxa dels 40 Km" que s'organitza a Banyoles, ens hem retrobat la vigília per a fer un foc de camp i celebrar l'Eucaristia. No poguérem allargar-mass ala vesprada perquè l'endemà calia estar en forma.

Periodicitat de les vostres "Convivències".

- En quatre fites importants de l'any: Setembre, que és començ de curs escolar; desembre que té el Nadal a la vista; les vacances de Setmana Santa amb la Pasqua que li dona el seu sentit ple; juny que acaba el curs i obre les llargues i problemàtiques vacances d'estiu. Això ens permet de plantejar el viure cristià des d'una vivència actual que afecta tots a una nivell o altre.

Sortir d'esquemes que poden matar l'eficàcia

- El vostre mètode de treball.

- D'entrada, es procura acollir amb un autèntic companyerisme els nois i noies i crear un clima d'amistat entre tots. Es proposen

les grans línies del tema. Ens servim d'audiovisuals i de fotografies. Fem una ruta d'uns quatre o cinc quilòmetres. Es fa la posta en comú. Com veus, cap originalitat, sinó adaptació de mètodes que han fet una llarga experiència. Solem comptar amb la presència d'una o diverses persones, vinculades a aquells aspectes de la Convivència que el temps posa de relleu: Un matrimoni amb fills per Nadal, un pedagog pel temps de vacances, etc. Però sempre amb la llibertat suficient per sortir d'esquemes que poden matar l'eficàcia. L'atenció a la realitat és la que mana. La missa del diumenge particularment preparada ocupa un lloc essencial.

- Sou un equip heterogeni: Un capellà, una professora de l'Escola

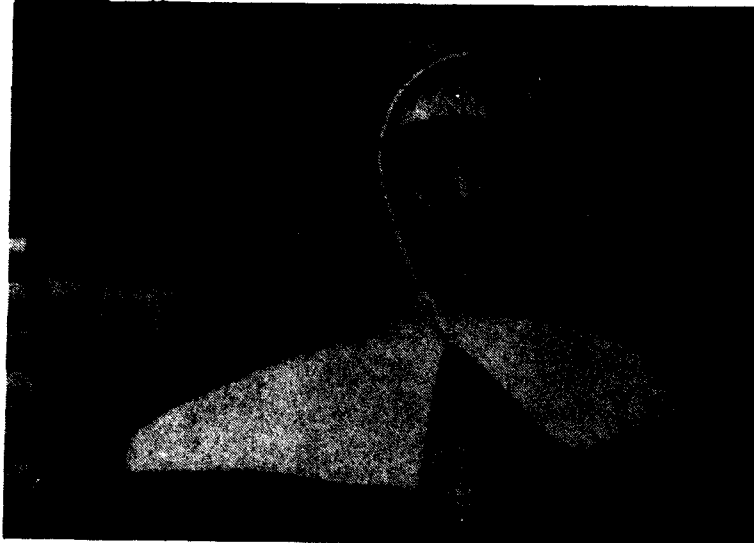
del Mahisteri, un seminarista, nois i noies engatjats en moviments... Formeu equip?

- Sí, en el servei ens uneix fortament i, cal dir-ho, ens omple d'una alegria que no és l'habitual. Res no és tan bonic com el treball gratuït al servei dels adolescents, tan complexos i tan senzills alhora; amb un cor de boneses insospitades sota aparences a voltes desconcertant. Però, què no s'ha dit de l'adolescència?

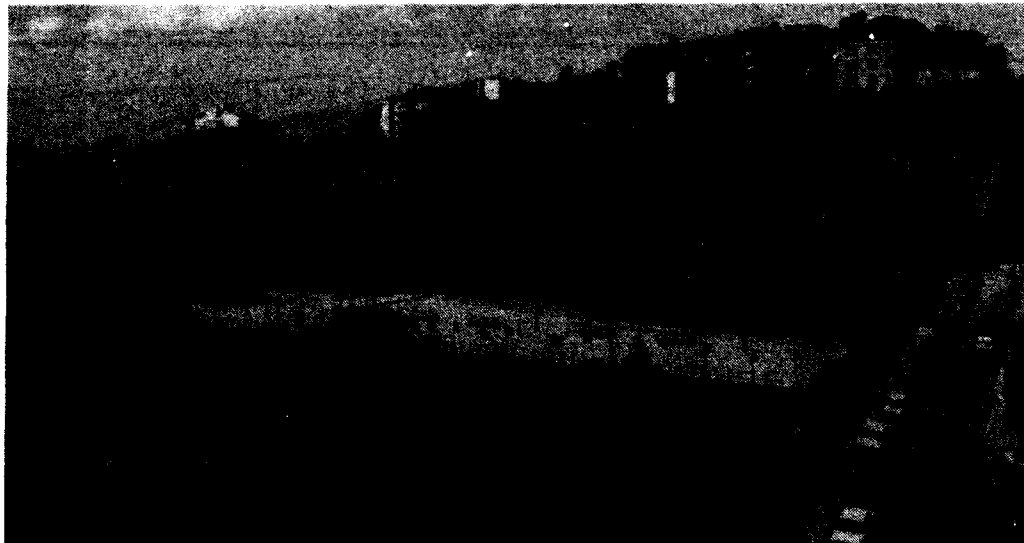
Aquesta resposta ha estat, sobretot, de la Mariona Bastons, jove professora a l'Escola del Magisterio de Girona. Les ciències de l'Educació són el seu camp professional.

El grup de monitors té l'agenda d'enguany concretada, dipostos a enfil·lar la recta que porta al miler.

Martí Alabau

La mare Petra Pérez Florido, fundadora del santuari de Sant Josep de la Muntanya, avui un centre que viu de la caritat ciutadana

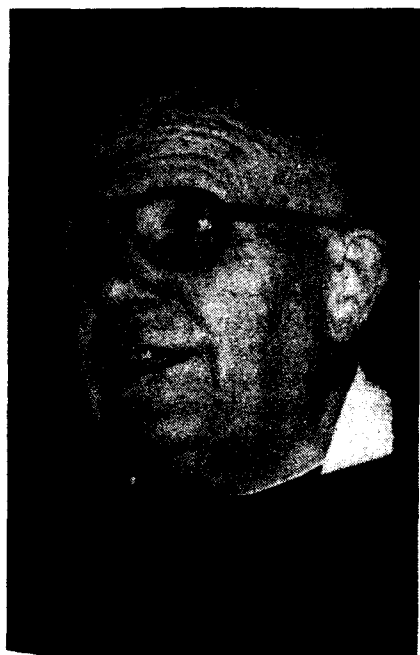
Fomentà les vocacions

En la mort de Mn. Pau Vives i Masses, rector de S. Isidor

Amb la mort a Barcelona de Mn. Pau Vives i Masses, rector que fou de Sant Isidor, l'Església de Barcelona no ha perdut tan sols un gran sacerdot sinó també un home que es dedicà de ple i de tot cor al foment de les vocacions sacerdotals i religioses.

Tant és així que es pot dir sense exagerar ni faltar un pel a la veritat que son nombrosos els monestirs i congregacions que es veieren enriquits amb nous membres mercès a la seva tasca.

Recentment havia important diada, reproduï les següents paraules: "Després de 50 anys de ministeri, repetixo el MEU SI, lúcidament, humilment, ardorosament".

Jaume Armengol

Sense cap protecció oficial, civil o eclesiàstica Sant Josep de la Muntanya, on viuen de les almoines 135 infants orfes

El proper dimecres, diada de Sant Josep, el cardenal arquebisbe doctor Jubany, a les 12 del migdia, presidirà la Concelebració Eucarística de l'esplanada del Santuari de Sant Josep de la Muntanya. Serà la tercera vegada que presidirà l'Eucaristia en el conegut santuari josefí des que és bisbe de Barcelona.

Orígens del santuari

La nit de Nadal de l'any 1890 arribava a la nostra ciutat de Barcelona una monja malaguenya, mare Petra Pérez Florido, que feia nou anys havia fundat a Màlaga la "Congregació de Mares dels Desemparats", amb el projecte de fundar a la nostra ciutat un asil dedicat als orfes. Després de mil trifulques i dificultats, com fou la de passar la nit de Nadal amb pa i xocolata, després d'oïr la "Missa del Gall" a l'església de la Bonanova, logrà llogar una torre del carrer de Sant Salvador, número 72, de la barriada de Gràcia, a on fundà l'asil que ella desitjava, sota la protecció de Sant Josep.

Passats cinc anys i caducat el contracte del lloger, la torre es posà a la venda i davant les dificultats econòmiques amb que es trobava la comunitat, les monjes i orfes començaren la pràctica dels Set Diumenges de Sant Josep, que feia poc temps el papa Pius IX havia valorat amb indulgència plenària a tots aquells que els practiquessin amb les degudes disposicions.

Era el dia 13 de març, penúltim dels set diumenges, quan a mitja tarda, trucà a la porta del petit orfelinat una senyora de Gràcia, anomenada Carme Masferer i Bernadas, que venia a oferir a la mare Petra una propietat situada a la vertent de la "Muntanya Pelada" de Gràcia i composta de casa-torre, gran extensió de terrenys, dos pous d'aigua abundant i una pedrera, perquè en la mateixa hi construís un asil dedicat a orfes sota la protecció de Sant Josep. Aquesta ofrena es formalitzà el mateix dia de Sant Josep de l'any 1895, davant el notari de la ciutat Josep Ferré, i passats sis mesos, el dia 14 d'agost, vigília de l'Assumpció de Maria i Festa Major de Gràcia, el bisbe doctor Català i Albosa col·locava la primera pedra del que seria famós santuari-asil, essent beneïda i inaugurada la planta baixa i la capella de Sant Josep el dia 18 de març de l'any següent, 1896, pel mateix senyor bisbe.

El santuari en l'actualitat

Mercès al zel dels bisbes barce-

lonins, cardenal Casañas, Laguarda, Reig, Irurita i Díaz Gómara i dels benemèrits sacerdots doctor Portolés, canonge magistral de la catedral abans de la Guerra Civil, i del doctor Masdexart després de la dita guerra, la petita capelleta s'ha transformat, en noranta anys, en un dels santuaris josefins més importants d'Europa.

Actualment a l'ombra del culte a Sant Josep i sense cap protecció oficial, ni civil, ni eclesiàstica, viu de les almoines una comunitat de 135 infants orfes, dels dos sexes, molts d'ells fills de matrimonis separats i pobres, 35 monjes i una dotzena d'àvies desamparades. Ajuda a la comunitat, tant en el culte com en l'atenció als orfes, una Pia Unió integrada per 825 socis, amb una ramificació de 23 altres Pies Unions exteses per Espanya, especialment pel llevant i pel sud, i per l'Amèrica

Llatina. El vincle d'unió de tota aquesta família josefina la constitueix una revista mensual que edita el santuari titulada "La Montaña de San José", amb un tiratge de 6.500 exemplars. Pel nombre de comunions que es donen i pel nombre de torxes que es distribueixen, es calcula que passen pel santuari durant els diumenges de l'any un promig de 3.500 a 4.000 fidels, essent el temps de la màxima concurrència els set diumenges anteriors de Sant Josep i el dia del Sant, en el que més de 10.000 persones pugen a resar al Sant Artesà i a prendre part en l'Eucaristia i processó de la tarda. Aquell dia el santuari i el barri prenen el colorit i tenen la vibració d'un dels "aplecs" més vius, sentits i generosos de la pietat tradicional barcelonina.

En dues importants cartes pastorals Els bisbes de Lleida i Vic parlen de les vocacions

El tema de les vocacions sacerdotals, el descens progressiu de joves que vulguin dedicar la seva vida a Déu, preocupa molt pregonament als nostres bisbes. Recollim avui dos comunicats dels prelats de Lleida i Vic, on s'enfronten amb un problema punyent que cal mirar de resoldre perquè d'ell depèn el futur de la nostra església catalana.

El tema de la campanya en favor del Seminari, sembla que en aquest any mira més especialment als joves i adolescents. Formula una invitació i una pregunta: "Molts són els invitats; ets tu un dels decidits?". Però també ens la formula a nosaltres, els grans, als que convivim amb els possibles seminaristes.

Es evident que Déu continua avui cridant a una vida de lliurament i servei total a Ell. Que la resposta afirmativa és signe de personalitat i capacitat d'amor, és fàcil de demostrar-ho. Cito uns noms que, també, impressionen als joves: la mare Teresa de Calcuta; el germà Roger, de Taizé; el papa Wojtyla. Conscientment els he citat, malgrat que només el darrer inclou la crida al sacerdoci ministerial. Però tots admets l'Eucaristia com a punt culminant, encara que no d'una manera igual el que no és catòlic. Tots, a més, s'han format en la lluita, en l'austeritat, en l'oració. Tots proclamen llur alegria en haver trobat Crist. Tots es distingeixen per la gran capacitat d'amor i servei, d'atenció als pobres, entre els que camina el Senyor. S'entenen poc en criticar les estructures; reformen més bé llur pròpia estructura interior, per fer-se més capaços d'acollir i estimar.

Cito al Papa, que té més responsabilitat de servei. Deia en la seva visita al Seminari de Guadalajara, a Mèxic: "Val la pena dedicar-se a la causa de Crist, que vol cors valents i decidits. Val la pena consagrar-se a l'home amb Crist, per a portar-lo a Ell, per a elevar-lo, per ajudar-lo en el camí cap a l'eternitat. Val la pena fer una opció per una ideal que us procurarà alegries, encara que us exigeixi també molts sacrificis. El Senyor no abandona als seus". En lloc de preguntar als joves perquè no es decideixen,

creec que els demés també ens hauríem de preguntar: perquè no ens decidim a recolzar als quins, per llur personalitat i qualitats, poden acceptar.

Per a ser breus, prendria de nou unes paraules del Papa, que alenava a la comunitat cristiana, en general, dient que "ha de sentir-se compromesa, sobretot, a orar, orar molt, amb confiança i perseverança". En altres llocs parla d'acollida, alé i comprensió en vers als sacerdots. A nosaltres ens pertoca d'intensificar el nostre testimoni d'alegria per haver estat cridats per Déu, a la plenitud del seu amor i de la seva col·laboració.

Maria, que acollí, alenà a Jesús, i el lliurà al servei de la humanitat, ens ajudi a entendre'l i a viure'l. Us saludo amb gran afecte.

Dr. Masnou: "Un problema que cal resoldre"

El doctor Ramon Masnou, bisbe de Vic, acaba de publicar una important carta pastoral sobre la temàtica del problema de les vocacions.

El bisbe vigatà diu "tenim a sobre un problema difícil i que cal resoldre". I aleshores es planteja el perquè escassegen tant les vocacions que vreu què és perquè els joves no "es posen en òrbita". A continuació estudia el que en pensen les persones creients i les comunitats cristianes, així com els que no ho són, encara que fills de l'Església i els qui ho són poc conscientment.

Posteriorment intenta saber que pensen els joves de les vocacions i la jerarquia de l'Església.

La segona part del document està dedicada a exhortar a tot el poble de Déu de la seva comunitat diocesana adreçant-se a diferents estaments: pares, mossens, religiosos i religioses, catequistes i mestres, i finalment i especialment al jovent i entre altres coses esmenta: "No penséssiu que aquest donar-se a Déu i als germans, a l'impuls de la crida divina, sigui cosa que ha passat de moda o que la cultura actual hagi superat. Les modes i la cultura passen; l'actitud evangèlica de donar-se a Déu i als germans, dedicant-se de ple al seu servei, això no passa ni passarà mai...".

En recomanem vivament la seva lectura.

INAUGURA SU NUEVA TIENDA DE
MUEBLES DECORACION, ARTICULOS
PARA REGALO

Y
LISTAS DE BODA

Paseo de Gracia, 102. Teléfono:
215 32 83

“El Govern equipara la Setmana Santa als carnavals i altres festes profanes”, assenyalen

Les confraries de Màlaga no tenen finalitat turística

MALAGA.- La Delegació Episcopal de Germandats i Confraries, davant la designació per part del Govern de la Setmana malaguenya com a festa re d'interès turístic internacional, d'igual situació amb els carnestoltes i d'altres festes profanes, fa pública la seva total repulsa, considerant:

1. Les processons de Setmana Santa cal que siguin un acte estrictament religiós-catòlic, essent una expressió pública de fe als misteris sagrats que celebra l'Església catòlica.

2. És del tot reprovable que la celebració d'un acte religiós, s'utilitzi amb finalitats turístiques i econòmiques i encara que els catòlics malaguenys tinguin dret a expressar llur fe públicament com qualsevol altre grup de la comunitat humana, i ho han de fer en el context de llurs vivències i tradicions andaluses, no és lícit invertir els termes.

3. Al poder públic no se li pot exigir més ajut per a les confessions religioses, que l'assenyalada constitucionalment, quan és necessària per a l'exercici lliure de la fe.

4. És urgent que en la realitat de la nostra comunitat es visqui conscientment i real la separació respectuosa entre l'Església i l'Estat tan desitjada i demanada per tots els partits polítics, i ja establerta pel

Vaticà II i per la nostra actual Constitució.

5. La comunitat de catòlics malaguenys s'ha d'esforçar per a viure i expressar la seva fe, des dels seus principis evangèlics i moguda pels mateixos promoure, unida als altres ciutadans andalusos, conscient de les necessitats econòmiques del seu poble, las exigències i participacions necessàries al camp social i econòmic.

Huelva prepara la Semana Santa

La Unió de confraries de Huelva s'ha reunit amb el bisbe de la Diòcesi, monsenyor González Moralejo, per a tractar diversos problemes relacio-

nats amb les Germandats i la Setmana Santa.

Al marge dels afers d'ordre intern, la Unió de Confraries, entre d'altres coses, ha fixat ja la data del Pregó de Setmana Santa que enguany serà el dia 26 de març i serà a càrrec del delegat provincial de Cultura, senyor José Antonio Mancheño, i ha programat un cicle de concerts de música sacra que tindran lloc a la Santa Església Catedral amb participació de la Banda Municipal de Huelva, la Coral de l'Agrupació Artística de Valverde del Camino i la Coral Polifònica de Huelva.

D'aquesta manera, art, cultura i espiritualitat es donaran la mà per a ajudar a viure més en profunditat les celebracions religioses de la Setmana Major. (ODISUR, 38-4.)

Jerez de la Frontera, seu d'un nou bisbat andalús

JEREZ DE LA FRONTERA.- Santedat el papa Joan Pau II ha cregit la diòcesi de Jerez de la Frontera i ha nomenat bisbe d'aquesta a monsenyor Rafael Bellido Caro.

La nova diòcesi ha estat separada de l'arxidiòcesi de Sevilla i comprèn vint-i-cinc municipis, tots situats a la província civil de Cadis.

636 sacerdots espanyols treballen a l'Amèrica Llatina

Segons estadístiques recents, el nombre de sacerdots diocesans espanyols actualment presents als diversos països de l'Amèrica Llatina són 636. La xifra es refereix als que estan en contacte amb llur diòcesi espanyola d'origen. La majoria ha marxat cap a l'Amèrica a través de l'OCSHA (Obra de Cooperació Sacerdotal Hispano-americana). Els països amb una major presència de sacerdots diocesans espanyols són: Veneçuela, Perú, Argentina, Brasil i Xile.

Les marxex a Xavier, una crida a la joventut

Davant les marxex a Xavier 1980, que enguany se celebren sota el lema "Xavier te espera", el bisbe de Pamplona, Mons. Cirarda, ha escrit una carta pastoral tot recordant que és una crida "especialment als joves". Mons. Cirarda manifesta als navarresos que "el nostre Sant Patró ens encoratja a ésser un poble que espera amb esperança", i afegeix: "L'esperança cristiana acuita l'esforç propi, constant, decidit, en la solució dels nostres problemes personals, familiars, social, eclesials".

El 95,39 per cent dels pares ho volen

L'1,6 per cent de les escoles no donen classes de Religió

MADRID.- L'1,6 per cent dels 18.000 centres d'EGB censats resta sense oferir la classe de Religió, segons una enquesta realitzada per la Comissió Episcopal d'Ensenyament.

L'esmentada enquesta remarca entre els motius de la manca de classe de Religió les següents: manca de demanda explícita, l'actitud del director del centre i la manca de professors de Religió.

Altres dades de la enquesta són les següents.

-El 64,84 per cent dels professors de la primera i segona etapa d'EGB reo3s han ofert voluntàriament per a

s'han ofert voluntàriament per a donar ensenyament religiós escolar.

-Per a cobrir les plaçes dels professors que no s'han ofert a donar l'ensenyament religiós escolar, les suplències s'han donat de la següent manera: el 83 per cent, per sacerdots; el 7 per cent, per religiosos, y el 10 per cent, per seglars.

-Als centres estatals d'EGB, el 95,39 per cent dels pares dels alumnes han demanat la classe d'ensenyament religiós escolar. A BUP i FP, les sol·licituts són d'un 85,43 per cent per a ensenyament religiós escolar, i d'un 14,57 per cent, per a la classe d'ètica.

Quina "autèntica" llibertat d'ensenyament?

L'elaboració, per part del Parlament, de la Llei sobre l'Estatut de Centres Escolars i la preparació de les eleccions del 20 de Març han provocat que els diversos partits polítics del país manifestessin el seu parer sobre un tema bàsic de la nostra societat democràtica: la llibertat d'ensenyament. Però hem constatat que cap partit no ha fet declaracions en contra d'aquesta llibertat. És natural. Anar en contra de les llibertats no està de moda, i menys encara en període preelectoral. ¿Vol dir, doncs, que tots estan a favor de "la" llibertat d'ensenyament? Evidentment que no. Això només vol dir que els diversos partits estan a favor d'una llibertat d'ensenyament. És a dir, que cada partit té un concepte propi de llibertat d'ensenyament, i així tots en parlen com si fos una opció prioritària del partit. Resultat: desorientació per part dels futurs electors.

Per a nosaltres, lectors habituals de CATALUNYA CRISTIANA, és interessant de saber quin és el concepte de llibertat d'ensenyament que els nostres bisbes han fet públic. És a dir, quin dels conceptes de llibertat d'ensenyament ha estat considerat autèntic per part de la Jerarquia, que equival a dir per l'Església.

Llegint l'última declaració de la Conferència Episcopal Espanyola sobre aquest tema (novembre 1979), gosaria fer aquesta descripció de llibertat d'ensenyament:

Un país gaudeix de llibertat d'ensenyament quan el sistema escolar compleix les següents condicions:

- Els pares poden elegir lliurement l'escola que ofereix una educació que està d'acord amb les pròpies conviccions.

Els grups socials, persones físiques o la mateixa Església i les seves institucions poden exercir el dret d'establir i dirigir escoles amb un projecte educatiu propi.

- Totes les escoles que reuneixen els condicionaments legals poden oferir-se a tothom gratuïtament, perquè són considerades com a servei d'interès públic i, per tant, són finançades pels poders públics.

D'acord amb aquest concepte de llibertat d'ensenyament, el dret dels pares a decidir sobre l'educació dels fills (Declaració Universal dels Drets Humans 1948, art. 26) i el conseqüent dret d'elecció d'escola estan garantits per l'existència, en el país, d'escoles distintes de les creades pels poders públics i assequibles a tothom sense condicionaments econòmics (Pacte Internacional relatiu als drets

econòmics, socials i culturals, 1966, art. 13). Quan les coses són així, poden existir escoles cristianes obertes a tothom qui les vulgui, discriminacions de cap tipus.

Aquesta llibertat d'ensenyament, com és natural, no ha de tendir de cap manera a mantenir ni a afavorir les desigualtats socials. És més, aquesta llibertat real per a tothom és la millor garantia d'igualtat.

Es evident, però, que no tots els partits polítics defineixen la llibertat d'ensenyament de la mateixa manera. Per això els bisbes han dit: "Si triomfés el propòsit d'aquells que, per raons ideològiques o per via de fet volen l'estatificació quasi total de l'ensenyament, reservant l'escola lliure per a grups elitistes, desapareixeria la llibertat de milions de pares de família d'elegir centre d'ensenyament, i seria atacat en la seva arrel el dret fonamental dels grups socials i culturals de crear i dirigir centres docents en el respecte als altres drets i necessitats socials".

No fa gaire, per exemple, llegia unes declaracions del líder d'un dels partits polítics del país: "La llibertat d'ensenyament vol dir, primer que res, el dret de tots els infants a rebre un ensenyament de qualitat, un ensenyament pluralista, un ensenyament amb control democràtic, un ensenyament laic... Per tant, el que és fonamental és l'escola pública... És en aquest context en què cal obrir un procés que assegurí l'autèntica llibertat d'ensenyament? Evidentment que no. En realitat, es tracta d'una autèntica negació de la llibertat d'ensenyament que abans hem definit, ja que en la pràctica no permet ni la llibertat real del pares a escollir escola per als fills, ni la llibertat dels grups socials a crear escoles amb un projecte educatiu propi. Però és curiós que, per al qui feia las declaracions, aquesta "llibertat d'ensenyament" és l'autèntica. Val a dir que tots els Països europeus occidentals que ja han aconseguit una convivència democràtica respectuosa dels Drets Humans i que fa compatibles la llibertat i la igualtat, entenen la llibertat d'ensenyament tal com l'hem definida abans.

El tema de la llibertat d'ensenyament és, en realitat, un tema clau per al futur del país ja que la seva acceptació o rebuig poden condicionar extraordinàriament el model de societat que uns i altres volem aconseguir. Per altra banda, aquest és un dels temes que diferencien més clarament els partits marxistes dels partits no marxistes. Aquests últims han de defensar i garantir la llibertat d'ensenyament amb coherència i valentia, perquè s'hi juguen el futur dels propis partits i, el que és més important, el model de societat que persegueixen.

Francesc Riu

Ginebra

Quatre organitzacions catòliques internacionals, sota el mateix sostre

GINEBRA. - Des de fa alguns dies, quatre organitzacions catòliques internacionals -amb llur secretariat central a Suïssa- es troben reunides sota el mateix sostre, properes a les seus de les organitzacions internacionals, a Ginebra:

-L'Associació Catòlica Internacional dels Serveis de la Joventut Femenína (ACISJF).

-Pax Romana (MIIC). Moviment Internacional dels Intel·lectuals Catòlics.

-La Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP).

-La Conferència de les Organitzacions Internacionals Catòliques (OIC).

Divindres al capvespre, en ocasió d'una petita recepció, les organitzacions reberen nombrosos invitats ginebrins i internacionals. El reagrupament d'aquests quatre secretariats en una sola seu d'una banda, l'emplaçament en el veïnatge immediat de les seus de les grans organitzacions internacionals de l'altra, facilitarà el treball de les quatre organitzacions catòliques, rendibilitzant-se també en una tasca més racional i eficaç.

Si la seu del secretariat internacional de l'UCIP es troba a Ginebra de fa anys, les tres altres organitzacions eren establertes des de la seva fundació a Fribourg on llur partida deixarà -a no dubtar-ho- un cert buit.

(La nova adreça de les quatre organitzacions: 37/39, carrer de Vermont, 1206, Ginebra.)

Confessió d'Augsbourg

Un col·loqui internacional sobre la Confessió d'Augsbourg reüní a París de l'onze al tretze de febrer, eminents teòlegs. Entre ells, V. Ishida, director del departament dels estudis de la Federació luterana mundial; el professor Pfnür, de Munster; el pastor André Dumas, de París, i els professors Kasper, de Tübingen i Kretschmar de Munic.

EXCURSIONES COSMOS

Marzo 1980.

Día 2. Coll de Bracons y Vall de Bas: 1.000 ptas.

Día 6. Serra de Prades: 1.000 ptas.

Día 8. Pinturas murales de Fenollé y Museo de Tàlvall: 1.500.

Día 13. Costoja de Vallespir y Prat de Molló: 1.500.

Días 15 y 16. Fin de semana en Salou: 1.700.

Día 19. Matinal Tibidabo y Pedralbes: 450 ptas.

Día 22. Matinal Vallfornes: 400 ptas.

Día 23. Acto de Espiritualidad (autocar y almuerzo): 1.000.

Día 27. Santuario Ntra. Sra. del Coll: 1.200.

VIAJES COSMOS

E. Granados, 19. Gran Via, 654. P. Valdeaura, 266. Telf: 2542849.

Carta pastoral a favor del programa d'alfabetització

Nicaragua: L'Església recolza la tasca de reconstrucció del país

BRUSSEL·LES. - Amb motiu d'una visita a Brussel·les, a la seu de la CIDSE (Cooperació Internacional pel Desenvolupament Socio-Econòmic, que aplega un gran món d'acció de quaresma, com l'Acció de Quaresma dels Catòlics suïssos), una delegació del govern i de la Conferència dels Religiosos (CONFER) de Nicaragua ha exposat davant la premsa, acollint-se a la invitació d'«Ajuda Mútua i Fraternitat», els problemes que suposa la reconstrucció del país.

«Nosaltres no venim pas a demanar caritat», ha precisat ja d'entrada el comandant Omar Cabeza, responsable de l'ensenyament superior, abans de fer un balanç de la situació a Nicaragua a l'endemà de la victòria del Front Sandinista: unes pèrdues enormes en la producció del cotó, vital per l'economia del país (solament ha pogut recuperar-se un 30%) en la recol·lecció del cafè; s'han perdut també uns 300.000 caps de bestiar, els col·lites destruïdes, les escoles, els hospitals i la petita indústria greument afectada. És molt el que s'ha perdut, si deixem de banda la fe en el futur, declara el comandant Cabeza, qui atribueix la victòria contra «la dictadura més sagnant

del continent a un front més ample que el dels sandinistes, en el que hi col·laboraven empresaris privats, intel·lectuals, la joventut, l'Església... formant la unitat que, altrament, és garantia de la revolució que continuarà demà. Una revolució original -ha dit- que no ha estat copiada sobre cap model i que no té res a veure amb les caricatures habituals a l'estil llatí-americà. Una revolució que es recolza, abans de res, en una estratègia de desenvolupament socio-econòmic que requereix la contribució de tots els sectors socials corresponents.

El programa immediat, sis mesos després de la victòria, ha estat d'aixe-

car el país enrunat. Un programa fonamentalment econòmic, en un país de 2 milions d'habitants (per 143.000 Km².) que disposa d'una població activa de 850.000 habitants... i 250.000 aturats. Creient que un desenvolupament social no podrà entreveure's sense abans assegurar la participació de la base, els nous dirigents volen escometre una vasta campanya d'alfabetització. El 50,2% de la població és analfabeta i aquesta taxa pot assolir del 80 al 90% en certes regions. És amb el fi d'assegurar-se els medis de dur endavant aquesta segona revolució que la delegació ha fet acte de presència a Europa, convençuda que no solament aquesta revolució interpel·la l'occident, sinó també que «un canvi recíproc fortifica a qui el dona», ha precisat Francisco La Callo, responsable de la campanya d'alfabetització.

El germà Erwin Maradiaga, secretari general de la Conferència dels Religiosos, ha explicat que l'Església s'ha compromès en aquesta lluita nacional.

Vivències d'un missioner

Primeres impressions de l'Equador

En una Carta que vaig escriure als amics a la meua arribada a l'Equador, els hi explicava les meves impressions del viatge a aquesta terra andina i de les primeres passes per Quito, la ciutat més històrica de Sudamèrica i, segons una recent declaració d'un organisme de la UNESCO, «patrimoni cultural de la humanitat». Les meves exploracions s'extingueren tot seguit a «Los Nevados», els pics de la serralada de l'Equador que inclouen trenta volcans coronats per nevades eternes. Un recorregut en tren, un vagó a manera d'autobús escolar sobre un xasis de ferrocarril, em portaria més tard a les platges del Pacífic. Per a conèixer un altre aspecte característic del país, vaig començar la meua darrera excursió a la vora dels Andes Orientals, en el començament del desaigüe més abundós del món, la capçalera de l'Amazones, per a seguir cap a les terres baixes per una pendent que aviat esdevé en la vasta jungla tropical.

L'encontre amb la realitat pastoral va provocar en mi una admiració anàloga a la que em va causar la geografia equatoriana. Tot mirant el conjunt, em sembla espectacular l'obra d'evangelització realitzada en aquestes terres i certament un capítol rellevant de l'obra missionera de l'Església. Inexplicable, tanmateix, pels contradictoris factors humans a la Colònia. El millor exponent de la plenitud de l'acció missional en aquesta parcel·la del Nou Món està, segons la meua modesta opinió, en la qualitat cristiana de la vida interior d'alguns fidels que sense cap mena de dubte constitueixen un petit ramat; extès però a les diverses raçes amb tots els mestissatges que ací s'han portat a terme sense restricció. Aquesta èlite no està enquadrada en organitzacions ni actua com a cos, pel que és difícil detectar-la com objectiu de la sociografia religiosa, encara que és i serà probablement el factor més influenciant en l'ampli substrat del catolicisme equatorià.

La curiosa religiositat popular

Encara que fos un tema ja conegut, la religiositat d'aquesta gent m'ha copsat força. Em resulten curioses, per exemple, les formes que adopta en els indígenes. En una recent visita al santuari del Senyor de l'Amor, al peu del volcà Imbabura, em commogué veure la naturalitat i pietat amb què una india colpejava rítmicament el cap i el cos d'una altra més jove, mentre repetia en quetxua

«shumgu, shumgu» (cor, cor). La matèria prima d'aquesta i d'altres pràctiques devotes, tindrà un origen ancestral i devia ésser utilitzada en el culte que els otavalenys, els indis més característics d'aquesta província, tributaven a aquella muntanya que periòdicament els regalava un remolí de foc. Ara les pregàries i les ofrenes ja no es deixen a les quebrades de «taitha Imbabura» -al volcà li donaven el tractament de pare-, sinó que, romanguent idèntiques quasi en el material, s'han incorporat a la pietat cristiana i a la mateixa litúrgia.

Una altra faceta del mitjà en el qual em trobo i que m'ha resultat sorprenent és l'estimació que es professa al sacerdot. No em refereixo només a les formes de cortesia amb que el tracten a tot arreu o amb el comportament característic de l'indi que s'apropa al «padrecito» per a demanar-li la benedicció, sinó a la mirada de profund agraïment amb el qual el poble segueix la predicació, les accions litúrgiques i tota la pastoral del sacerdot. El diumenge passat, mentre atenia les confessions a una parròquia de Ibarra, vaig sentir que el sacerdot convidava, en acabar la Missa que quasi havia durat una hora, a una catequesi que començaria tot seguit. Com que des del confessorari no podia veure els resultats de la invitació, se'm va ocórrer augurar-li un resultat infeliç. Del miler d'assistents a la Missa -vaig pensar- no romandrien al temple més que les quatre religioses que ocupaven el primer banc. El compte reial que en vaig treure fou un altre: dos-cents vuitanta adults. Mentre els anava comptant, em va saber greu no haver tingut una cambra fotogràfica, perquè potser hagués copsat quelcom de l'ambient que em va impressionar molt més que no pas el nombre d'assistents. A la fotografia potser hi hagués sortit algun gos estirat tranquil·lament al passadís i algunes figures borroses d'infants, que ací també es belluguen i fan gresca. Al mig de la imatge hi hauria el grup d'indis abillats amb «ponchos» de color blau o escarlata, negres de rostres somrients, bruns que portarien noms libanesos o sieris i també molts blancs que potser tindrien familiars a Extremadura o a la mateixa Catalunya.

Un conjunt de persones heterogènies en molts aspectes, però reunides en la sorprenent unitat per a l'escolta agraïda de les veritats de fe.

El Papa visitarà el Brasil en un viatge de 10 dies

BRASÍLIA. - L'Església i el Govern del Brasil estan completant els preparatius pel viatge de 10 dies i més d'onze mil quilòmetres que el Papa farà a aquest país el vinent juliol.

El projecte del programa inclou la visita del Papa al Congrés Eucarístic, la celebració de l'aniversari de l'agència catòlica de notícies més important de l'Amèrica Llatina i la inauguració oficial del nou santuari maria de l'Aparecida.

Un capellà ortodox predica en una catedral francesa

VERSAILLES. - Mnr. Virgil Gheorgiu, escriptor i sacerdot ortodox de l'Església rumana, predica la quaresma a la catedral de Sant-Lluís de Versailles.

L'autor de «La 25ena hora», segons ha anunciat ell mateix, subratllant estar a l'abast ecumènic de la invitació que li ha estat feta pel pare Lionel Thueux, arquebisbe de la catedral.

El tema dels sermons serà «la llibertat cristiana». Mnr. Gheorgiu es proposa de posar l'accent sobre la llibertat intrínseca que dona l'Església.

La de Roma, una diòcesi amb grans problemes socials

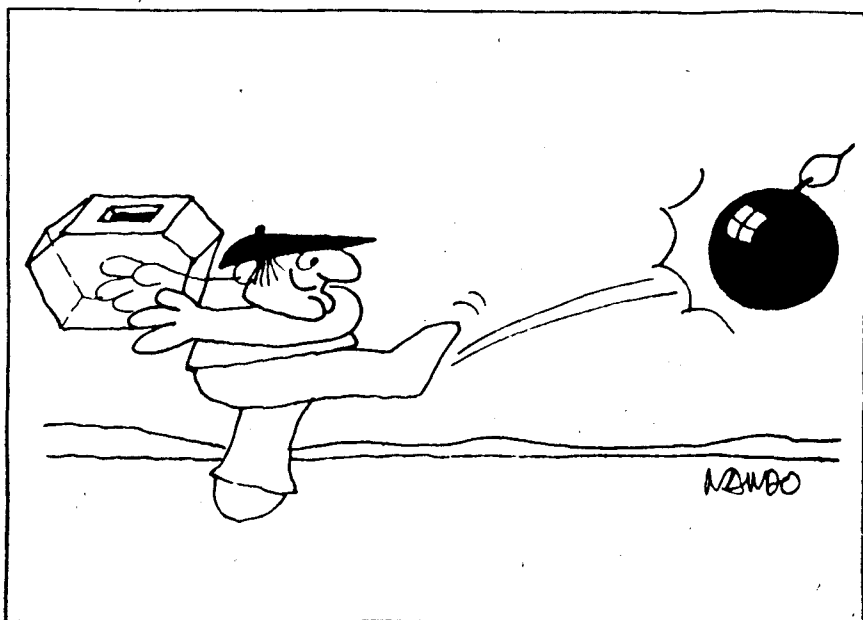
ROMA. - El papa Joan Pau II ha demanat als capellans de Roma, el passat dia 21 de febrer, «estudiar, reflexionar i examinar junts» fent un esforç per resoldre «l'enorme quantitat de problemes humans i socials» amb els quals s'enfronta la diòcesi.

Més avortaments que naixements a Àustria

VIENA. - Àustria coneix, des de fa cinc anys, la solució dita dels «períodes». Les estadístiques revelen que les xifres d'avortaments depassen les de naixences. Es compten entre 100 i 120.000 els avortaments per any i entorn de 85.000 els naixements.

Tres sacerdots catòlics assassinats a l'Àfrica

CIUTAT DEL VATICÀ. Tres missioners catòlics foren assassinats, el 18 i 19 de febrer passats a l'Àfrica. Els tres missioners, morts en incidents distints, són el suís pare Killian Huesser, de 38 anys; el canadès pare Wilfred Lepine, de 57, i el germà belga Arnold Knevels, de 69.

Els partits nacionalistes els grans triomfadors

Les forces nacionalistes basques han tornat a confirmar llur assentament polític a Euskadi després de la celebració d'una de les jornades electorals més tranquil·les que han portat el País Basc a la configuració del seu primer parlament, compost per un total de 60 diputats. El PNV, una vegada més, ha guanyat la contesa electoral, declarant-se partit majoritari, encara que sense el pes específic d'haver obtingut la majoria parlamentària, amb el qual el proper govern basc, gairebé amb tota seguretat, serà el format per la coalició d'aquest partit i altra força política.

Segons dades facilitats pels governs civils de les tres províncies basques, la participació a Viscaia ha estat del 52 per cent, a Àlava del 56 per cent, i a Guipúscoa del 53,6 per cent.

Repartiment d'escons al Parlament basc

PNV	25
HB	11
PSOE	9
UCD	6
EE	6
AP	2
PCE	1

Després de la jornada electoral, el probable president del Govern Basc no serà l'actual president del Consell General Basc, Carlos Garaikoetxea, nat a Pamplona, de 41 anys i llicenciat en Dret i Ciències Econòmiques. El seu objectiu principal és: aplegar tot el poble basc en uns interessos

comuns, el benestar i el progrés de tot aquest poble.

Protestes sobre les pregàries per Tito

El president de la Conferència Episcopal Iugoeslava, monsenyor Kuharic, arquebisbe de Zagreb, no ha ordenat pregàries per la vida de Tito. Notícies en aquest sentit havien aparegut a la premsa, i nombrosos fidels s'han sentit ofesos. Recorden que el cardenal Stepinac, va ser una víctima del règim de Tito. Monsenyor Kuharic va declarar, en el transcurs d'una setmana pastoral, que ell va demanar pregàries pel president Tito. Afegint que cal pregar per tots els homes sense excepció, especialment pels que governen, a fi de que cada un percebeixi la veritat.

Segons l'apòstol sant Pau, aquestes pregàries són a favor dels fidels que esperen la justícia per part de l'autoritat. Pregant pel president Tito, es prega per la seva anima, i no necessàriament per la seva vida.

L'agència oficial Tanjug havia publicat una nova declaració de monsenyor Kuharic dient que havia ordenat pregàries per la vida de Tito, i sobre aquesta qüestió un equip de la televisió alemanya havia pres unes vistes de la catedral de Zagreb amb els fidels pregant.

L'equip de la televisió alemanya va titular el document gràfic així: "El preguen per Tito". La catedral de Zagreb cada diumenge registra una gran afluència de fidels, i és arbitrari voler atribuir la presència dels fidels tal com ho ha fet la TV alemanya.

Punt de vista

20 de març, eleccions

Fa gairebé mig segle -fou el 20 de novembre de 1932-, Catalunya elegí el seu Parlament d'acord amb l'Estatut d'Autonomia d'aquell mateix any. Dijous propiunt, 20 de març, després de gairebé mig segle d'abstinença, ha de tornar a fer-ho.

Elegir democràticament el Parlament és molt més que complir amb un engranatge administratiu, ja que aquest òrgan col·legiat de representació i de legislació és per a nosaltres la màxima institucionalització de l'autogovern. Des de començaments del segle XVIII, la història de Catalunya és, amb intensitats diferents, una lluita per la recuperació de la facultat de governar-se, i és en el Parlament on, en una democràcia representativa, els ciutadans deleguen aquesta facultat. Ens trobem, doncs, en el moment històric de fer aquesta delegació, la qual cosa vol dir que ara, i només ara, Catalunya tornarà pròpiament -és a dir, amb plenitud jurídica- a una fórmula d'autogovern nacional.

No cal dir que aquestes afirmacions només tenen sentit en el marc general de la Constitució espanyola de 1978, de la qual l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1979 és una conseqüència. Igual que l'Estatut de 1932 derivà de la Constitució de 1931 i, fins i tot, que les llibertats nacionals perdudes en començar el segle XVIII tenien, com a marc, la unió personal en la monarquia dels Àustries. Però és un fet, tot i que sempre els desigs van més enllà que les realitats, que el Parlament que ens cal elegir dijous, dia 20, representa una possibilitat de realització col·lectiva que Catalunya no ha tingut durant més de quaranta anys.

Aquesta és una veritat que no poden fer oblidar limitacions òbvies -les limitacions normals que tota via negociadora comporta- ni desencisos també evidents però malatissament fomentats amb intencions no sempre dignes. Renunciar a aquest progrés és renunciar a la millor eina que Catalunya ha tingut després de la Guerra Civil: és una posició que només és explicable en qui, de cap de les maneres, vol la recuperació de Catalunya o en qui la vol tan perfecta que refusa tot el que no es faci d'acord amb les pròpies idealitzades utopies.

El camí de la democràcia és el del vot, i precisament perquè aquest és el seu camí, durant tant de temps ha estat negat al nostre poble. Durant molt de temps, davant les fallàcies i les trampes del franquisme, l'abstenció era un refús moral íntegre i allisonador: el que no sembla coherent és repetir una mateixa actitud de defensa quan l'enemic ja no existeix...

Per això aquest dijous, 20 de març, ha d'ésser fonamentalment un dia de participació. Amb respecte. Amb civisme. Amb llibertat. Amb acceptació.

Votar és passar de la condició d'espectador a la de protagonista, i tots hem d'ésser protagonistes quan es decideix el demà immediat de tots. Votar és incorporar-se per dir que sí i dir que no: és l'únic camí per a fer de Catalunya, que és una mica de tots, realment la pàtria de tots.

Josep Faulí

LIBROS SOBRE LA «RENOVACION CARISMATICA»

EN VENTA EN LIBRERIAS RELIGIOSAS

TITULOS, SELECCIONADOS POR
LOS SERVICIOS DE LA R. C. Y
PUBLICADOS POR
EDITORIAL ROMA, S. A.
(DIVISION: LIBROS RELIGIOSOS)
BARCELONA

COMUNIDADES CARISMATICAS.
EL TESTIMONIO DE UNA RENOVACION CRISTIANA.

Por Walter Smet, S. J. 204 págs.
El autor nos da una clara visión del grado de desarrollo y compromiso a que llegan los grupos de oración de la R. C. hasta la formación de "comunidades de alianza".

P. V. P. 225

COLECCION «NUEVO PENTECOSTES»

Philippe Verhaegen, O.S.B.

INTRODUCCION A LA RENOVACION EN EL ESPIRITU

SEMINARIO DE LAS SIETE SEMANAS

INTRODUCCION A LA RENOVACION EN EL ESPIRITU O SEMINARIO DE LAS SIETE SEMANAS. Por Philippe Verhaegen, O. S. B. En él están desarrolladas las catequesis y orientaciones para dar el seminario de iniciación a la Renovación en el Espíritu. Contiene lo más elemental y esencial de lo que es la R.C. y es el libro básico de enseñanza. Todos los más antiguos deberían tenerlo para aclarar el cualquier momento los puntos más esenciales y poderlo transmitir a otros. Libro de 160 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 275 Ptas.

Benigno Juanes, S.J.

¿QUE ES LA RENOVACION EN EL ESPIRITU SANTO?

¿QUE ES LA RENOVACION EN EL ESPIRITU SANTO? Por Benigno Juanes S.J. El autor estudia los aspectos más salientes de la actividad directa del Espíritu Santo: un cambio interior, un amor siempre actual del Padre, encuentro personal con Cristo Jesús y Señor, experiencia de una nueva comunidad, etc. Libro de 136 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 250 Ptas.

Albert M. de Monleón, O.P.

LA EXPERIENCIA DE LOS CARISMAS

LA EXPERIENCIA DE LOS CARISMAS Por Albert M. de Monleón, O. P. Después de una reflexión sobre los carismas en general, el autor define claramente lo que es un carisma para pasar a tratar sobre los diversos carismas más salientes y su relación con los ministerios. Libro de 80 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 175 Ptas.

Cardenal L. J. Suenens

ECUMENISMO Y RENOVACION CARISMATICA

ORIENTACIONES TEOLOGICAS Y PASTORALES DOCUMENTO DE MALINAS 2

ECUMENISMO Y RENOVACION CARISMATICA ORIENTACIONES TEOLOGICAS Y PASTORALES. DOCUMENTO DE MALINAS 2. Por el Cardenal L. J. Suenens. El Cardenal Suenens, gran conocedor de la Renovación Carismática y experimentado en toda actividad ecuménica, ha sabido desarrollar a lo largo de los ocho capítulos de esta obra todos los aspectos, problemas y posibilidades de unión entre los cristianos tal como se aprecian dentro de la corriente carismática. Libro de 156 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 275 Ptas.

Teodoro I. Jiménez Urresti

CARISMA E INSTITUCION EN LA RENOVACION CARISMATICA

CARISMA E INSTITUCION EN LA RENOVACION CARISMATICA. Por Teodoro Ignacio Jiménez Urresti, profesor de Derecho de la Universidad Pontificia de Salamanca. Con gran claridad y al mismo tiempo manejando una extensa bibliografía presenta la Renovación Carismática como algo que visto desde la perspectiva de lo jurídico contribuirá a una renovación profunda de la Iglesia. Libro de 108 páginas. Tam. 13 x 129.

P. V. P. 225 Ptas.

RENOVACION CARISMATICA

"Una oportunidad para la Iglesia y para el mundo". (Pablo VI.)

"El Espíritu sopla donde quiere, pero hay momentos en que actúa con un poder particular". (Evaluación de la R. C. por la conferencia episcopal (belga).)

"Será importante que la Renovación se encarne en todas las dimensiones sociales de los problemas del mundo, porque con este signo es como se reconocerá nuestra autenticidad". (Cardenal Suenens)

"Estoy convencido de que la Renovación carismática es un componente muy importante de esta renovación total, de esta renovación espiritual de la Iglesia" (Juan Pablo II).

Com es prepara un sacerdot

Què fan, com viuen, quin procés segueixen els seminaristes actuals al nostre Seminari? Molts em fan sovint aquesta pregunta. Aprofito doncs l'oportunitat que ens ofereix CATALUNYA CRISTIANA, en el marc de la campanya del Dia del Seminari, per respondre-la.

El Seminari distingeix tres etapes pedagògiques en l'encaminament al presbiterat. En una etapa es posen els fonaments: cal aconseguir la solidesa cristiana i la maduresa vocacional indispensables per iniciar una preparació seriosa vers tot el que és i suposa el ministeri del pastor de les comunitats cristianes. Quan la vocació s'ha transformat en un projecte de vida ben arrelat i assumit, i s'ha pogut reconèixer en tots els àmbits de la vida del candidat, comença una segona etapa de preparació específica per al ministeri presbiteral. Finalment, acabat ja el cicle dels estudis teològics, s'inicia una tercera etapa de preparació pròxima a l'exercici del ministeri. En aquesta darrera etapa els seminaristes viuen en equip amb els preveres amb els quals col·laboren, compleixen determinades missions tot compartint el pla pastoral d'un sector o grup de parròquies, i són ordenats diaques amb la intenció d'arribar fins al presbiterat. La ordenació sacerdotal se celebra en la mateixa parròquia on s'ha seguit la darrera etapa i es demana prèviament el testimoni dels sacerdots i seglars que han treballat pastoralment al costat del futur prevere.

Pel que fa a les dues primeres etapes els seminaristes viuen en dues residències del Seminari. S'ha elaborat un directori en el qual se senyalen els objectius, nivells d'exigència i mitjans corresponents a cada etapa.

La vida comunitària en la residència comprèn, a més dels àpats en comú, la celebració diària de l'Eucaristia, la pregària del matí i del vespre -generalment, la Liturgia de les Hores- la participació en

diversos actes d'orientació espiritual i pastoral, i també la col·laboració en alguns serveis de la casa. Cada seminarista s'integra en un petit grup de formació, format ordinàriament pels mateixos companys dels curss, i destinat a potenciar la comunicació, l'ajuda mútua i la revisió dels diferents aspectes de la vida dels seus membres. Amb l'ajuda del sacerdot responsable cada grup programa les seves trobades setmanals, el recés mensual, els exercicis espirituals abans de Pasqua, etc.

A nivell personal cada seminarista es regeix per un pla de vida que ha fet amb el prevere encarregat de l'etapa. Al llarg del curs el pla és revisat amb ell i s'hi explicita el temps i la qualitat de la dedicació a l'espiritualitat, a l'estudi, a l'activitat apostòlica, etc. fins les hores limitades de servei o treball en ordre a cobrir les despeses personals. En definitiva, es dona a tots plena confiança i responsabilitat, però s'exigeix fidelitat als compromisos contrets, coherència i unitat de vida.

Pels seminaristes grans, provinents del món del treball i amb una particular vocació per a l'evangelització del món obrer, s'ha creat un encaminament adaptat a la seva condició de vida bo i procurant que la formació espiritual i intel·lectual respongui als mateixos nivells d'exigència.

El camí del sacerdoti no és massa planer. A través dels seus vuit anys de durada cal superar-se i acceptar-se dia a dia amb paciència i esperança fins arribar a identificar-se amb tot el que és i suposa el ministeri en el nostre temps i a la nostra arxidiòcesi. Tots hem de menester la pregària i el suport de la comunitat diocesana. Hi confiem.

Ramon Prat i Pallarès
Rector del Seminari
Major de Barcelona

Una panoràmica del Seminari Menor Nostra Senyora de Montalegre, a Tiana, comarca del Maresme.

19 de març, Dia del Seminari de Barcelona

El dia de Sant Josep se celebra, en moltes diòcesis catalanes, el "Dia del seminari" -Girona el celebra a l'estiu- dedicat a donar a conèixer aquesta institució diocesana a tots els fidels, a promoure les vocacions i a demanar pregàries i almoïnes. Aquest any presentem el seminari de Barcelona. En la seva Facultat de Teologia (St. Pacià) hi estudien

també molts seminaristes de les diòcesis catalanes. L'edifici és una obra de 18 segles, amb una gran façana i una torre. Els seminaristes viuen a l'interior dels murs i treballen a les aules i capella. Els catalans que volen conèixer el seminari poden anar-hi a veure.

El seu Rector, Mn. Antoni Vera, passa revista als problemes del centre

Seminari Menor: Escola i caliu de futurs sacerdots en una única institució

Cercant referències del nostre Seminari Menor Diocesà ens hem arribat fins La Conreria, Tiana.

El Sr. Rector, Mn. Antoni Oriol Vera, respon a les nostres preguntes.

-Seminari o Col·legi?

-Dependrà sempre del que vulgueu entendre per ambdues realitats.

El que nosaltres pretenem és ajudar a infants i adolescents a respondre a la pròpia vocació cristiana i discernir el lloc de la seva realització concreta.

A partir d'aquesta descoberta, pretenem acompanyar especialment les possibles vocacions, que es donen, fins al Seminari Major.

Per tant, Seminari, perquè cerquem la seva funció.

I, per l'edat dels nostres alumnes i pel caràcter oficial dels estudis, Col·legi.

-Es encertat parlar de vocació sacerdotal en aquestes edats?

-La resposta està donada per la Sagrada Congregació d'E. Catòlica, desembre 1976: "La vocació d'especial consagració pot donar-se i de fet es dona, en les més diferents edats de la vida".

També el Vaticà II, en l'Optatam totius, 3, es refereix a la vocació sacerdotal d'infants i adolescents donant una matització especial i exigint una cura adequada de la mateixa.

Una casa on es pretén viure en cristià

-Com influeix el Seminari en l'educació dels seus alumnes?

-El Seminari és una casa on principalment es pretén viure en cristià, escoltant la Paraula de Déu, aprenent a estimar Jesús i els germans, seguint un programa de catequesi, avançant en la descoberta del pla de Déu en cada noi.

En mig d'aquest ambient esperem esbrinar els desigs de Déu i ajudar després a cada alumne a respondre a la crida personal de Jesús i a decidir-se en el seu seguiment vers el sacerdoti o vers un cristianisme compromès, segons la crida.

Tot això acompanyat d'una formació humana que incorpora totes les realitats possibles de l'entorn dels infants i adolescents per aconseguir

una maduresa humana i espiritual.

-Tot això, justifica l'internat?

-Per raó del lloc on estem, sí.

I també, per que creiem, encara avui, que l'educació de la fe i el discerniment de la vocació ens indiquen aquest camí com el més convenient.

Hem tingut alumnes a mitja pensió i l'experiència ens diu que només es beneficiaven de l'escolaritat, però no de la formació humana i catequètica dels seus companys.

Es útil l'internat per alumnes que tenen la seva residència en diferents llocs del bisbat.

De totes maneres passen els caps de setmana a casa per participar de la vida familiar i a l'ensens de les tasques parroquials comunitàries adients a la seva edat.

El caliu de les famílies cristianes

-D'on han de sortir?

-D'on han sortit sempre, del caliu de famílies cristianes, dels moviments apostòlics i catequesis parroquials, de les escoles, del tracte acurat de

sacerdots que esbrinen i descobreixen possibilitats en els infants i adolescents que al voltant de la comunitat es mouen.

El papa Joan Pau II ho deia fa poc temps als bisbes americans:

"Us prego que dirigiu una crida als pares i a les famílies, als sacerdots, als religiosos i als seglars per unir-se tots en el compliment de la responsabilitat vital de tota la comunitat de promoure i mantenir les vocacions. Entre els joves mantinguem despert el coratge de seguir el Crist i de respondre a la seva invitació amb plena generositat". (5.10.79).

-C'unes condicions poseu per admetre nous alumnes?

-Pares que cerquin un ambient per als seus fills on puguin desenvolupar la seva condició cristiana i on puguin discernir especialment la possible crida de Déu al sacerdoti.

Com podeu comprendre l'exigència és diferent per alumnes de Bàsica o BUP.

Als de Bàsica, demanem capacitat d'adaptació a les orientacions del Seminari.

A Barcelona l'any 1970 hi havia 101 seminaristes,
l'any 1979 només n'eren 44

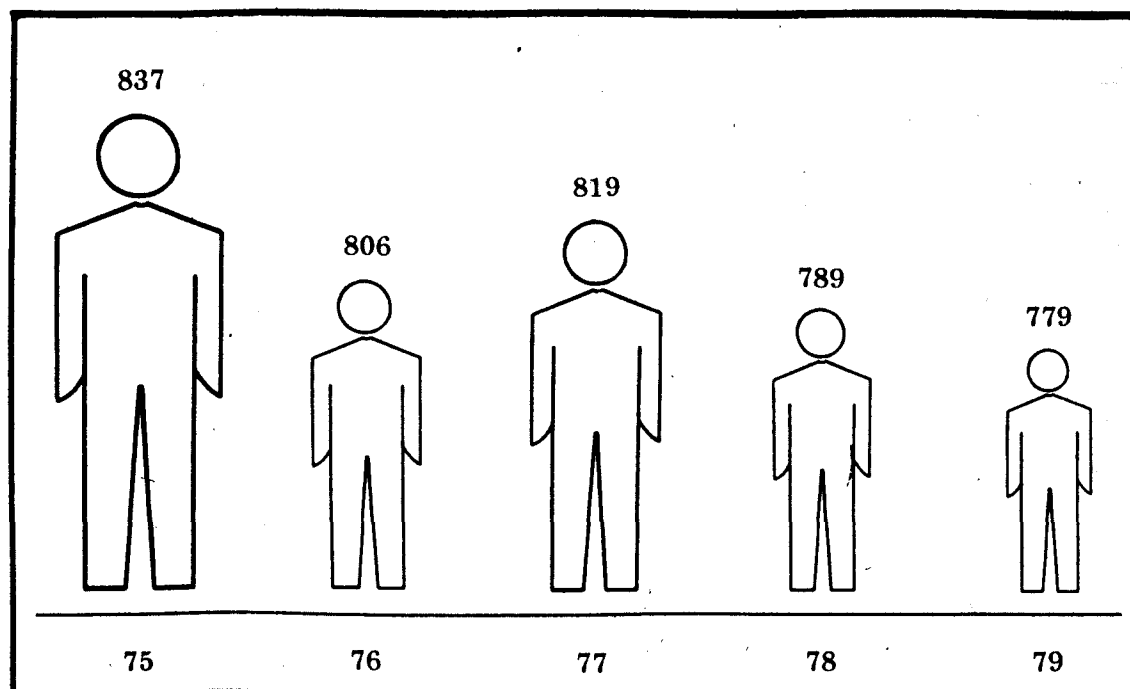
La manca de vocacions, un problema del nostre temps

Entre les principals preocupacions que té avui l'Església gairebé arreu, figura com a una de les més importants la manca de vocacions; els nostres Seminaris han quedat semibuits, si bé aquest fet ja es venia constatant des de fa molt de temps, en l'últim decenni ha adquirit un caire alarmant.

Segons estadístiques publicades fa poc la majoria de les diòcesis de l'Estat espanyol han vist reduït en més d'un 50% el nombre de joves candidats al sacerdoci. A Barcelona, en el curs 1970-71, hi havia 101 seminaristes, l'octubre del 79 la xifra era de 44. El que ens permet afirmar que la reducció ha estat lleugerament menor que en el conjunt de tot l'Estat.

Les causes d'aquest fet són múltiples i es fa difícil de dir quina és la més determinant: Secularització progressiva del nostre món, crisis profundes de fe en l'adolescència i la joventut, el no tenir clar quina és la identitat del prevere, la por a prendre un compromís que englobi tota la vida, la manca d'il·lusions d'alguns preveres, etc... s'hauria d'analitzar i aprofundir molt més.

Les conseqüències de la disminució de vocacions tot just s'han començat a fer notar. La qüestió no és només que quedaran llocs pastorals sense poder ser coberts, sinó que cada vegada es té consciència de que l'Església s'ha de fer present i ha d'evangelitzar en nous camps: el món dels joves, obrer, rural, la Universitat, els ambients científics, els marginals, els immigrants, els malalts i vells, i aquesta presència exigeix que hi hagin persones, laics però també preveres, capaços de dialogar i entendre les seves aspiracions i anhels.

Sacerdots a l'arquebisbat de Barcelona des de 1975 a 1979.

Tot en conjunt és un repte per la nostra Església. El Concili Vaticà II afirma, en el seu decret Optatum totius, que és tota la comunitat cristiana que té el deure de fomentar les vocacions. El magisteri de Joan Pau II ha estat ben explícit en aquest punt. Durant aquest primer any de pontificat han estat repetides les vegades en que s'ha referit al problema vocacional i ha confiat a tota l'Església que estudiés i es conscienciés de la qüestió. És important que tots ens adonem de la realitat del moment present, i ens posem junts a treballar, tenim proves de que quan l'Església de Barcelona s'ha posat a treballar conjuntament en direcció ha aconseguit bastants encerts, la resposta massiva a la

convocatòria de l'Assemblea Diocesana n'és una mostra. "Només unes comunitats cristianes plenament conscienciades i responsabilitzades faran que augmentin les vocacions sacerdotals que tant necessita la nostra diòcesi". (De l'exhortació del Dr. Jubany).

Preveres, catequistes, mestres, pares de família, són els principals agents de la pastoral vocacional. L'actual represa dels moviments especialitzats; la presència massiva de joves en actes de pregària, a la catequesi són alguns dels indicis que ens permeten ser lleugerament optimistes. El que fa falta és que tinguem encert al presentar l'opció cap al sacerdoci.

J. M. J. C.

ari

seminaristes d'altres diòcesis catalanes, a l'arxiprestat dels carrers Balmes-Diputació, arquitecte Rogent, acull dins dels seus locals una intensa, sovint ignorada no sols pels catalans, sinó, fins i tot, pels espanyols.

Exhortació del Dr. Narcís Jubany

“Un formidable acte de servei”

Als de BUP, demanem una acceptació personal de la intensitat de formació, una projecció apostòlica a la comunitat en els caps de setmana, i, un plantejament obert de la possible vocació sacerdotal.

Ens interessa molt que darrera cada un dels alumnes hi hagi un sacerdot que el conegui i el segueixi. Volem treballar d'acord amb ells, en benefici dels mateixos nois.

Un percentatge que cal millorar

—Quin tant per cent d'alumnes passen al Seminari Major?

—Aquest és un punt molt delicat, i que fàcilment pot enganyar. Tots sabem els moments especials que hem viscut i els que estem vivint.

—Fa uns anys que el Seminari Menor va obrir les portes a altres alumnes, sense aquesta inquietud vocacional.

—Fa uns anys que el tema vocacional ha estat en crisi i els nois que han acudit al Seminari amb aquesta intenció han estat minsos.

—De les parròquies, dels moviments apostòlics, de les catequesis..., no ens han arribat alumnes.

Tot i que les realitats eren aquestes, cada any, alumnes del S. Menor s'han incorporat al S. Major. Alguns han rebut ja'ordres i altres hi estan arribant.

Però, certament el percentatge és pobre.

En el moment que arribin al S. Menor nois amb inquietud vocacional, amb una vivència cristiana, amb unes famílies al darrera que estiguin profundament interessades en la formació cristiana de llurs fills, aleshores poden canviar les xifres.

El “Dia del Seminari”, que celebrarem en la festivitat de sant Josep, em dona l'ocasió de dirigir als fidels de l'arquebisbat unes paraules, que espero que arribin al cor de tots: principalment dels nostres joves. El lema de la jornada és aquest per a enguany: “Molts són els cridats... ¿ets tu un dels decidits?”

Molts són els cridats! Aquestes paraules són de Jesús. Qui crida? Ell mateix. Ho fa en el secret del cor de cadascú; on no arriba la pols del carrer ni el soroll de les diversions. I perquè crida? Cada home té el seu camí. El més important és de conèixer-lo. S'ha de fer atenció a la veu del qui crida; una veu que no pot ser desoïda i encara menys refusada. Com qui avorreix un soroll insuportable o llença un objecte que no serveix per a res.

Ser cristià és ja, de per si, una “vocació” veritable; una autèntica crida. Perquè la fe i el baptisme són un do de Déu. Després, durant el curs de la vida, Jesús cristià està amb nosaltres i ens segueix amb el seu amor. En les trobades freqüents amb Ell, hi ha la possibilitat de crides més exigents. Són variades i diverses. Totes apunten a serveis o formes de vida necessàries per a aquest cos místic que s'anomena Església. En aquest cos uns són el cap, d'altres el braç, o la mà o el cor. El que realment interessa és que cada

cristià “conegui” el seu propi camí; que de debò respongui a la crida de Jesús.

El que no podem fer és tancar l'oïda del cor perquè la forta trucada del Senyor resti en l'obscuritat del silenci. Això equivaldria a un egoisme imperdonable. Seria com dir a Déu: no m'interessen els teus designis; no m'interessen les teves preocupacions; tant me fa que siguin coneguts o ignorats dels homes. Perquè per a Tu em sembla que ja no hi ha lloc en la humanitat moderna. Tinc la impressió que els homes no et necessiten; poden prescindir molt bé de Tu: sense els teus ensenyaments, els teus dogmes, les teves exigències i d'incomoditats.

Us vull parlar especialment a vosaltres, els joves, que potser llegiu aquestes línies. Certament sé que no penseu així; perquè sou nois de fe. Estic convençut que creieu en Jesús, a qui heu trobat en el camí de la vostra vida i a qui estimeu veritablement. Potser el contacte amb les persones que us envolten ha fet que la vostra fe trontolli; potser no veieu clar el que us prediquen de Jesús de Natzaret o de la seva Església. No hi fa res. Jo us invito a entrar en el secret del vostre cor i a pensar amb seriositat.

Entre les possibles crides del Senyor hi ha la del “sacerdoci”. Estigueu-ne segurs: “molts són els cridats”. Ho va dir el

Mestre. Perquè? Us ho diré sense ambigüitats: perquè fossin ministres seus, evangelitzadors, que exercint l'ofici de pastor al si del Poble de Déu, comuniquessin als homes la veritat i la salvació del Crist, en un formidable acte de servei. És cert que això comporta “donar-se” un mateix; donar la pròpia vida. És, però, la cosa més bonica que hi ha i l'acte d'amor més intens que es pot fer. Creieu-me: el món millor que tots desitgem no existirà sense l'aportació generosa dels qui donen la seva vida per Jesús.

Penseu després: si Ell em crida, sóc un dels “decidits”? Això demana dues coses: la primera és “conèixer” i “acceptar” la crida de Déu; la segona és tenir el coratge per a “decidir-se”. Camina vers el cim d'una vida generosa, encara que la ruta et sembli larga, costeruda i difícil. Val la pena. T'ho asseguro. El teu bisbe t'espera amb els braços oberts!

Com espero també la resposta afirmativa de tots els cristians a tot el que significa el “Dia del Seminari”. Només unes comunitats cristianes plenament conscienciades i responsabilitzades faran que augmentin les vocacions sacerdotals, que tant necessita la nostra diòcesi.

Problemàtica viva

Sobre la situació d'Espanya

No sembla sinó que l'esquerra, o millor dit, la **intelligentsia** de l'esquerra cerca d'afavorir al màxim tots els aspectes més decadents de la cultura burgesa-liberal, a la vegada que fa un esforç per a trencar de manera radical amb el passat. Així, amb evident hipocresia, trama un caos per apoderar-se del poder i establir un "ordre nou" que serà sol·licitat i cercat ardentment per les masses fastiguejades pel podrimener burgès.

Entretant, la classe mitja al poder, amb evident **timocràcia** (en el sentit platònic de la puixança del ambició) vol pactar amb tots per a continuar governant sense governar. Gironella no fa pas gaire denunciava la **indefinició** i iniciava un saníto reactiu de sospita en el "Correo Catalán". Però les masses, i sobretot els joves són víctimes d'un joc innoble. Es així com un mot clar, tallant, dur, mes a no dubtar gens hipòcrita, el de les dretes declarades, assoleix ressò entre els més joves de la nostra societat. Més encara, només aquesta dreta proclama avui un arrelament en el passat i provoca l'altívesa de la pròpia. Tot de coses que menen a l'entusiasme.

Però el que veritablement entristeix és la manca de claredat dels cristians enlluernats per una o altra posició, o

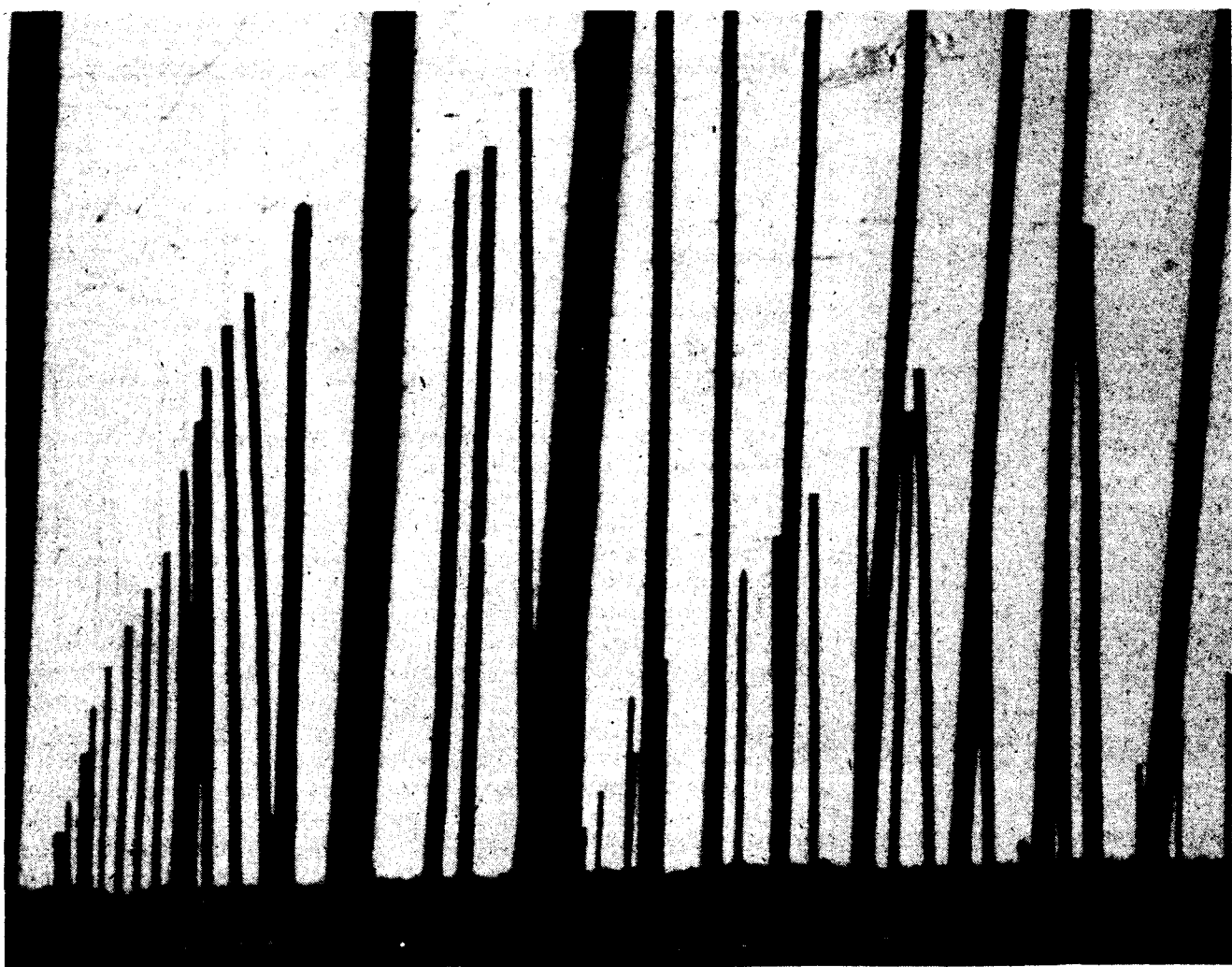
bé endormiscats beatíficament de manera sospitosa i a no dubtar-ho perillosa.

On són aquests Pastors que coneixen pel seu nom a les seves ovelles? Què coneixen llurs problemes i tenen clarividència evangèlica del diagnòstic i la senzilla valentia de la predicació "oportuna i inoportunament"? Què profètiques ens semblen avui les exhortacions de Pau sobre els "llops rapaços", les "especulacions vaines" i la necessitat d'una Església que sigui "columna i fermesa amb autenticitat".

Doncs una proposició cristiana, dita amb sinceritat, no és hipòcrita com l'esquerrana, ni tampoc sensual materialista com la burgesa, ni tampoc a exasperar com la dretista, sinó que restitueix la política al seu pla real, reserva el que és definitiu per Déu, assumeix el passat sense complexos i suscita la vertadera responsabilitat humana davant Déu i davant els germans, en la societat actual.

Com serà Espanya l'any 2000? Com nosaltres volguem. Entenent que en el cas de mancar la contribució cristiana, o sigui que si els cristians "no volem" res en concret, al no "veure" tampoc res, perdrem qualsevol dret a plànyer-nos en el futur.

F. Guillén Preckler

La Bíblia a l'abast

Els camins de Déu i la fe dels homes

(Gn. 15:5-12.17-18)

L'etapa del desert ha arribat al seu terme. Israel entra a prendre possessió de la terra promesa. La peregrinació ha estat llarga i la prova molt dura. Temps de purificació i també de consolidació de les tribus en poble. Ara ja és el poble de Déu, que ell ha tret de la servitud i l'ha fet lliure. Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte (v. 9a).

Al principi de l'Exode hi trobem la Pasqua. És la Pasqua viscuda -o més ben dit, iniciada- entre l'angoixa i l'esperança. Tot s'ha de fer a correu. Els esdeveniments es precipiten i el sacrifici de l'anyell s'acompanya amb l'amargor del que es deixa i de la incertesa del futur, amb el pa de la fugida, que no ha pogut fermentar. El Senyor passa i el seu poble també. El baptisme de la Mar Roja acaba el pas -La Pasqua- cap a la llibertat. Després el desert. La llibertat s'ha de guanyar amb la lluita de cada dia, superant la temptació de les falses llibertats, que són lligams més subtils i més feixucs de servitud. Unicament des de la llibertat es pot servir el poble i Jahveh. Perquè el servei és la demostració de l'amor. Per això es fa present en l'altre, respectant-lo, completant-lo. És la comunió. Israel haurà d'aprendre tot això al desert. Allí hi trobarà Déu i es trobarà ell mateix. Quan hagi fet aquest camí, podrà entrar a prendre possessió de la terra promesa. Serà el segon moment de la Pasqua.

Els israelites acamparen a Gaigala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes (v.10). La Pasqua no és fugida. És sobretot arribada. Certament que per arribar a algun lloc -ara a la terra promesa- cal posar-se en camí, cal fer-lo fer "el pas cap a" i això suposa sempre "sortir de". Però la Pasqua és essencialment "arribar a". Altrament el pas fóra una mena

de salt el buit. Per això els israelites, havent passat el Jordà -com en una repetició del pas baptismal de la Mar Roja-, i ja a la terra promesa, celebren la Pasqua. Aquí cal remarcar els dos punts principals d'aquesta celebració pasqual. Es tracta d'un memorial, que no és simplement el record d'un fet passat, sinó que, arrencant d'aquest fet com d'una arrel viva, es viu la realitat present -ara es realitza la nostra salvació: Avui us he alliberat (v. 9a)- tot projectant-la cap al futur. Els fets viscuts com s'ha pogut en la seva immediatesa més atribolada, reflexionats després serenament a la llum de la fe, ara són celebrats, reviscuits en certa manera perquè són d'ahir i són d'ara, gràcies a la operativitat sacramental de la celebració i al desvetllament de la consciència que ens fan experimentar el do de Déu, que és força que empeny la nostra marxa.

Israel entra en la normalitat de la seva vida. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no calgué més el manà (v.12). La providència de Déu, de la qual Israel havia fet una experiència extraordinària en el desert, ara es mostra en la realitat de la vida ordinària del poble que ja té una terra pròpia. Terra que té i que haurà de posseir amb esforç continuat. Però que és vista com el gran do de Jahveh. És un altre dels aspectes importants de la celebració pasqual en aquest estadi intern de la nostra realitat: l'obra de la salvació és ja aconseguida en la seva totalitat causal, però cal viure-la amb esforç. Perquè ja la tenim -ja hi som-, a la terra promesa de la salvació -però encara no la posem definitivament. Encara no hem entrat en el repòs de Déu.

Josep M. Aragonès.

Finestral de la Caritat

Desnonats

Amb una insistència alarmanant s'aboquen a aquesta finestral oberta una sèrie de problemes, fruit de la situació d'atur forçós. Són els endarreriments en el pagament dels lloguers, que sovint desemboquen en un desnonament, amb fatals conseqüències que afecten a famílies senceres.

Caritas intenta, per mitjà d'aquest servei i assistencial, paliar, en la mesura de les seves possibilitats limitades, les seqüeles d'aquesta crisi col·lectiva que afecta tota la nostra societat, però que fatalment gravita sobre els més pobres. S'haurien decarcar camins de solució, amb urgència, a fi de fer front al dolor i a l'angoixa de tantes famílies treballadores que s'enfronten, amb desànim, davant per situacions que ultrapassen les seves possibilitats. La resposta ens afecta a tots de molt a prop.

Demandes

7.672. - Cap de casa amb set fills, el més de 10 anys. Per malaltia s'ha endarrerit el lloguer. Calen 18.000 ptes.

7.673. - Jornaler minusvàlid d'una mà sense feina. Té cinc fills el més gran de 8 anys. Pel menjador escolar: 26.000 ptes.

7.674. - Peó eventual amb temporades sense feina no pot liquidar l'endarreriment del lloguer. Té sis fills menors. Manquen 18.000 Ptes.

7.675. - Peó malalt des de fa un any, amb tres fills de 6, 5 i 2 anys. Ha de pagar un deute d'aliments per un total de 10.132 Ptes.

7.676. - Torner en atur forçós amb tres fills petits. L'empresa ha fet fallida i no li pagà els últims mesos. Mentre espera cobrar el subsidi d'atur necessita 23.000 Ptes.

7.677. - Per manca de treball un peó de la construcció amb quatre fills menors s'ha endarrerit el lloguer, que urgeix pagar: 13.000 Ptes.

7.678. - Viuda de 69 anys, sense família i malalta. Per prescripció del metge necessita una pròtesi dental d'import de 14.500 Ptes.

7.679. - Viuda amb dos fills de 28 i 14 anys, amb dos malalts mentals amb temporades interns. Per haver estat ella unes setmanes malalta, necessita 10.000 Ptes.

7.680. - Peó de la construcció en atur forçós. Té sis fills de 16 a 9 anys, un de subnormal. Liquidaria deutes d'aliments amb 15.000 Ptes.

7.681. - Mare abandonada pel marit. Té quatre fills d'11 a 4 anys. En tràmit la separació. Per liquidar el lloguer 18.000 Ptes.

7.682. - Senyora de 54 anys sense família, per malaltia no pogué treballar durant uns mesos. Per diversos endarreriments: 9.300 Ptes.

7.683. - Peó amb un petit subsidi per invalidesa. Té dos fills, el més gran fa el servei militar, l'altre de 17 anys no troba feina. Urgeixen 9.000 Ptes. per pagar un deute.

7.684. - Matrimoni amb tres filles, la més gran de 13 anys, subnormal profunda. La mare emmalaltí i calen 13.500 Ptes.

7.685. - Peó malalt des de fa 5 anys amb pensió d'invalidesa. Té tres fills de 9, 8 i 5 anys. Per l'endarreriment del lloguer: 16.000 Ptes.

7.686. - Mentre espera cobrar un subsidi d'invalidesa, un peó amb sis fills, el més gran, de 16 anys, necessita amb urgència 6.000 Ptes.

7.687. - Viudo amb tres fills de 10, 9 i 7 anys. Està sense feina. Els atén la seva mare anciana. Per l'endarreriment de lloguer 24.000 Ptes.

7.688. - Cap de casa sense feina. Té set fills, un malat crònic i un altre dèbil mental. El més gran fa el servei militar. Calen 15.000 Ptes.

7.689. - Matrimoni amb fill únic de 23 anys deficient mental. A la mare l'han operat de catarates. El pare està en atur forçós. Necessiten 15.000 Ptes.

7.690. - Mare abandonada pel marit amb dos fills de 10 i 2 anys. S'ha endarrerit de lloguer. Són 13.062 Ptes.

el **GRUP JUVENIL DE TEATRE**

CASAL CLARET c/ Nàpols 350 BARCELONA

El GRUP JUVENIL DE TEATRE DEL CASAL CLARET aquesta quaresma trenca motlles. Deixa a part els temes que li són habituals i enfronta teatralment un dels plantejaments més greus que pesen sobre la vida de cadascú i de tots: **EL MISTERI DEL MAL**.

Posar a l'escenari aquest muntatge no ha estat gens fàcil. Tot el contrari. La multitud ingent d'idees i fets que incideixen sobre el tema a vegades semblava ofegar els bons

PRESENTA

JOB: JUDICI A DÉU

el misteri del mal a l'escenari

Llibre i direcció
ANTON M. VILARRUBIAS I CODINA

propòsits. Però la voluntat de parlar teatralment de la MORT, del PATIR DE L'INNOCENT, de l'OPRESSIO, del

de la DROGA, de la PROSTITUCION, de la GUERRA, etc..... s'ha sobreposat a totes les dificultats. El fruit de moltes hores de reflexió i treball ja està madurant en els darrers assaigs.

El tema és massa profund perquè tot quedi en l'aplaudiment del final. Després de l'actuació del dissabte dia 22 de Març hi haurà un col. loqui sobre el tema.

Costums i tradicions

Llonguets, crema, matons i falles

Si comencés la xerrada d'avui amb la frase "per Sant Josep, llonguets", algun lector podria pensar que he perdut la solfa. No és així; no faig més que repetir una dita molt antiga que figurà en alguna auca, abans de popularitzar-se la de "per Sant Josep, matons".

Això dels llonguets venia de quan el gremi de fusters barcelonins, després de la festa religiosa en honor del seu patró, celebrada en la capella dels claustrers de la catedral, repartien, a més de pomells de flors a les senyores, llonguets a tots els assistents. Les noies casadores sobretot, se'n dalien puix creien que menjant-ne trobarien promès el mateix any. Més tard, els llonguets foren substituïts per dolços.

Diguem, de passada, que en aquella capella s'hi havia venerat un ribot que, segons la tradició, era el de Sant Josep. Però el bisbe Morgades el feu retirar per considerar irreverent el seu culte.

A banda dels llonguets, reduïts a Barcelona, allò més important de la tradició manducaire, és, sens dubte, la crema. Aquesta és popular arreu de Catalunya i com que no hi ha casa sense "un Josep, Joan o ase" segons el refrany, la crema és obligada a tot arreu. Abans —especialment en el segle XIX—, al matí, per esmorzar, es menjaven matons de monja. Se'n deien de monja perquè eren especialment fets per les religioses per a obsequiar els protectors i persones principals el dia de Sant Josep. En altres diades de l'any, les ofrenes consistien en diferents menes de dolços. Dels matons de monja se'n havien dit gobellets pel motllo o vas de terrissa, abans de prendre la forma cònica.

A Girona, les postres tradicionals eren els recuits. Després, els confiters feren uns "ramilletes" de merenga, ornats amb plomes tenyides i boletes de color, de vidre bufat.

A Tarragona, els recuits o matons, foren substituïts per una laminadura autòctona semblant: el menjar blanc, però, tant allí com a les terres gironines i altres, acabà per imposar-se la crema, especialment com a postres principals del dinar. Al vespre, després de sopar, arròs amb llet, ben amanit amb sucre i canyella.

També antigament, les cases que celebraven el sant d'algun familiar, adornaven la taula amb flors anomenades "vares de Sant Josep".

Ja hem dit que era la festa dels fusters. Temps era temps, alguns gremis, en lloc d'extendre rebuts pel pagament de les quotes, donaven estampes. El dels fusters introduí el costum de posar a la porta dels tallers el dia del sant, unes posts amb les estampes de cada mes clavades i com més estampes podien mostrar, més anys d'agremiat significaven. La coincidència de més d'un feia que discutissin fins el dia i l'hora en què s'havien inscrit.

El gremi de fusters, com d'altres, des de Sant Miquel pel setembre, fins a la vigília de Sant Josep, vetllava. Per enllumenar la botiga tenien "estais", que eren uns llistons posats drets, amb braços que sostenien gresols. Per celebrar l'arribada de la festa, posaven els estais, amb altres restes de fusta i trastets vells, al mig del carrer i encenien una foguera, o falla. Val a dir que des del segle XIV almenys, a Catalunya quan s'havien d'organitzar festes, especialment quan arribava algun personatge, s'encenien moltes i grans falles.

De mica en mica, les falles o fogueres assoliren tanta popularitat com les de Sant Pere i Sant Joan i la mainada anava per les cases a demanar trastets per cremar-los amb els estais. A València el costum arrelà fortament fins a convertir-se en les falles d'avui. Aquesta, però, ja és una altra història.

Tornem a Sant Josep i a les postres típiques. No sabem perquè fou un dels primers que en tingué de pròpies.

Esteve Busquets i Molas

Pensant-hi bé

L'estoreta

Davant de la porta de les vivendes, de l'entrada principal dels blocs de pisos, del cancell de les cases antigues, hi ha... l'estoreta. Una mena de cosa que trepitgem tranquil·lament sense agrair-li mai els seus serveis.

Es d'aquelles coses que hom compra com a disgust (tot plegat perquè la trepitgin...), sense mirar com va ni quant costa. I, és clar, la majoria no fan joc ni goig.

Hi ha estoretes d'espert, de cànem i de cautxú. Les primeres s'assequen millor. Les segones són més fàcils de ser netejades.

Anys enrera les entrades de les cases senyorials eren totalment estorades. Quan hi caminaves, una passa cridava l'altra com per art d'encantament. En les nostres anades i vingudes de l'escola n'hi havia una que ens tenia el cor robat; sense cap mena de risc i amb una certa inefable complaença hi assajàvem il·lusionadament "les estirades d'En Zamora". Fuig, home!, quan estavem més engrescats sortia la minyona a foragitar-nos. Nosaltres quedàvem perplexos que un joc tan innocent provoqués un aïrament tan cridaner.

L'estoreta, segons com ho mires, té un cert aire d'insolència. Sembla dir-te: "Eixuga't els peus, noi!". Sovint, però, aquesta actitud pretenciosa queda ben contestada, perquè succeeix allò de "si m'embrutes, t'emascaro"; al primer fre de peus, s'aixeca una boira de pols com la del sèptim de cavalleria de les pel·lícules de "cow-boys", i les sabates queden totes empolsades.

Si arribes molt enfangat i quan obren la porta t'atrapen en plena fregadissa de peus, entres tot posant ulls de be degollat, com volent dir: Em rento les mans d'haver embrutat amb els peus l'estoreta (que per això hi és, no?).

A més, no n'hi ha per a tant! Que no sóc ni un sabatasses, ni un centpeus, ni un murri de set soles. Aleshores potser sí que l'empastifada fóra solemne!

Recordo una vegada que, després de castigar l'estoreta amb un bon fregament de peus, la mestressa que es

vantava de tenir el pis net com una patena, tot dient-me: passi, passi..., anava estenent davant meu una tortuosa catifa de fulls de diari, fins a convidar-me a seure en un silló... "enfundat". La mare del Tano! Hi ha moltes maneres de matar puces, però francament, aquell sistema em resultà molest i exagerat. I, doncs, l'estoreta que no servia per a res?

En algunes pel·lícules policiaques, els detectius miren i remiren el calçat dels sospitosos, i analitzen curosament les deixes de terra, de gespa, etc., que puguin restar-hi encastades.

Nosaltres, a la fi del dia, per a saber per quins camins hem caminat la vida, no ens cal mirar-nos la sola de la sabata, sinó l'interioritat del nostre cor; és en ell on hi ha l'empremta i el deix de bondat o maldat, d'amor o d'egoisme amb què hem desplegat el nostre viure. La folla del camí, rai! L'important és poder entrar al nostre interior amb el cap clar i amb el cor net, més que sense fang a les sabates. El fang ens el lleva prou l'estoreta, aquesta mena de cosa que trepitgem tranquil·lament sense agrair-li mai els seus serveis.

L'important és no trepitjar el nom, el treball, l'esperança i l'amor dels altres. L'important és treure el fang que desllueix les relacions i les obres humanes. L'important és que pugui dir-se de nosaltres: "Que en són de bells els peus dels qui anuncien la pau, dels qui anuncien bones noves!". (Rm. 10,15.)

A vegades, només de sentir el trepig dels nostres peus, fugen, com ocells esporuguits, les alades il·lusions dels qui voldrien fer camí amb nosaltres.

El temps quaresmal és molt a propòsit perquè tots els creients ens traguem la son de les orelles i la pols del cor, i emprenguem coratjosament el camí d'una autèntica conversió.

Xesc Soliu

L'arma del prelat Daneels

Estem immersos en una sèrie d'esdeveniments que vénen a ser com un pròleg de la II Guerra Mundial.

El darrer fet de la invasió de Rússia a l'Afganistan és com una mena d'inici formal de l'esmentada guerra general. Si tenim en compte, com diu Anthony Eden en les seves "Memòries", que els russos quan fan una jugada la tenen ben pensada, tot fa preveure que el problema no resideix més que en esperar per on vindrà el pròxim cop. Però que vindrà n'hi ha molts que no en tenen cap dubte.

Quina és doncs l'actitud a prendre pel simple ciutadà que no té altre

poder de decisió que el d'anar a votar de tant en tant?

N'acabo de llegir una de molt interessant. El prelat holandès Daneels ha dit: "Bastants problemes mundials es resoldrien si la gent resés més". I en el recent Sínode celebrat a Roma, Daneels ha sorprès a molts al constatar la freqüència amb què el trobaven resant a la capella.

Heus aquí el que puc fer jo i tu. A més de votar quan ens ho demanen i de fer tot el possible per a ser homes pacífics, podem resar. I aquesta força

pot esdevenir —ja que de fet ho és— més potent que la mateixa bomba atòmica.

Daneels ens ve a dir: Si en sou de forts, si voleu! Tant, que es pot dir que de vosaltres depèn més la pau del món que no pas dels dirigents de les nacions.

Començaré doncs, des d'ara, a usar la terrible i eficaç arma de l'oració.

Josep Maria Riu

Racó del llenguatge

Alguns plurals

Al costat dels plurals masculins que es formen seguint les normes generals d'afegir una s si acaben en vocal o d'afegir os si acaben en consonant, n'existeixen uns altres que si bé els trobem ben ordenats i classificats als manuals, no coincideixen sempre amb les formes vives i populars. És a dir, que la correcció i la naturalitat no van plegades en alguns d'aquests casos.

Sembla, però, que amb l'afany d'una correcció a ultrança, hom s'excedeix i adopta formes arcaïques i molt cultes o pròpies de determinats àmbits dialectals, rebutjant formes populars que també són correctes. Això passa, per exemple, amb el plural de mots masculins amb el final sc. Deveu haver vist escrita, en més d'una ocasió, als embolcalls i als rètols anunciadors de les poques botigues de música que fan la publicitat en català, la paraula discs. Sí, algunes gramàtiques recomanén

aquest plural, que d'altra banda, és viu a la parla mallorquina, però ningú no ha dit mai que discos sigui incorrecte, ni tampoc no se li acudirà mai a ningú parlar dels boscs, dels ruscs, dels cascs o dels frescs. El que passa és que discos és igual a la forma castellana i és deixat de banda perquè no sembla prou català, quan de fet, és popular, viu, català i correcte.

Un vulgarisme força estès consisteix a forçar els plurals de mots invariables com els dillunsos i els dimarsos i també els llapissos, formes plurals que hem de substituir sempre per: els dilluns, els dimarts i els llapis.

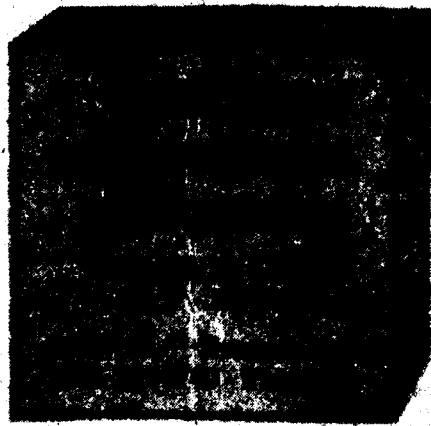
També són invariables els mots plans i esdrúxols masculins acabats en s, com els globus, els cactus, els porus, els virus, els omnibus. Tampoc no varien els mots temps, forns, plus, pus i pols quan és femení, ja que el masculí

fa els polsos. I, com he dit abans, els dies de la setmana acabats en s, és a dir, excloent-ne el dissabte i el diumenge, els més agradables, que fan el plural de la forma més freqüent, afegint una s.

Perles ortogràfiques

Aquesta vegada recullo l'estimable indicació d'un lector, el senyor Joan Cúbells, que n'ha detectada una en un reportatge aparegut a "La Vanguardia", sobre Tor, un poblet del Pallars Sobirà. En aquest reportatge es parla dels rius el Noguera de Tor i el Noguera Pallaresa. Aquest darrer adjectiu ens demostra la naturalesa femenina dels esmenats rius i és així com han de ser tractats gramaticalment, com tants altres rius als Països Catalans: la Noguera Ribagorçana, la Garona, la Gavarresa, la Muga, la Tet, la Sénia, la Tordera.

Albert Pera

MAJORS DE 25 ANYS SENSE BATXILLERAT

• PREPARACIO INTENSIVA

• UNIVERSITAT POLITÈCNICA INICI CURS MARÇ

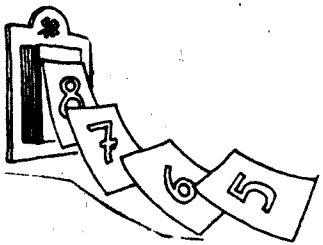
• PREPARACIO TOTES LES FACULTATS PER CORRESPONDENCIA

I.P.E.

Ribal. Catalunya, 79 Baileu. 35

Telèfons 215.86.32 225.67.40

Calendari

Diumenge, 16 de març. — Sant Agapit i Heribert, bs. i Hilari, b. mr.

El sol surt a les 6,2 i es pon a les 5,59.

Dilluns 17 de març. — Sant Patrici, b; Josep d'Arimatea i Sta. Gertrúdis de Brabant.

Dimarts, 18 de març. — Sant Salvador d'Horta, franciscà. Nasqué a Santa Coloma de Farners. Als vint anys, a Barcelona, ingressà a l'Orde dels Fraternos. Aviat la seva santedat adquirí renom tan gran que Felip II el cridà a Madrid, per tal que resés per la Cort. Davant l'afluència de la gent, els superiors el feren canviar diverses vegades de residència: així estigué als convents de Tortosa, d'Horta (Tarragona), de Reus i d'altres, fins arribar a Càller (Sardenya on morí l'any 1567. Fou canonitzat per Pius XI, i es patró dels Franciscans de Catalunya.

Sant Ciril de Jerusalem, b dr. i Anselm, b.

Festa major a Horta de sant Joan i Ribarroja d'Ebre.

Dimarts, 19 de març. — Sant Josep, Espòs de la Mare de Déu. El culte particular d'aquest sant començà el segle IX; no es generalitzà, però, sinó a partir del segle XIV. L'any 1621 Gregori XV convertí el 19 de març en festa de precepte. Pius IX, el 1870, declarà a sant Josep Patró de l'Església universal. L'últim honor tributat al sant és degut a Joan XXIII el qual introduí el seu nom al cànon de la missa. Sant Josep Gaudeix d'una gran popularitat i devoció a tot Catalunya.

Santa Quintília, mr.
Festa major a Picamoixons.
Fira a Castellterçol, Mollerussa, Sta. Coloma de Farners, Solsona i Torres de Segre.

Dijous, 20 de març. — Sant Ambrós de Siena, Stes. Eufèmia i Alexandra, mrs.

Avui comença la Primavera.

Divendres, 21 de març. — Sant Feliu, mr. i Sta. Fabiola, vda. Festa major a Manresa.

Dissabte, 22 de març. — Sts. Deogracias i Benvinguts bs. Octavià, mr. i Sta. Lea, vda.

L'Església celebra

16 de març. — Diumenge IV de Quaresma. Lectures: primera Jos 5, 9, 10-12; Salm 33; segona 2 Cor 5, 17-21; tercera Lc 15, 1-3, 11-32.

17 de març. — Dilluns de la IV Setmana de Quaresma. Lectures: primera Is 65, 17 - 21; Salm 29; segona Jo 4, 43-54.

18 de març. — Dimarts de la IV Setmana de Quaresma. Lectures: primera Ez 47, 1-9, 12; Salm 45; segona Jo 5, 1-3 5-16.

19 de març. — Dimarts Sant Josep, Espòs de la Verge Maria. Lectures: primera 2 Sam 7, 4-5, 12-14, 16; Salm 88; segona Rm. 4, 13, 16-18, 22; tercera 1, 16, 18-21, 24.

20 de març. — Dijous de la IV Setmana de Quaresma. Lectures: primera Ex 32, 7-14; Salm 105; segona Jo 5, 31-47.

21 de març. — Divendres de la IV Setmana de Quaresma. Lectures: primera Sa 2, 1, 12-22; Salm 33; segona Jo, 7, 1-2, 10, 25-30.

22 de març. — Dissabte de la IV Setmana de Quaresma. Lectures: primera Jr. 11, 18-20; Salm 7; Jo 7, 40-53.

Ocultar el Crist, la gran missió de sant Josep

No gaire bona premsa

Cal reconèixer que sant Josep no ha tingut pas molta sort en la transmissió que els segles han fet de la seva figura. Si ens preguntem quina visió es manté en el pensament del cristià quan sent a dir el nom de espòs de Maria, hem de contestar que la d'un vellet venerable, de rostres no pas massa baronívols, sostenint a les mans una vara de Jessé, un bon tros carrincló. O potser, fent-ne una variació, la d'un ebenista que, net i polit, vestits nous de trinka, s'oblida de la garlopa que té a les mans, per embadalir-se en un llarg èxtasi mirant com el seu fill juga i s'entreté fent creus entre encenalls blancs.

Dues imatges que, si Déu no hi posa remei, duraran encara alguns segles, per més que la cepada idea de sant Josep Obrer procuri arraconar tanta cursileria... Dues imatges que, a més, tenen ben poca cosa a veure amb la realitat històrica de Josep, el fuster de Natzaret.

Sempre a la penombra

Si la presència de Josep als evangelis és força discreta sempre —i així en funció de Jesús i Maria— no es presenta pas amb més relleu durant el transcurs de la història de l'Església.

Serà debades cercar el seu nom en els antics repertoris o en el catàleg de les festes de més anys. Tampoc és esmentat per enlloc en els concilis o heretjies. Fins i tot en l'art cristià la seva aparició trigà.

El culte a sant Josep comença tard a l'Església, si bé cal remarcar que penetrà ben endins en l'ànima popular. Els especialistes acostumen a emplaçar el seu origen pels volts de l'Edat Mitjana, quan la devoció al Naixement de Jesús feu adonar a la gent del paper que hi feia Josep en el pessebre. Fins sembla clar que la seva festivitat en els orígens es va celebrar per les dates de Nadal. No

més fins més tard, concretament, l'any 1621, el Papa Gregori XVI es disposava a fixar la data que s'ha mantingut fins avui: el 19 de març. Un altre Sant Pare, en temps molt més recent, Joan XXIII, inclouria el seu nom en el cànon de la missa. Es trobava a faltar la invocació al "pro-

tektor de l'Església" i al seu "patró universal", essent un fet que ja es llegia en aquesta fórmula eucarística i d'ençà temps molt llunyans, tota una llista de sants.

Estimat pel poble

El vertader terreny on ha fet collita l'atenció a sant Josep ha estat en la pietat popular. Pietat i devoció s'han nodrit en escrits i tractats de categoria gens menyspreable. La figura de sant Josep sorgeix amb relleu en escriptors tan notables com Joan Gerson (s. XV), i posteriorment en les obres de santa Teresa de Jesús, que tenia per ell una devoció atraient, i de sant Francesc de Sales. Aquest culte al sant ha tingut, gairebé sempre, l'aspecte de patrocini. A Catalunya, en concret, el nom de Josep és comú en gairebé totes les famílies. Tutor i pare legal del Crist, el poble cristià ha vist sant Josep com un ferm advocat i protector de la llar.

Moltes institucions socials i assistencials, així com moltes congregacions religioses, l'han tingut i segueixen tenint-lo com al seu patró. I en honor seu s'ha expandir a l'Església una extensa iconografia, a voltes anacrònica i estereotipada, com diem suara, però sempre molt entranyable.

Dues maneres igualment evangèliques

"Hi ha dues vocacions diferents — escriu Bossuet — i que talment semblen oposades: la vocació dels apòstols i la de sant Josep. Jesús, es mostra a uns i altres: als primers perquè l'anuncin al món; a sant Josep perquè l'amagui. Els apòstols són lluminàries per fer radiant el Crist; Josep, un vel per a cobrir-lo. Aquesta diversitat ens fa veure que la perfecció no consisteix pas ni en el lluir, ni en amagar-se, sinó en sotmetre's a la voluntat de Déu, ja que el que va glorificar els apòstols per la seva predicació també glorificarà sant Josep pel seu silenci. Si no tenim tots l'honor de predicar el Crist, tots podem tenir la d'obeir-lo, i aquest fou l'honor de sant Josep, l'espòs fidel de Maria".

J.L.D.

Els signes del cristià

La imposició de les mans

Hi ha un gest, a la Bíblia, i també en la vida quotidiana, que és molt expressiu: la imposició de les mans sobre el cap d'una persona. Pot significar moltes coses: amistat, invocació, donació, reconciliació. L'Església utilitza aquest gest en moltes ocasions: en les ordenacions de bisbes, preveres i diaques; en la confirmació; en la unció dels malalts; en la reconciliació del penitent. ¿No és veritat que aquest gest, quan l'experimentem en el moment de l'absolució, ens fa pensar en l'amor del Pare? La mà del sacerdot sobre el nostre cap és com una proximitat física de la "dreta a de Déu que salva".

També en el procés del catecumenat és freqüent la imposició de mans. Cada reunió de catequesi i pregària acaba amb una imposició de mans. I quan el catecúmen ja es prepara pel Baptisme, aleshores és el sacerdot el que imposa les mans, com a signe de la protecció de Déu. Per a nosaltres, que ja som cristians, la imposició de mans ens recorda sobre tot el perdó i la reconciliació, que són obra de Déu i no pas nostra. Si, hom vol aprofundir en aquest tema, es poden llegir aquests textos:

1. Ezequiel 36, 24-28. Aquest text forma part d'una lectura més llarga que fem a la Vella Pasqua, i és dels textos més emocionants de l'Antic Testament: Déu transforma el cor de les persones, i allò que és la part més noble: l'esperit. Déu ens dona un cor capaç d'estimar —a Ell, i als altres— i un esperit capaç de captar el sentit de la seva Paraula. Els cristians, els batejats amb l'aigua pura, es que és també do de Déu —som homes nous! La penitència ens prepararà per tornar a celebrar, per Pasqua, aquesta novetat.

2. El Salm 32 (31) és un salm magnífic per expressar tota l'alegria de l'home que se sap perdonat per Déu. El moment més adequat per recitar-lo és després de rebre l'absolució, en el sagrament de la penitència: "Felic l'home a qui ha estat absolta la culpa, que ha vist perdonat el seu pecat!".

3. El text de la 2ª Corintis 5, 17-21 ajuda a entendre les paraules de l'absolució sacramental, mentre el sacerdot imposa les mans sobre el cap del penitent. Per la mort i la resurrecció de Jesús hem estat reconciliats amb el Pare una vegada per sempre, i ens ha donat el seu Esperit Sant; l'absolució ens fa participar, actualment, d'aquesta reconciliació. El ministre que perdona en nom de Déu és, com sant Pau, un enviat de Crist.

4. L'evangelí de Joan 20, 19-23 explica l'aparició del Ressuscitat als deixebles. El Senyor els dona l'Esperit Sant, i els encarrega el perdó dels pecats. Si comparem aquestes paraules amb les d'Ezequiel (vegeu n. 1), veurem què volem dir: Déu ens dona d'ésser homes nous, perdonant-nos el pecat.

Refer entre nosaltres el gest de la imposició de mans pot ésser una bona manera d'acabar aquesta pregària. "Reconcilieu-vos amb Déu!", es pot repetir seguint el text de l'Apòstol, i convidant-nos mutuament a la penitència.

Pere Tena

La Passió D'OLESA

DIES REPRESENTACIÓ: 2, 9, 16, 23 i 30 de març; 4 (Divendres Sant), 13, 20 i 27 d'abril i 1.º de maig

OLESA DE MONTSERRAT - TEMPORADA 1980

Fent Pinya

Concurs de castellers a Tarragona

Hi ha un fet que en aquests moments centra la vida castellera i és motiu de comentaris a l'essemu que genera activitat a les colles. És la pràctica possibilitat que a la tardor, a Tarragona, la trobada bi-anual de totes les colles a la plaça de braus sigui un concurs en lloc d'una exhibició com en els últims anys (tal com ja vam insinuar fa unes setmanes). Pensem que l'anunci d'un concurs dintre de la temporada —i més si es celebra gairebé a les acaballes— fa que aquest sigui el centre i objectiu de les colles al llarg de l'any, intentant de consolidar i millorar els seus castells en les actuacions que facin al llarg de la temporada. L'espurna ja ha saltat i els castellers a l'hora de competir sempre hi estan a punt (pensem que qualsevulla exhibició on hi ha més d'una colla aquesta es converteix en una confrontació —en el millor sentit de la paraula— per tal de veure qui arriba més amunt). De moment les colles han rebut aquests dies l'avant-projecte de bases i puntuació per les quals es pensa regir el concurs, avant-projecte de bases i puntuació per les quals es pensa regir el concurs, avant-projecte que hauran d'estudiar i en una propera reunió, esmenar-lo si cal, a més de fixar els mecanismes pràctics d'actuació a la plaça (ja que com que hi ha setze colles, ara per ara, s'ha de trobar una solució per no allargar massa el concurs, la qual cosa cansaria no sols el públic sinó, sobretot, els propis castellers). En un principi les bases i puntuació enviades es basen fonamentalment, en les dels dos últims

concursos celebrats —el 1972 sen, fonamentalment, en les dels dos últims concursos celebrats —el 1972 a Tarragona i el 1973 a Vilafranca—, i no podem oblidar que aquestes, al seu dia, varen ésser fortament polèmiques sobretot a causa dels tipus de castells grossos que plantaven cadascuna de les colles punteres. Ara sembla que els ànims ja estan més asserenats i la pròpia experiència dels darrers anys possiblement doni la raó a aquelles bases, en essència i amb els retocs que calgui. Si la temporada, pròpiament dita, encara no ha començat sí que l'exir de la temporada està practicament definit.

Assemblees

En alguna que altra crònica anterior havíem parlat de què les colles

feien anyalment la seva assemblea per tal de fer un balanç d'allò que ha estat la temporada anterior i projectar la següent amb la corresponent dosi d'autocrítica del tot necessària en tota activitat humana. Darrerament no han fet les colles Joves dels Xiquets de Valls (que ha elegit un nou president en la persona de Joan Guasch), els Castellers de Vilafranca, els Nois de la Torre, els Castellers de Sitges i, la Vella dels Xiquets de Valls.

Actuacions:

CASTELLERS DE BARCELONA. — El dissapte dia 23 de febrer actuaren al casament del seu cap de colla Pere Rovira on descarregaren la Torre de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre i dos intents (desmuntats) de castell de sis.

CASTELLERS DE MONTMELLO. — La seva primera sortida d'enguany fou a casa seva el 17 de febrer, descarregant dos Pilars de quatre i intentant la Torre de sis (que fou desmuntada).

MINYONS DE TERRASSA. — També han iniciat les seves actuacions de l'any, concretament el dia 16 de febrer a la pròpia Terrassa. Varen descarregar la Torre de sis, el Pilar de cinc, 3 de quatre (simultànies (un per sota), el Quatre de sis net, el Tres de sis i un castell de cinc net.

JOVES DELS XIQUETS DE VALLS. — El dia 24 de febrer a Valls, actuaren amb motiu de la visita del gremi de sabaters artesans tot descarregant el Quatre i el Tres de set, el Dos de sis i dos Pilars de cinc.

Jaume Casanova "Crossa"

La sardana i la dansa

De la Terra Ferma

La propera designació de la població de les Borges Blanques com a Ciutat Pubilla de la Sardana 1980, transporta l'atenció de tot el món especialment a la comarca de les Garrigues, on rau la futura designada.

Els lleidatans es preparen afanosament per a festejar el nomenament, i les notícies dels actes projectats es van perfilant cada vegada més. Per exemple ja es coneix la senyoreta que serà proclamada Pubilla Universal de la Sardana, i sobre la qual recau la representació humana de Pubillatge. Es tracta de Maria Mercè Ollé i Boladeres, de vint-i-un anys d'edat, que treballa d'administrativa a Lleida i estudia en classes nocturnes. Es sana de cos i esperit, doncs estima la natura i practica l'esquí, com a preferències més remarcables, i li plau llegir Machado, Tagore i Alherti. entre d'altres. L'acompanyaran com a Donzelles d'Honor, la Maria Teresa Boldú i Fernández, de 17 anys, i la Montserrat Vallès i Boldú, de 16 anys, juntament amb altre noies que assumiran la representació de diferents localitats de les Garrigues.

Un altre aspecte ja definit, que implantaren els de Tona per primera vegada, i que sembla es convertirà en costum, és l'edició de la Medalla commemorativa del Pubillatge. L'hi ha estat fixat el preu de 3.250 pessetes, i poden fer-se comandes a la Comissió organitzadora, Apartat de Correus núm. 12, de les Borges Blanques.

Hom pot ja avançar, també, els diferents grups que intervindran en els actes. De moment coneixem els noms de les cobles Tàrraga, La Principal de Lleida, Infantil de Blanes i La Principal de la Bisbal; el prestigiós Orfeó Català; el Grup Cetrill; la banda de cornetes i tambors de les Borges Blanques; els Nens del Vendrell; l'Orfeó Terrall, i el Grup de Dansa Clavellina. En el seu moment podrem facilitar detall de les actuacions de cadascun.

Així mateix ja és un fet l'enregistrament d'un disc commemoratiu del Pubillatge. Inclourà diverses sardanes d'autors diferents, d'entre les quals un Jurat dictaminarà quina reuneix més mèrits per a ésser nomenada la sardana del Pubillatge, o sigui amb el nom ja clàssic de

Les Borges Blanques Ciutat Pubilla. Aquest mecanisme d'elecció no recordem s'hagués utilitzat abans en cap altres Pubillatge, i el trobem molt raonat, doncs fa intervenir varis autors, tots ells amb idèntiques possibilitats, i margina el sistema de prèvia designació, no sempre agradable per a tothom.

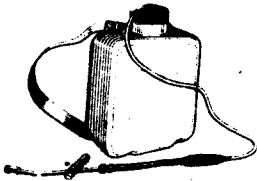
També s'ha produït un fet transcendent, del qual n'és protagonista l'Ajuntament de Les Borges Blanques, a l'anunciar que avalarà el pressupost del Pubillatge, en el cas que les coses no anessin pel bon camí que hom espera. Fins i tot en la suposició que aquest recolzament no fos necessari (la Comissió organitzadora té la pruja de que sigui així), l'actitud de la casa gran municipal seria igualment digna de lloa.

I de Les Borges Blanques passem a Ivars d'Urgell, on se'ns anuncia ha quedat nomenada nova junta rectora de l'Agrupació de Colles Sardanistes de les Terres Lleidatanes —ACSTLL—. Està presidida per en Marcel·lí Teixidó, amb un total de vuit components. La nova adreça, derivada del nomenament, és ara a nom de Josep Ramon, Secretari, domiciliat a Ivars d'Urgell, al carrer de l'Ermida, núm. 7, telèfon 58 00 88.

Finalment, per a cloure aquest bloc de notícies de les terres lleidatanes, farem menció de la festa que se celebrà els dies 1 i 2 a Alcoletge, amb la cinquena retrobada de sardanistes veterans de les terres lleidatanes, (una festa que ha pres un increment molt lloable), i anunciarem també que la Secció Sardanista Clavellina del Sidoris Club, festejarà el dia de Sant Josep, el seu aniversari, amb una exhibició de colles sardanistes, a les dotze del matí, i una ballada de sardanes a la tarda, a càrrec de les cobles La Principal de Lleida i Tàrraga. Aprofitem també en parlar d'aquesta Secció del Sidoris Club per anunciar que membres pertanyents a la mateixa, estan realitzant un curs d'ensenyament de sardanes a la població de la Granja d'Escarp.

Josep Ventura

Aparells ruixadors pels horts, vinyes i fruiters. Tota mena d'eines pel camp i pel jardí.

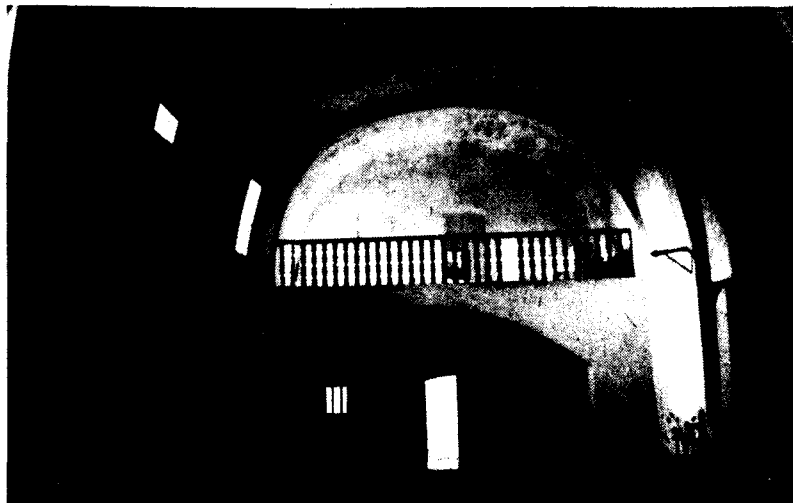
Espanta ocells. El guardià dels fruiters, vinyes i jardins.

J. PLANAS, Princesa, 53. Barcelona-3. T. 3197184

Excursionisme i cultura-25

Santa Magdalena

Garcia és una població de la Ribera d'Ebre, situada al nord de la conjunció dels rius Ebre i Siurana. Dins el seu terme hi ha la bonica ermita dedicada a Santa Magdalena, de construcció gairebé troglodítica ja que pràcticament queda encabida dins una balma. La seva situació té tots els al·licients per a fer-hi una excursió, bé a peu, bé en vehicle fins bastant a prop, gairebé a tocar.

Es poden prendre dos camins i jo us descriuré solament el que coneix que és l'anomenat de l'ermita i surt de la mateixa població en direcció nord, a la vora dreta del torrent dels Morers, el qual ens portaria a la Torre de l'Espanyol, però a cosa de cinc quilòmetres de pista arribem a una bifurcació on tirem cap a la dreta. A cinc-cents metres d'aquesta cruïlla tenim la capella situada sota un gran rocam i voltada de xiprers.

C'aldrà demanar la clau per entrar-hi, ja que dalt l'ermita no hi ha estadants —o no hi eren quan l'any 1976 la vaig visitar—, bé que hi havia un estatge per a l'ermità, ara tancat i mig abandonat.

Al defora de la capella destaquen els contraforts laterals per la seva grandiositat. Per dins és d'una sola nau, on trobem solament al fons, després d'una espècie de separació amb la resta de la capella, l'altar de la Santa. El sostre és de volta de canó i ens porta a pensar en una imitació d'estil força més vell.

Altrament, dalt de tot de la població de Garcia existeix l'antiga església sense culte, dedicada a la Nativitat de la Mare de Déu, i crec que podria constituir un motiu més de visita, amb possibilitat de veure les restes de l'antic castell i també, si interessa, contemplar l'angle format pels dos rius, Ebre i Siurana, des d'aquest mirador natural.

Al retorn, ens serà possible de veure el pont que travessa el riu Ebre entre Móra la Nova i Móra d'Ebre, visitar el castell de Miravet o conèixer la població de Tivissa, per dir solament algunes de les possibilitats d'aquesta comarca plena de racons evocadors i itineraris de gran interès cultural i paisatgístic.

Municipi: Garcia

Comarca: Ribera d'Ebre.

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 444): 4.º 20' 25" i 41.º 10' 35".

Josep M. Gavín

Salvat
Història de Catalunya

Amb la col·laboració de més d'un centenar d'historiadors

6 VOLUMS 9.600 Ptes.
ENTRADA 1.100 Ptes.
I 17 mesos 500 Ptes.
(sense recàrreg)

DIRECTOR JOSEP M. SALRACH

DEMANEU INFORMACIO. RETALLEU I ENVIU AQUEST CUPO.

APARTAT N.º 172
SANT FELIU DE LLOBREGAT (Barcelona)

NOM I COGNOMS
ADREÇA
POBLACIO TELEF.

Un llibre

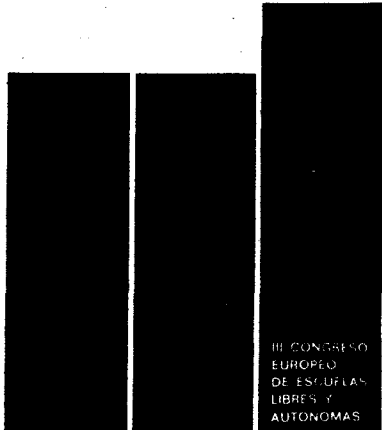
El finançament de l'ensenyament és un dret dels ciutadans

El camí més curt per arribar al totalitarisme —de signe marxista o no marxista— és l'escola pública obligatòria, estatal, única. La presència d'escoles lliures, no estatals, i autònomes en la seva direcció i gestió econòmica, garanteix el dret dels pares de família a escollir un centre docent per a llurs fills en funció de llurs conviccions religioses. També és una garantia de democràcia, de que es podran exercir els altres drets fonamentals de la persona. Un cop desaparegut el pluralisme escolar, desapareix el pluralisme polític, desapareix el finançament de l'escola privada. On no es respecta la llibertat d'ensenyament —assegurat el seu finançament per part de l'Estat tampoc es respecten les altres llibertats ciutadanes. El mitjà més senzill per acabar amb la llibertat d'ensenyament és impedir el finançament de l'ensenyament privat. Cobrir les despeses de l'ensenyament

—de l'ensenyament estatal i de l'ensenyament privat— assegura una educació en llibertat per a la llibertat. Finançar l'ensenyament és un dret dels ciutadans. S'arriba a aquesta conclusió després d'haver llegit un llibre particularment oportú. Entenguem que finançament de l'ensenyament privat —signe i salvaguarda de la democràcia— significa finançar centres ja establerts i centres a establir.

La gratuïtat de l'ensenyament es fonamenta en el dret —deure de tots els ciutadans, independentment de llur situació econòmica a un mínim d'instrucció. La primera beneficiada en serà la societat. El finançament de l'ensenyament —estatal i privat— cal que sigui, doncs, una inversió social prioritària. No cal dir que els fons públics s'han de destinar només a centres docents estatals. Hisenda Pública recapta impostos de tots els ciutadans. Els tributs han

LA FINANCIACION DE LA ENSEÑANZA

de revertir tots els ciutadans. El que recapta Hisenda no és de l'Estat ni per a l'Estat, sinó que ha de cobrir les necessitats de tota la Societat. El mateix Estat espanyol en sortirà beneficiat d'aquesta transferència a les escoles lliures, no estatals, privades. Al Bègica es calcula un estalvi anual de més de quaranta mil milions de Pts. (40.000.000.000) si tot l'ensenyament estatal tingues les mateixes despeses que l'ensenyament privat (pgs. 52 i 166).

El llibre —en concret, "El discurs de presentació" (pgs. 31-41)— ajuda a veure les implicacions polítiques de la llibertat d'ensenyament —en relació directa amb el seu finançament—, quina polèmica, suscitada recentment, hauria d'influir en les properes eleccions, orientant els vots de famílies cristianes. De l'ensenyament no sols depèn la democràcia sinó també la cristianització de la Societat i l'evitar el triomf del materialisme. Ho ha dit Joseph Michel, Ministre d'Educació Nacional de Bègica, al "Discurs de cloenda" (pgs. 171-177): "Si l'Estat té l'arrogància de monopolitzar l'ensenyament, les altres llibertats no aguanten massa temps la uniformitat centralitzadora d'una burocràcia implacable" (pg. 175). Exacte. Es confirma per l'experiència.

P. Marsà, M. S. C.

La vida del Dr. Pere Tarrés traduïda a l'italià

Una religiosa, filla de Barcelona, actualment resident al Perú on exerceix la seva activitat missionera, donà a conèixer la vida del Dr. Tarrés a un sacerdot italià que estava de viatge per aquelles terres i que s'ostatjà a la residència de la comunitat de la religiosa barcelonina.

Mogut per l'entusiasme de l'esmentada religiosa i estimulat per una gràcia obtinguda per l'intercessió del gran metge-sacerdot, el prevere italià va llegir un llibre traduït fa poc al castellà —una biografia del Dr. Tarrés. El resultat de la lectura ha estat que admirat per les virtuts heròiques i per la grandesa d'ànima que traspuja la relació de la seva vida, s'ha decidit traduir a l'italià la petita obra perquè aquest sacerdot català, tan exemplar, sigui conegut a Itàlia.

Això és un goig i un honor, i, encara més, un estímul per a nosaltres, catalans, per a treballar en pro de la beatificació del Dr. Pere Tarrés i Claret, ja incoda.

Cuina

per M. Glòria Muntanola

Arròs filipí

300 grams d'arròs	50 grams de mantega
100 grams de cansalada fumada	4 cebes petites
25 grams de panses de Corint	100 grams de pèsols
1 ou	100 grams de xampinyons

Coure l'arròs amb molta aigua bullint i una mica del sal, deixar-ho coure durant uns 15 minuts, després rentar-lo a raig d'aigua freda i escorrel.

Posar una cassola amb la mantega i una mica d'oli, fregir les cebes tallades a rodanxes fines, quan comencin a tenir color, afegir els xampinyons rentats i tallats a làmines, després dues tires de cansalada fumada tallada a la "julienne". Posar les panses en remull amb aigua calenta, al cap d'una estona escorrel-les i afegir-les al preparat. Fer una truita una mica cuita i després tallar-la a tiretes.

Sofregir l'arròs junt amb tots els ingredients, adobar amb sal, després posar-ho a la plata de servir. Posar-hi damunt els trossets de truita i la resta de la cansalada fumada tallada a trossos regulars i fregits.

Pastís de formatge

250 grams de farina
100 grams de mantega
un polsim de sal
60 cc. d'aigua

Adob

300 c.c. de llet
50 grams de maïçena
3 ous
50 grams de formatge gruyère ratllat
2 làmines fines de gruyère
100 c. c. de crema de llet
prebe i una mica de sal

Preparar la pasta brisa, juntant tots els ingredients, treballar-la per a juntar-la bé, però no gaire estona, després deixar-la reposar una mitja hora, coberta amb un drap.

Quan sigui llesta, estirar-la amb el carreto i amb ajuda del mateix, traslladar-la sobre un motllo baix desmuntable d'uns 25 cms. de diàmetre, untat amb mantega, col·locar-la que quedi ben sostinguda. Posar un paper d'alumini cobrint el pastís, apretar-ho una mica per a que no s'infil·li al coure's i ficar-la uns 10 minuts al forn de baix.

Posar la maïçena en un pot, tirar-hi una mica de llet freda, per a desfer-la bé, després la resta de la llet, posar-ho al foc, treballant-ho sempre per a que no es facin grumolls, quan comenci a espessir afegir el formatge ratllat, donar-li unes voltes i treure-ho del foc, llavors tirar-hi la crema de llet i si és necessari passar-hi la vareta, després afegir-hi els rovells un a un, adobar-ho amb una mica de sal i una mica de pebre, per fi les clares batudes a punt de neu forta, amb molt de compte per a que no baixin. Treure el paper de plata del pastís i omplir-la amb el preparat, posar-hi per damunt trossets quadrats de làmines de gruyère i ficar-ho a forn moderat uns 30 minuts, si veieu que es daura molt, cobrir-la amb el paper d'alumini. Servir tot seguit.

La partitura setmanal

Flor Encisera

Ningú dels homes no et podrà cantar prou la virtut, puix mai l'explica el llavi amb mots que en veure't resta mut. Amb flaire a l'ànima i al cos infons un nou vigor fent néixer amb el teu encís el més excels amor.

Et rep el jove i l'ancià en gatge d'esperit i un àngel torna qui t'acull amb joia dins el pit. Oh, siguis tu del meu tresor el més preat joieil, on brilli de la Veritat el raig de llum més bell!

AGHA

Memòries d'un misantrop

Transplantaments vegetals

Ara que es parla tant de transplantaments viscerals potser farà estrany recordar els primers transplantaments vegetals de categoria. Però em ve a la meua misantròpica memòria el record d'un pioner dels transplantaments d'arbres fets, gespes verdes i d'altres herbes. Tenia uns planters de plançons plantats als afores del poble, a tocar el terme veí. La seva especialitat era el transplantament de pins i palmeres, per vells que fossin. En un any podia treure d'un indret un pi dret com una casa de pagès i fer-lo arrelar en un altre tocom. Havia descobert la tècnica de treure les arrels de pi sense saber de matemàtiques.

Segons que em van contar, la tècnica consistia en aïllar primer tallava les arrels d'un costat de l'arbre i li embolcava els monyons amb roba de sac xopada de guix i no sé que més. Al cap de mig any, tallava l'altra meitat de les arrels i hi feia la mateixa operació. Aleshores s'enquia tot el pi, amb la soca acabada amb una mena de bola blanca, cap al lloc del transplantament vegetal. En arribar-hi trencava la crosta del guix i col·gava les escapçades arrels cúbiques en un tou de terra adient. Suposo que havia d'apuntalar el pi perquè no li caigués amb una ventada. Però sis mesos més tard les arrels del tres-catorze-setze havien tornat a créixer i a arrapar-se fort.

Un altre descobriment del transplantador enginyós i eixerit fou el dels panots de gespa. Plantava l'herba en un camp del descampat, deixava que hi arrelés bé a còpia de regar-la amb freqüència assídua ben sovint. Quan era prou espessa i verda, tallava la gespa en pans rectangulars que treia amb un gruix de terra a sota. Amb aquests pans d'un pam o dos encatífava camps de golf, camps de futbol i jardins aristocràtics de la gent que fumia el camp de la ciutat. No venia d'un pam. En vint-i-quatre hores podia deixar verd el camp més fangós o terrós del terrós. Alhora es folrava de bitllets verds i rectangulars com els panots de gespa —més petitons i cobejats, però— en aquell temps que no en corrien gaires.

El pioner de les zones verdes es va avançar a les reivindicacions urbanístiques de les associacions de veïns. Només que el seu negoci no era per a satisfer veïns associats, sinó capitalistes adinerats i clubs esportius ben arrelats. L'arrel de tot el negoci era saber fer arrelar l'arrelam després del transplantament vegetal. I veié tal progrés aquest negoci, que calgué transplantar-lo a d'altres contrades.

Guillem del Món.

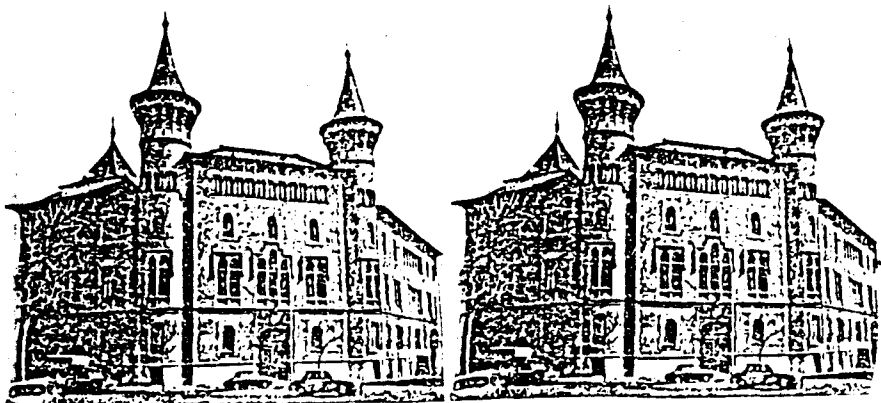
Busquem persones per a promocionar

Catalunya Eristiana

Si vostè disposa d'un mínim de 5 hores diàries pot fer una tasca ben programada de difusió de la nostra publicació i pot guanyar-se uns diners; encara que fa de mal dir quants seran, calculem que poden ser de l'ordre d'unes 25.000 ptes. al mes. L'edat i el sexe ens és indiferent, però cal que en tot moment sigui capaç de donar una imatge de persona seriosa i responsable.

Escriuiu a:
Carrer Balma, 123, 3er. 2.a — Barcelona-8. — Ref. 32.521 de RF.

“Una hora de música al Conservatori”

S'acaba d'afegir un atractiu a la vida musical barcelonina: “una hora de música al conservatori”. Es tracta d'una iniciativa dels Serveis de cultura de l'ajuntament barceloní amb col·laboració amb el Conservatori Municipal de Música, de manera que, cada dijous, a les nou del vespre, hi ha concert amb entrada gratuïta a la Sala d'audicions del mateix Conservatori, carrer del Bruc 112. S'ha programat un primer cicle des del febrer fins al maig en el que es podran escoltar músics del país interpretant obres i estils variats però sempre interessants. Tant podreu escoltar el P. Soler, Mozart o Haydn com Hindemith i Stravinsky, passant per músics catalans contemporanis: Toldrà, Casals, Homs, Mompou etc... **Hi haurà l'oportunitat d'escoltar solistes, l'Eulàlia Solé, petits conjunts, el Quartet de Saxofons de Barcelona, i formacions una mica més àmplies, com Solistes de Catalunya que dirigeix Xavier Güell.**

Em sembla una iniciativa francament interessant i elogiada, que s'afegeix als Dimecres Musicals de Radio Nacional i que permeten de gaudir de sessions de música de qua-

litat gratuïtament. Que durí i és multipliqui.

Aquesta setmana “una hora de música al conservatori” dedicat a interpretar obres de França, Ibort, Pierné, A. Ventas i Fantaine amb el “Quartet de saxofons de Barcelona”.

Ferran Camps

“Concurs Internacional de Guitarra Emili Pujol”

SASSARI.— Organitzat per l'Associació Guitarrista de Sassari, del 7 al 9 de maig de 1980 tindrà lloc el “Concurs Internacional de Guitarra Emili Pujol”. El certament és adreçat als guitarristes de totes les nacionalitats, nascuts amb posterioritat al 31 de desembre de 1944, la inscripció dels quals hagi arribat a la secretaria del concurs abans del 15 d'abril. El concurs constarà de tres proves, per a cadascuna de les quals

és previst un programa concert que serà facilitat a qui el sol·liciti. Els premis a atorgar són: 2.000.000 de liras per al primer, 1.500.000 per al segon, i 1.000.000 per al tercer. El jurat serà presidit pel mestre Emili Pujol i integrat per destacades personalitats musicals italianes i estrangeres. Els interessats a posseir informació més detallada poden adreçar-se a “Associazione Chitarristica Sassarese, Via Flumenargia, 33, 07100 Sassari”.

Concert a Marata

El proper diumenge, dia 23 de març, a les deu del matí, a la Parròquia de Santa Coloma de Marata, Les Franqueses del Vallès, RECITAL DE VIOLONCEL. S'interpretarà la Suite número 2 en Re menor i la Suite número 1 en Sol major de J.S. Bach. VIOLONCEL: Pere Busquets.

Segona setmana nacional de música sacra

SANTES CREUS.— S'està preparant ja la celebració de la segona setmana nacional de Música Sacra, organitzada per l'Obra Cultural “Santes Creus” i patrocinada per la Direcció General de Música, amb la col·laboració de l'Arquebisbat de Tarragona, Parròquia de Santes Creus i Patronat del Reial Monestir.

La setmana començarà el 30 de març per a cloure el 6 d'abril. La conferència inaugural estarà a càrrec de Mn. Miquel Barbarà, Secretari General-Canceller de l'Arquebisbat de Tarragona.

Les actuacions previstes són les següents: 30 de març, Schola de Cant Gregorià; 4 d'abril, Coral Mixta de l'Schola Cantorum; 5 d'abril, Orfeó Lleidetà; i 6 d'abril, Chanterelle Ensemble, de Basilea.

Les sonates de Scarlatti en el Palau

Les obres de Scarlatti, ara que tothom ja comença a conèixer a un contemporani seu el P. Antoni Soler, seran comentades per Roger Alier i interpretades per Luciano Sgrizzi al clavicèmbal, en una sessió dels Dimecres Musicals de Radio Nacional, al Palau de la Música Catalana de Barcelona el proper dia 19. Es tracta d'un concert gratuït i retransmès pel II Programa (FM).

Alfredo Kraus, elogiat per la premsa francesa

El tenor canari, Alfredo Kraus ha enregistrat recentment “Werther” de Massenet i les crítiques dels especialistes francesos són francament elogioses. Kraus, nascut a Las Palmas de Gran Canaria l'any 1927 és d'origen alemany però estudià a València i a Barcelona. En 1958 debutà al Liceu barceloní a on ha cantat amb freqüència. Avui està considerat universalment i cantà arreu en els millors teatres lírics del món además de gravar discos.

Un dels millors és sens dubte la recent producció de l'heroi goetià, Werther, que ha gravat en versió completa acompanyat de Tatiana Troyanos i de l'Orquestra Philharmonica de Londres tots ells dirigits per Michel Plasson.

L'audició dels tres discos d'aquest album de EMI son un autèntic plaer i els comentaristes francesos defineixen a Kraus com un Werther ideal tot i ésser un personatge tan difícil.

Recordatoris de Pau Casals

Además de dedicar un carrer de Barcelona a Pau Casals, no és podria posar unes plaques commemoratives als seus domicilis? Aquest suggeriment al municipi barceloní no és tan sols per la direcció de la plaça de Sant Jaume, també és vàlida pels regidors dels districtes VIII i IV. Perquè fou a Gràcia a on començà a donar concerts Pau Casals formant part d'un trio al Café “Buen aprecio” al carrer Major de Gràcia 25, popularment anomenat “Can Tost”. Posteriorment el mestre Casals s'allotjà a la Daigonal 440, principal, a on a més del seu domicili privat i familiar i existia l'institut Casals i el Patronat de l'Orquestra Pau Casals. Aquest allotjament durà des de l'any 1921 fins al març de 1936: A partir d'aleshores ho fou a la Rambla Catalunya 94.

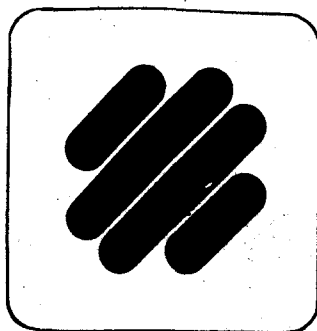
No seria convenient que els Consells Municipals del Districte respectiu s'ocupessin de commemorar-ho degudament?

Grups intermedia de Catalunya

Els dies 22 i 23 de març tindrà lloc a Girona la XI Trobada dels Grups Intermedis de Catalunya (Branca del Secretariat dels Orfeons de Catalunya). Els tallers que s'hi celebraran, i els monitors respectius, són: música barroca per a flauta (Manuel Artigues), improvisació-composició coral (Gabriel Brncic), instrumentació música popular i improvisació (María Dolores Bonal), música contemporània (Joan Casals), polifonia del s. XVIII (Josep A. Casas), dansa-jazz (Toni Jodar), renaixement italià (Josep Prats), música romàntica (Josep Viader), obres de Brahms (Ricard Macias).

ESTALVI
3ª EDAT

PER A NOSALTRES, LA “TERCERA EDAT” ÉS LA PRIMERA

BANCA CATALANA

BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

BANC DE BARCELONA

BANC DE GIRONA

NOVEDADES
EDICIONES PAULINAS

El Cardenal
Narciso Jubany

ofrece a
los lectores
su obra titulada

UN LIBRO DE HOY PARA HOMBRES DE HOY
Precio: 375 pts.

OTRAS OBRAS DE LA MISMA
EDITORIAL:

- AHORA ENTIENDO LA BIBLIA, por G. Lohfink 400 pts.
- ¿A QUE LLAMA MILAGRO LA BIBLIA? por A. Weiser 550 pts.
- CAMINANDO POR EL DESIERTO-2 Cuaresma-Semana Santa-Pascua por Santos Benetti 400 pts.
- CAMINANDO POR EL DESIERTO-3 Pentecostés y tiempo ordinario (en preparación), por Santos Benetti 550 pts.
- UN AMIGO LLAMADO JESUS Vida de Jesús para niños, por Santos Benetti 375 pts.
- VIDA DE JESUS por varios autores. 176 páginas con láminas a todo color 1.300 pts.
- VIDA DE JESUS CONTADA A LOS NIÑOS (un buen regalo para primeras comuniones) 500 pts.

EDICIONES PAULINAS
Ronda San Pedro, 19-21
BARCELONA-10

Nens i cap de setmana

Molins de Rei. - Dintre el "6è cicle de Teatre" es presenta a les 5.30 de la tarda el grup "Pa de Ral" amb "trona... sents?". Per als qui no han tingut l'oportunitat de veure-l's, "Pa de Ral" és format per tres actors i una orquestra composta per cinc músic. L'ur línia teatral es manifesta a través de la pantomima o expressió corporal que s'acompanya, en tot moment, de la música. S'hi uneix l'humor enginyós i ingenu que caracteritza els pallsos. "Pa de Ral" no són pallsos, però la seva línia teatral s'hi apropa molt.

TERRASSA. - "Rialles" a Can Palet, a les 5 de la tarda. L'orquestra Inmamaromon i Angel Daban cantaran cançons i animaran la cercavila.

MANRESA. - "Rialles" a la Sala Loyola. A les 7 de la tarda es passarà la pel·lícula "Herbie, Gran Prix en Montecarlo". Un divertit film que agradarà sobretot als menuts, entre els 6 i els 12 anys.

9 CALDES DE MONTBUI. - A la Plaça, cançons populars amb Xesco Boix.

GIRONA. - Cançons amb Toni Giménez, a les 5 als jardins del Carme.

SANT JOAN DE LES FONTS. - Cançons i animació amb "L'Arc en el cel".

BARCELONA. - Al mercat de la Sagrera, a les 10 del matí, animació amb "Pam i Pipa".

A LA CIUTAT MERIDIANA. - A les 5, animació amb "Taronjada Natural".

Diumenge dia 17

TERRASSA. - "Rialles". - Ca N'Anglada. A les 11.30 cinema amb "Los seis magníficos y medio".

BADALONA. - "Rialles". - Al Cercle Catòlic, a les 11, cinema amb la pel·lícula en català "La flauta dels sis barrufets". Els populars personatges de "Cavall Fort", Jan i Tren-capins, ens mostraran a la pantalla llurs clàssiques entremaliadures.

L'ESPLUGA DE FRANCOLI. - "Rialles". Al Casalet, a les 5.30, els titelles "L'Estaquirot" presenten llur espectacle de circ Tuttilimundi.

LA GARRIGA. - "Rialles". - Al Patronat, a les 5.30, es passarà la pel·lícula "Una tarde en el circo" dels germans Marx.

VILAFRANCA DEL PENEDES. - "Rialles". - Al Casal, a les 12, jocs de màgia amb La Capsa Màgica. A la tarda, cançons amb Xesco Boix.

SANT MARTÍ DE CENTELLES. - A Puigdolenc, a les 12, cançons amb "L'Arc en el cel".

SANT CUGAT DE SESGARIGUES. - A les 5 jocs de mans i màia espectacular amb La Capsa Màica.

GIRONA. - A la tarda al barri antic, cercavila amb Planxet i Sia i cançons amb Angel Daban, a les 4.

OLOT. - Al Polisportiu, a les 5, els titelles Badabadoc.

MANLLEU. - Al Teatre Centre, a les 5, els titelles Marduix.

SANT VICENÇ DE TORROELLA. - A la plaça, a les 5, cançons amb Toni Giménez.

BARCELONA. - A la Fundació Miró, aquest mes, tots els dissabtes a les 5.30 i els diumenges a les 11.30 i a la 1, marionetes i ombres xinesques amb "Història de Li o en Melic a la Xina" pel teatre de marionetes La Fanfarra.

Si els vostres fills tenen més de 10 anys, val la pena de desplaçar-se, tant els qui viuen a la ciutat com els de fora, per anar al Teatre Romea a veure els contes d'en Pere calders que presenta la companyia Dagoll Dagom. "Antaviana" és un magnífic muntatge teatral que mereix la vostra atenció.

C. Anfosso

La copa al microscopio

Primera categoria

En la jornada del dia 23 va haver-hi alguns resultats força interessants, com per exemple el partit Miniwatt-ACR Sant Jordi en el grup primer, on el Miniwatt va haver de suar molt la samarreta per a doblegar per la mínima als Gallofre, Pareja i Alted, que constitueixen el tercet diabòlic; i amb les espases en alt pel partit de tornada, on el Sant Jordi pot alçar-se amb la victòria i assolir la classificació. Realment aquest equip creix de forma exasperant davant les dificultats; encara recordem la final de l'any passat que va disputar al Metro, el resultat del qual semblava molt clar a favor d'aquest darrer i al final només va poder vèncer el Metro per un 5-4 molt ajustat.

En el segon grup, el Foment va donar un gran pas en vèncer el Sant Joan d'Horta per 5-2, la qual cosa li permet d'emprendre amb molta tranquil·litat el partit de tornada; després d'aquest resultat, hom pot pensar que serà l'equip que passarà a la fase següent juntament amb l'APSI, que no va tenir dificultats davant el Juventud Paretense tot guanyant per un clar i rotund 5-0.

un clar i rotund 5-0.

Segona categoria

Al grup primer no hi hagué sorpreses. L'APSI es va desfer còmodament i folgadamente de l'Esparreguera per 5-0 i la "Caixa" va fer el mateix amb el Sant Martí de Provençals.

Al grup segon, l'Oliva va donar un pas decisiu en la seva classificació vèncer per 1 la "Caixa" A, mentre aquest últim haurà d'aconter-se amb la segona plac.

Tercera categoria

Es potser en aquesta categoria on

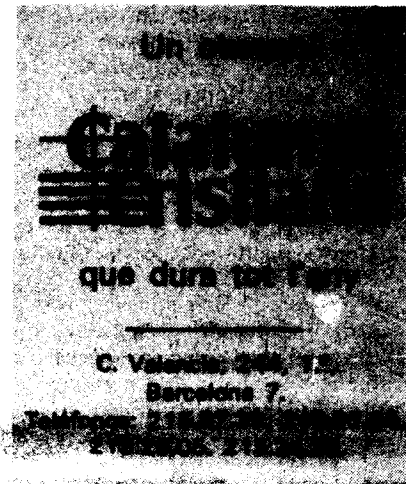
la lluita és més incerta i renyida, ja que al grup primer el Metro, després de la primera ensopegada davant el Selez va trepitjar l'accelerador a fons i guanyà els dos partits següents; pugna amb el Selez per ocupar el primer lloc, i tot depèn del resultat obtingut el propassat dissabte en el partit jugat entre els el resultat del qual no coneixem en el moment d'escriure aquestes línies.

Al segon grup, l'APSI ja està pràcticament classificat; manca únicament per a decidir l'equip que l'acompanyarà, éssent l'Oliva el qui, per tenir el "gol average" a favor seu, compta amb més possibilitats.

Quarta categoria

Al grup primer, L'APSI i el Metro són els que encapçalen la classificació; ocupen la primera i segona plaça, respectivament, i d'ací al final creiem que es mantindran fixos en aquests mateixos llocs. Al grup segon el Sant Jordi, després de la seva victòria per 5-1 davant el Foment, s'enfila al primer lloc d'on serà quasi impossible desbancar-lo.

J. M. Pou

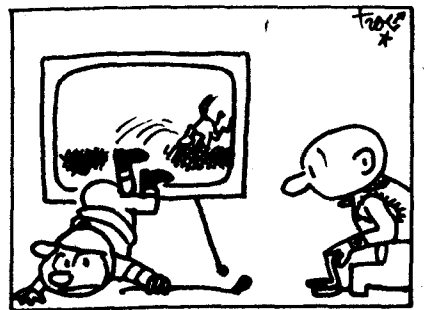
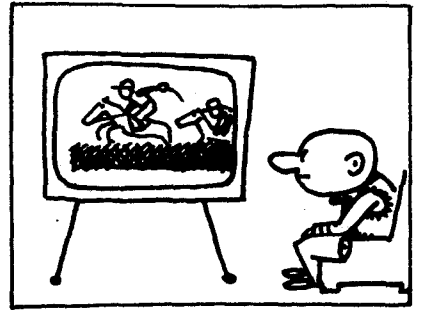
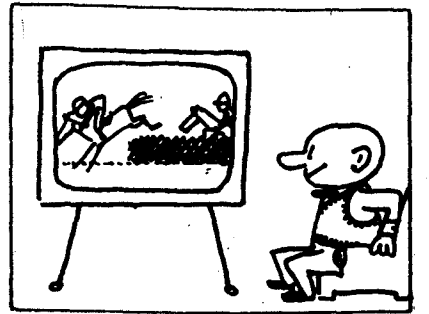
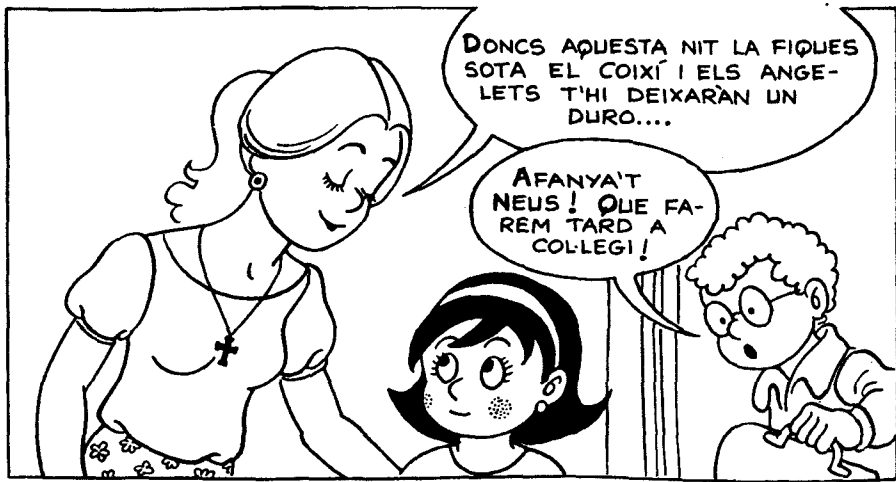
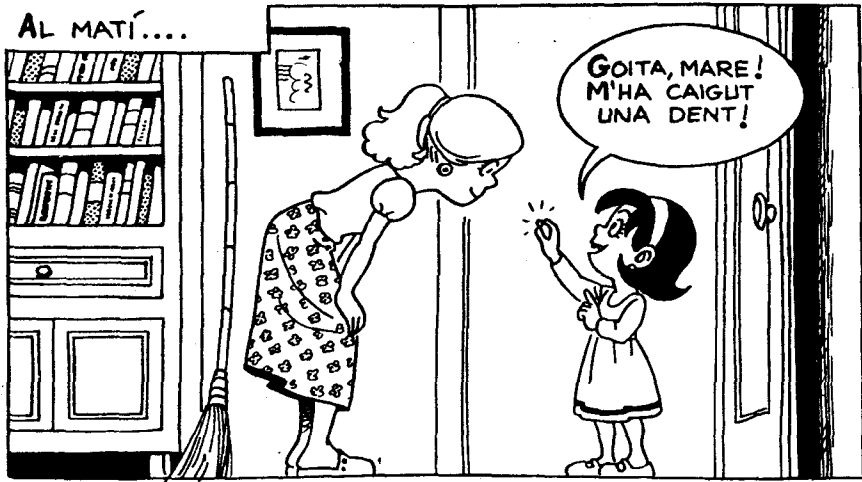
Saps qui afavoreixes si no votes?

—20—
DE MARÇ
ELECCIONS
AL PARLAMENT
DE CATALUNYA

**Es un missatge del Foment del Treball Nacional
perquè Catalunya progressi en llibertat.**

La Família Moixó

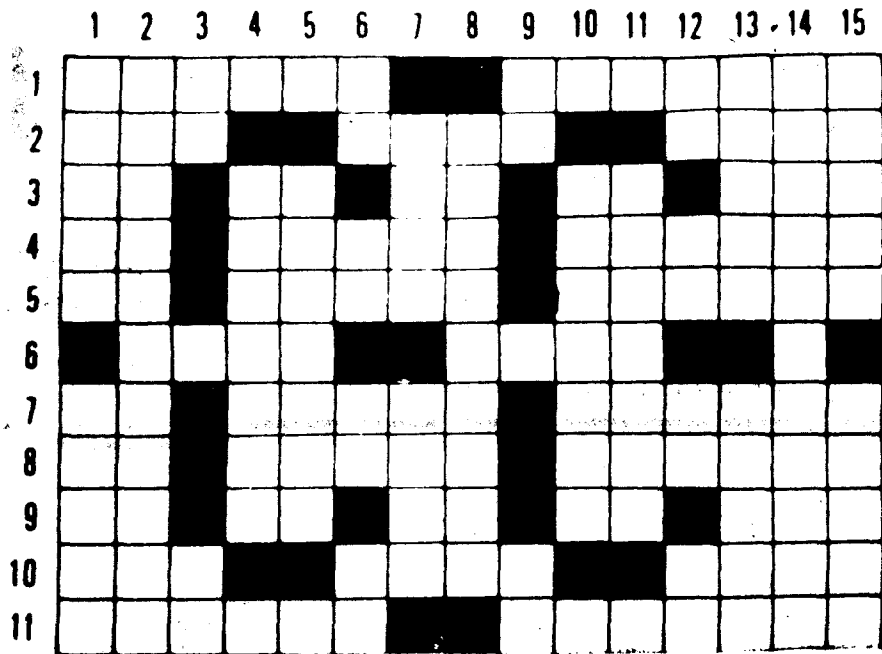
AL MATÍ....

AL VESPRE....

ENCREUATS

ENCREUATS 21.

HORIZONTALS.

1. Municipi de les Garrigues. Municipi de la Segarra. 2. Consonant repetida. Segon cognom del Senyor Bisbe de Lleida. Arbre de Nadal. 3. A l'inrevés i en anglès: Vesl. A l'inrevés: Lletre grega. Consonant doble. Símbol del plati. El pare del pare. 4. Part del cos humà. Primer cognom del Senyor Bisbe de Lleida. A l'inrevés: Arabista aragonés (1836-1917). 5. Prefixe negatiu. Prenen. Toca les campanes adeuadament. 6. A l'inrevés: Nom que es dona al fantàstic home de les neus, l'abominable. Tros d'escala. Matrícula d'Alacant. 7. Nom del Sant Patró de la Seu d'Urgell. Pesqui amb la trema. D'un estil arquitectònic antic (fem). 8. Lletres dels cotxes d'Argelies. Nom de pila del Senyor Bisbe de Lleida. Lloançes. 9. Repetit: àvia. Campió. Símbol del neon. La seva. A l'inrevés: moneda antiga equivalent a cinc cèntims. 10. Prefixe que vol dir: al costat. Plana. Ordeni, desposi. 11. Avinguda amb arbres que hi ha en quasi totes les viles importants. Regany, rebuig.

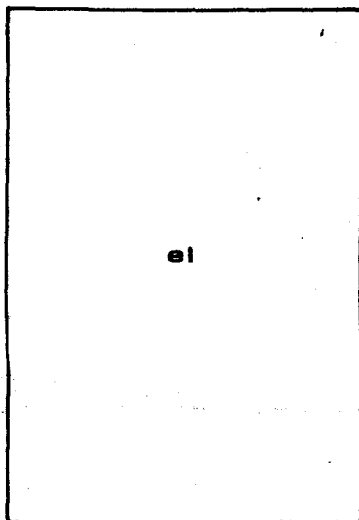
VERTICALS.

1. Núvol. El contrari d'estimar. 2. Que actua seguint un ordre organitzat (fem). 3. Consonant doble. Lletre en els cotxes de Tailàndia. Abreviatura del tractament real. 4. Símbol de l'acceleració de la gravetat de la terra. Obté una gràcia per mitjà de l'oració. Símbol del bor. 5. Punt cardinal. Engendraràs. Cinquanta. 6. Símbol de l'escando. A l'inrevés: article determinat. Forma de pronom de 1a persona. Déu egipci. 7. A l'inrevés: nom de lletra. Símbol. 8. Llantes petites. 9. Cent-cinquanta. Radi geomètric. Terminació verbal. 10. Punt cardinal. Que no es mouen (fem). Lletre dels cotxes d'Espanya. 11. Lletre dels cotxes de Romania. Que no es pot estar quiet pel fred. Símbol del fòsfor. 12. Que està carregat de vanitat. Interjecció per avisar. Lletre grega. Crit de la vaca. 13. Escapà. Exacte a un altre. 14. Anul·lacions. 15. Regió de Grècia. Una de les cinc parts del món.

HORIZONTALS.- 1 APATIC, GALLIFA.- 2. TAP. RIFA. AMOR.- 3. US. AR. SA. ITO.- 4. RT. UMNIA. ATETOC.- 5. OA. MEDAN. BALIGA.- 6 NIAR. CRAC. R.- 7. TA. NIMBE. TASTAT.- 8. AG. ICTUS. EDUEFO.- 9. DU. AA. TC. RA. NIL.- 10. EEE. RAAB.OEL.- 11. USARIA. DIVERSA'.

VERTICALS.- 1. ATURO. TADEU.- 2. PASTANAGUES.- 3. AP. EA.- 4. T. RU MANIA. R.- 5. AMERICA. I.- 6. CR. MT. RA.- 7. IAIA. BUTA. NCESCA BUTA. NCESCA.- 8. GA. R BD.- 10. A. SABATER. I.- 11. L. ATACADA. V.- 12. LA. TL. 13. MFI. TENOR.- 14. FOTOGRAFIES.- 15. AROCA. TOLLA..

Jeroglífic

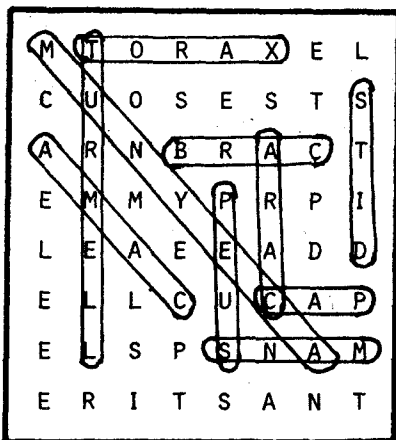

Tots són fills teus?

Jeroglífic anterior:

amb salsa (amb sal, sa)

Solució: Sopa de lletres anterior.

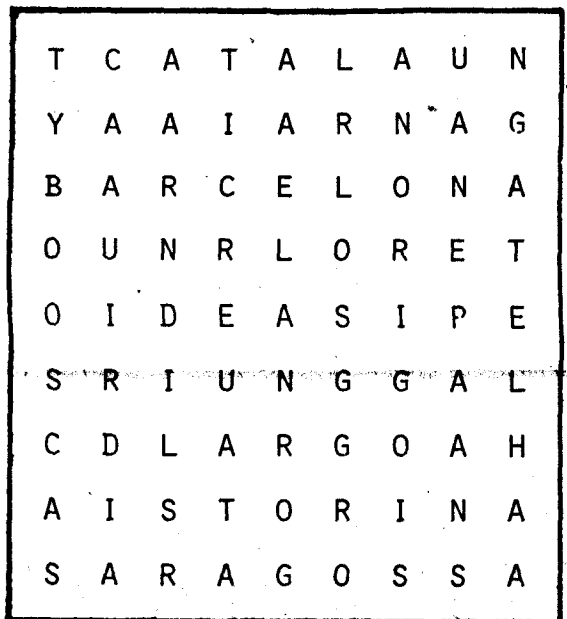

"El cos es temple de l'Esperit Sant"

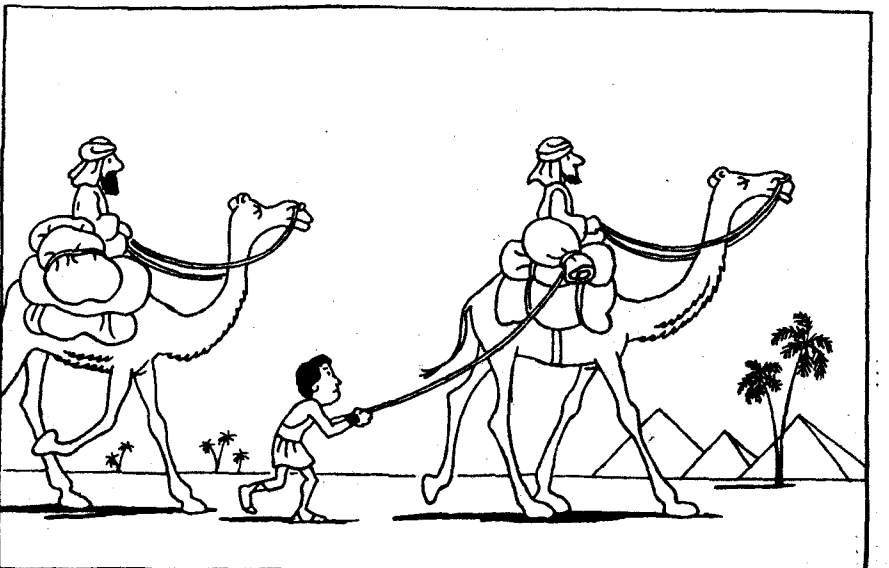
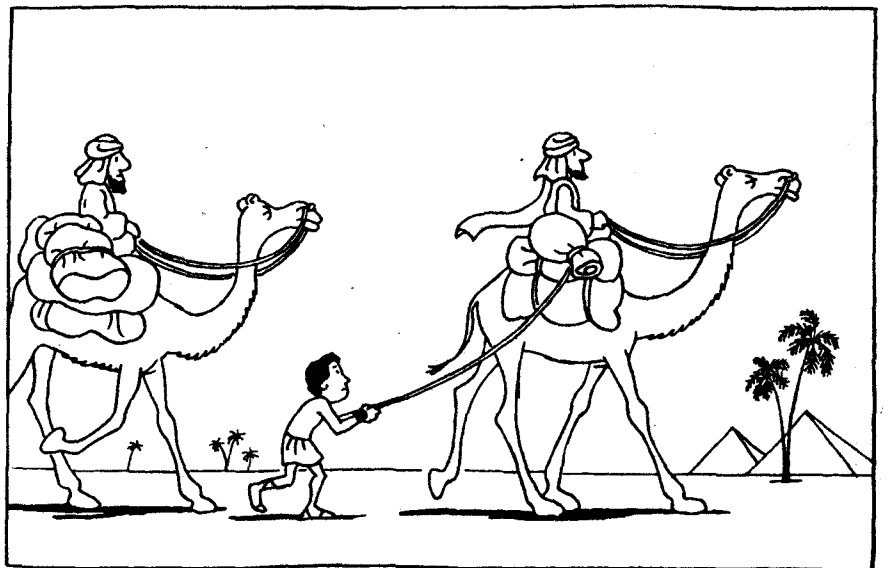
Després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enbieu-la a «CATALUNYA CRISTIANA», València, 244 Barcelona 7. Entre els que l'hagin encertat.

Sopa de lletres

Buscar el nom de les províncies d'Aragó i Catalunya. Amb les lletres que sobren es podrà llegir una frase referent a aquestes dues regions.

Els Errors a Dotzenes

mulletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina	pañales	compresas adhesivas	tissue higiénico	servilletas	braguitas pañal	guata de celulosa
en paquetes de 2 rollos	en bolsas de 20 unidades 40 unidades 80 unidades	glamour en bolsas de 10 unidades 20 unidades mini 10 unidades	confort en paquetes de 2 rollos ideal (perfumado) en paquetes de 2 rollos noble (doble hoja) en paquetes de 2 rollos	picnic en paquetes de 50 unidades de 1 hoja buffet en paquetes de 50 unidades de 2 hojas lunch en paquetes de 50 unidades de 3 hojas	media - día en bolsas de 20 unidades media - noche en bolsas de 15 unidades primeros pasos en bolsas de 12 unidades	norin en paquetes de 250 gramos maxi en paquetes de 500 gramos gran stock en paquetes de 750 gramos

TENNIS DE TAULA

RESULTATS DELS ENCONTRES CELEBRATS

el dia 1 de Març del 1980 Jornada 4a
CAMPIONAT COPA 1980.

Primera categoria Grup 1er.

CTT Miniwatt Metropolitano 5-4
ACRS Jordi Esparraguera 5-1

Grup 2on.

Foment Martinenc J Par. 5-0
St. Joan D'horta APSI 5-3

Segona categoria Grup 1er.

AP Sta. Ines Provencals 5-0
Esparraguera ap Caixa B 50
Grp son.
AP Caixa a f Martinenc 5-2
TT l'oliva P Sant Jordi 5-0

Tercera categoria grup 1er.

Seleu Metropolita a 5-2
Aguas Barna CTT Miniwat 5-1
Grup 2on.

Foment Martinenc A tt l'oliva 5-3
APSTA Ines "A" Provencals A 5-0
Cuarta categoria Grup 1er.

Metropolita B PSant Jordi 5-4
SM Provencals C-A PSI B 0-5
Grup 2on.
Metropolita "C" Martinenc "B" 3-5
S.M. Provencals BA Jordi 0-5

Categoria juvenil Grup 1er.

S.M. Provencals L'oliva 0-5
S.M. Provencals Sta. Ines 2-3
Grup 2on.
St Joan D'horta Provencals B 3-2
Foment Martinenc Descansa.

Resultats Futbol sala Jornada 18

1a categoria preferent.

Maquinista Sta. Coloma A 5-1
Harlem Wawanco 1-17
Metropolitano San Jorge 2-4
1a Categoria.
La Floresta Lakers 4-6
Jesús Ma José S. Andreu 3-6
Internacional Granvia Mar B 0-3
M. Metalúrgica Rg de Sants 5-3
Llamps IMSA 6-3

2a Categoria preferent

P. Mañanet Catalunya FS 1-6
Caff 77 - Bellvitge 3-5
At. Catalunya Mare Nostrum 10-3
Cat. Occidente Pavia 11-9
Coll-Olimpic 3-3

2a categoria.

Sta. Eulalia Seber 3-0

Arco Iris Lacer 2-2
Ol. de Sants Rg. Güell 2-2
SEAT Sport 2001 12-0
FC Clot Amics 77 17-1

3a categoria preferent.
Tete's EC Flamingo 1-8
Albert. Atheneum 4-3
Ina EC Chasyr 1-4
Géminis Grup Sis 7-3

3a categoria
R. Docs Pompeya 2-10
Faro Juventud 2-3
Zánganos Can Baró 10-2
Bco.Pastor Podium 2-11
Interviú St. Antoni 3-7
Icaria C. Badalonés 2-2

Basquet Jornada 18 1-3-80.
Femenines (Seniors)
Provencals "A" Moorea 41 49
Dr. Esteve F. y Coats 40 29.
Acis San Pancraccio 50-40
Sentmenat C'B BIM A 44-55
Palleja Mateu i 44-55
Inmaco "A" J. M. José 34-76
Patronato Quet Bas 31-36
Clasificació: Moorea 32 J.M. José 28
Acis 25 Dr. Esteve 24 Sant Jordi 22
Provencals A 20 Mateu i Mateu 18
Quet Bas 17 Bim A 16 Palleja 14 Fa-
bra y Coats 10 San Pancraccio 8 Pa-
tronato 6 Sentmenat 6 Inma co A 4
Femenines (Junior juvenil).
Provencals "B" CNCaldas 43-43
Inma CP Roser 35-61
CB Villasar BAM
BIM B Codeyba 32-42
Inmaco B JM Jose 48-61
Clasificació: Agut 23 Sant Boi 23
M Jose 20 Codeyba 19 cn Caldas 18
Inmaco b 16 CB Villasar 16 CP Roser
14 Tecla sala 12 Provencals 11 BIM B
6 Bam 4 Inma 2.

Femenines (Promocio)
Soledad "B" F. Coats 4-6
Soledad "A" Montseny 9-34
Clasificació: Concepcionistas, 28 C.
Verduna 28 San Jose de can palet 26
Montseny 24 Soledad "A" 16 S Pan-
craccio 16 Montseny "A" 14 Fabra y
coats 12 Soledad "B" 7 Montseny
"B" 4 Inmaco "A" 4 Inmaco "B" 0
Masculins (Tercera categoria)
Boheminas Sant Abtoni A 63-64
J M Jose CT Barcino 37-66
Vallirana E. Badalona 73-51
Clasificació: Olesa Nerva 24 B Vallira-
na 24 CT Barcino 22 JM Jose 16 Bohe-
mians 15 Gava Mar 8 B Alarona 7 E.
Badalona 6 Sant Antoni "A", 6.

Infantils (Masculins).
Fabra y Coats Sta Coloma 61-38
Sant Boi Agut 32-54

Clasificació: C. Agut 22 Sant Boi 14
Palleja 11 Fabra y Coats 5.Sta. Colo-
ma 3.

La página con soluciones del Banco Industrial de Bilbao

Soluciones de un banco especializado en empresas.

1 Créditos a medio y lar-
go plazo a la Agricultura,
Industria y Servicios.

2 Avalos y garantías

3 Financiación de bienes
de equipo, buques, etc.

4 Financiación de la expor-
tación.

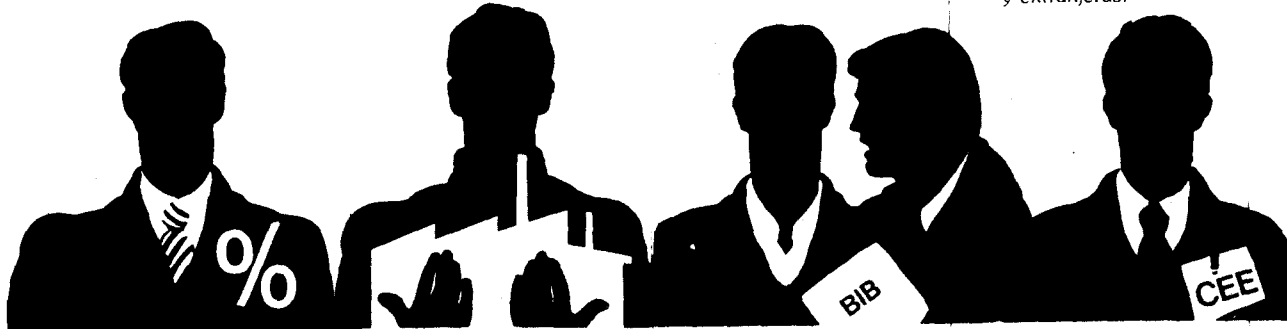

5 Asistencia y participación
en empresas ya creadas.

6 Promoción de nuevas em-
presas.

7 Asesoramiento y servicios
a la empresa.

8 Colaboración en el esta-
blecimiento de contactos
con empresas nacionales
y extranjeras.

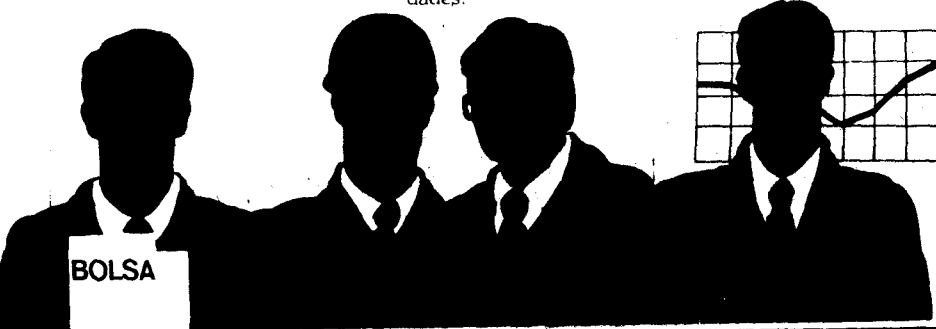

9 Introducción en el mer-
cado de capitales.

10 Apoyo y colaboración en
las uniones de empresas
en sus diversas modali-
dades.

11 Certificados de Depósito
y Bonos de Caja.

Si el problema de
su negocio es otro,
consúltenos.

En Bilbao: Gardoqui, n.º 1
Tel. 415 82 11
Y también en: Barcelona,
Granada, Madrid, Oviedo,
San Sebastián, Sevilla, Va-
lencia, Valladolid, Vigo, Vito-
ria, Zaragoza.

BANCO INDUSTRIAL
DE BILBAO
DEL GRUPO BANCARIO DE BILBAO

AL CARRER DE PETRITXOL, EL COR SE N'HI VA TOT SOL

BAGUENA - CANALS
GEMOLOGOS
PETRITXOL, 8

Conesa
Petrítxol, 10
Tel. 3015330

**bolsos
Dama**
Petrítxol, 17

Electrogas Petritxol
PETRITXOL, 4-Tel. 3183567

**CALZADOS
DOCH**

EL CAU
AREENTERIA I CIERIA
Petrítxol, 9 - Tel. 302 39 97 - BARCELONA 2

J. RIGOL GINEBRA
PETRITXOL, 15-17
Tel. 301 39 87 - BARCELONA-2

JOSE MAS
Puertaferri, 10
Petrítxol, 17
Teléf. 301 68 76
BARCELONA - 2

**Museística
Filatelia
Petrítxol**
MARIO QUINTANA TARRATS
PETRITXOL, 11 TEL. 302 33 87
BARCELONA - 2

**instituto canino
REX**
perros de raza-accesorios
Petrítxol 4-Tel. 3183567

SALA PARES
Petrítxol, 5 - Barcelona
PINTURA CATALANA S. XIX y XX
PROXIMAS EXPOSICIONES
R. DURAN - J. ROCA SASTRE
C. NADAL - X. BLANCH

**joiaria i
plateria
SANT
SERRAHIMA**
Petrítxol, 1 - Barcelona
Teléfono 301 15 77

FORMACION PROFESIONAL ADMINISTRATIVA

PERITAJE MERCANTIL

ACADEMIA FUSTER

ESPECIALIZADA EN ESTUDIOS COMERCIALES- EMPRESARIALES

C/. consejo de Ciento, 262 (Entre Aribau y Enrique
GRANDOS Tel. 254 05 19

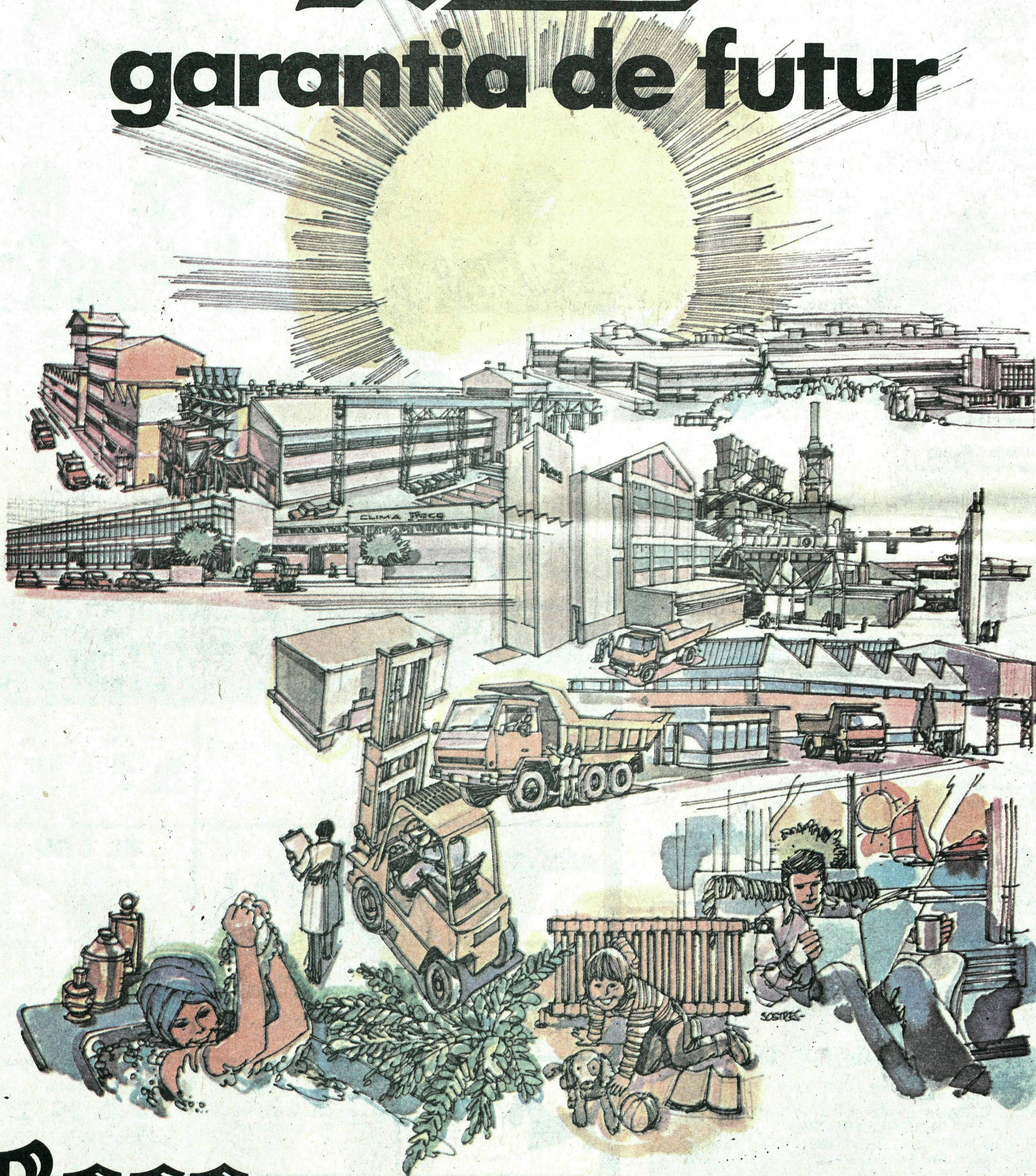
Avet^(R)

Solució actual al confort interior

Set^(R)

Roca

garantia de futur

Roca

Gavà, Alcalà de Guadaira, Viladecans, Alcalà d'Henares, Sabadell